

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 47 / II Legislatura / Quart període

Dimecres, 13 de novembre de 1985

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 41

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i sis minuts.

Modificació de l'ordre del dia

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix una proposta de modificació de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 2049).

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Creació dels Consells Escolars i les esmenes reservades per a defensar davant el Ple (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2049).

Articulat

Article 1

Text del Dictamen

Votació dels apartats 1 i 2 : aprovats per unanimitat (p. 2052).

Votació de l'apartat 3 : aprovat per 99 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció (p. 2052).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : I. Sra. Vintró (PSUC) (p. 2052).

Torn en contra : I. Sr. Descals (CiU) (p. 2052).

Votació : rebutjada per 35 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 2052).

Article 3

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 2, de modificació)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 1).

Text del Dictamen

Votació dels articles 2 i 3 : *aprovats per unanimitat (p. 2053).*

Article 4

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : *I. Sra. Vintró (PSUC) (p. 2053).*

Torn en contra : *I. Sr. Descals (CiU) (p. 2054).*

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de modificació)

L'I. Sr. González Navas (S) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de les núms. 7 i 8 (p. 2054).

Esmenes del G. Socialista (núms. 5 i 6, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. González Navas (S) (p. 2054).*

Torn en contra : *I. Sr. Jané (CiU) (p. 2055).*

Votació de l'esmena núm. 3 : *rebutjada per 4 vots a favor, 61 en contra i 40 abstencions (p. 2055).*

Votació de l'esmena núm. 5 : *rebutjada per 36 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 2055).*

Votació de l'esmena núm. 6 : *rebutjada per 32 vots a favor, 72 en contra i 4 abstencions (p. 2055).*

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1, llevat de les lletres f) i g) : *aprobat per 96 vots a favor, 4 en contra i 8 abstencions (p. 2056).*

Votació de les lletres f) i g) : *aprovades per 63 vots a favor, 37 en contra i 8 abstencions (p. 2056).*

Votació de l'apartat 2 : *aprobat per 67 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions (p. 2056).*

Votació dels apartats 3 i 4 : *aprovats per 100 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 2056).*

Article 5

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat (p. 2056).*

Article 6

Esmenes del G. Socialista (núms. 7 i 8, de modificació)

Retirades abans (esmena núm. 4) (p. 2056).

Article 6

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 75 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 2056).*

Article 7

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 101 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció (p. 2056).*

Article 8

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat (p. 2056).*

Article 9

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 9, de modificació)

Torn a favor : *I. Sra. Vintró (PSUC) (p. 2056).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 10 i 11, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. González Navas (S), juntament amb les esmenes núms. 19 i 28. Alhora, retira les esmenes núms. 12, 13 i 16 (p. 2057).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Descals (CiU) (p. 2057).*

Votació de l'esmena núm. 9 : *rebutjada per 33 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 2058).*

Votació de les esmenes núms. 10 i 11 : *rebutjades per 33 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 2058).*

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1 : *aprobat per 93 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions (p. 2058).*

Votació dels apartats 2 i 3 : *aprovats per unanimitat (p. 2058).*

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 12 i 13, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 10) (p. 2058).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 14, d'addició)

Torn a favor : *I. Sra. Vintró (PSUC) (p. 2058).*

Torn en contra : *I. Sr. Descals (CiU) (p. 2058).*

Votació : *rebutjada per 32 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 2058).*

Article 10

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat (p. 2058).*

Article 11

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 15, de modificació)

Torn a favor : *I. Sra. Vintró (PSUC)* (p. 2058).

Torn en contra : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 2059).

Esmena del G. Socialista (núm. 16, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 10) (p. 2059).

Esmena del G. Socialista (núm. 17, de modificació)

Torn a favor : *I. Sra. Mata (S)*, juntament amb l'esmena núm. 24 (p. 2060).

Torn en contra : *I. Sr. Jané (CiU)* (p. 2061).

Votació de l'esmena núm. 15 : *rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 2062).

Votació de l'esmena núm. 17 : *rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 2062).

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1 : *aprobat per 58 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions* (p. 2062).

Votació dels apartats 2 i 3 : *aprovats per unanimitat* (p. 2062).

Article 12

Text del Dictamen

Votació dels apartats 1 i 3 : *aprovats per unanimitat* (p. 2062).

Votació de l'apartat 2 : *aprobat per 80 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions* (p. 2062).

Article 13

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 18, de modificació i d'addició)

Torn a favor : *I. Sra. Vintró (PSUC)* (p. 2062).

Torn en contra : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 2062).

Esmena del G. Socialista (núm. 19, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 20, d'addició)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 2063).

Votació de l'esmena núm. 18 : *rebutjada per 40 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 2063).

Votació de l'esmena núm. 19 : *rebutjada per 33 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 2063).

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1, llevat de la lletra c) : *aprobat per 85 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions* (p. 2063).

Votació de la lletra c) : *aprovada per 58 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions* (p. 2063).

Votació dels apartats 2 i 3 : *aprovats per unanimitat* (p. 2063).

Article 14

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. González Navas (S)*. *Alhora, retira les esmenes núms. 26, 29 i 30* (p. 2063).

Torn en contra : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 2063).

Votació : *rebutjada per 33 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 2064).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena tècnica a l'apartat 1, presentada per tots els Grups (p. 2064).

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1 : *aprobat per unanimitat* (p. 2064).

Votació de l'apartat 2 : *aprobat per unanimitat* (p. 2064).

Votació de l'apartat 3 : *rebutjat per unanimitat* (p. 2064).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 22, d'addició)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 2064).

Article 15

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 23, de modificació)

Torn a favor : *I. Sra. Vintró (PSUC)*, juntament amb l'esmena núm. 25 (p. 2064).

Torn en contra : *I. Sr. Jané (CiU)* (p. 2065).

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Votació de l'esmena núm. 23 : *rebutjada per 29 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 2065).

Votació de l'esmena núm. 24 : *rebutjada per 29 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció* (p. 2065).

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1 i la lletra a) : *aprovats per 87 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions* (p. 2065).

Votació de les lletres b) i c) i l'apartat 2 : *aprovats per 59 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions* (p. 2065).

Article 16

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 25, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Votació : *rebutjada per 30 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció* (p. 2066).

Esmena del G. Socialista (núm. 26, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 21) (p. 2066).

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1 : *aprobat per 83 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions* (p. 2066).

Votació dels apartats 2 i 3 : *aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions* (p. 2066).

Article 17

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 27, de modificació)

Torn a favor : *I. Sra. Vintró (PSUC)* (p. 2066).

Torn en contra : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 2066).

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Votació de l'esmena núm. 27 : *rebutjada per 29 vots a favor, 65 en contra i 10 abstencions* (p. 2066).

Votació de l'esmena núm. 28 : *rebutjada per 31 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció* (p. 2066).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 93 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions* (p. 2066).

Article 18

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 93 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions* (p. 2066).

Article 19

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2067).

Article 20

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 93 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions* (p. 2067).

Disposició addicional

Text del Dictamen

Disposició transitòria

Text del Dictamen

Votació : *aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions* (p. 2067).

Votació : *aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions* (p. 2067).

Disposició final primera

Esmena del G. Socialista (núm. 29, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 21).

Votació : *aprovada per 94 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions* (p. 2067).

Disposició final segona

Text del Dictamen

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 2067).

Addició d'una nova Disposició final tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 30, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 21) (p. 2067).

Part expositiva

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de modificació)

Torn a favor : *I. Sra. Mata (S), que n'anuncia la retirada* (p. 2067).

Text del Dictamen

Votació : *aprovada per 70 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció* (p. 2068).

Títols i subtítols

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 2068).

Explicacions de vot : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 2068), *I. Sra. Vintró (PSUC)* (p. 2068), *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 2069), *I. Sr. González Navas (S)* (p. 2070), *I. Sr. Casals i Parral (P)* (p. 2070).

Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària i les esmenes reservades per a defensar davant el Ple (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2071).

Articulat

Article 1

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2073).

Article 2

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

L'I. Sr. Ayguadé (S) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de la núm. 48 (p. 2073).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 2073).

Article 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 7, de supressió, d'addició i de modificació)

L'I. Sr. Colomé (P) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de les núms. 18, 32 i 50 (p. 2073).

Text del Dictamen

Votació llevat de la lletra b) : aprovat per unanimitat (p. 2074).

Votació de la lletra b) : aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions (p. 2074).

Article 4

Esmena del G. p. Popular (núm. 18, de supressió i d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Articles 5, 6, 7, 8, 9 i 10

Text del Dictamen

Votació : aprovats per unanimitat (p. 2074).

Article 11

Esmena del G. p. Popular (núm. 32, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. Socialista (núm. 36, de modificació i d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Ayguadé (S) (p. 2074).

Torn en contra : I. Sr. Cardús (CiU) (p. 2074).

Votació : rebutjada per 33 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 2075).

Article 16

Esmena del G. Socialista (núm. 48, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 5) (p. 2075).

Text del Dictamen

Votació dels articles de l'11 al 16 i les Disposicions : aprovats per unanimitat (p. 2075).

Se suspèn la sessió a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i cinc minuts.

Explicació de vot : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2075), I. Sr. Colomé (P) (p. 2076), I. Sr. Torres (ER) (p. 2076), I. Sr. Ayguadé (S) (p. 2077) i I. Sr. Cardús (CiU) (p. 2078).

Dictamen de la Comissió de Reglament sobre la Proposició de Reforma de l'article 111.1 del Reglament del Parlament de Catalunya i els vots particulars reservats per a defensar davant el Ple (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Article únic

Vot particular del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 2079).

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 2, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2081).

Vot particular del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Clotas (S) (p. 2083).

Torn en contra conjunt : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2085).

Votació conjunta : rebutjats per 44 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció (p. 2086).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 79 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció (p. 2086).

Votació final de la Llei : aprovada per majoria absoluta (p. 2086).

Explicació de vot : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2086), I. Sr. Clotas (S) (p. 2087), I. Sr. Garriga (P) (p. 2087), M. H. Sr. Barrera (ER) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2088).

Presa en consideració de la Proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats de Modificació de la Llei Orgànica 14/1983, del 12 de desembre (Punt quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 2088).

Torn en contra : I. Sr. Casares (S) (p. 2090).

Posició dels Grups : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2092), I. Sr. Pujol i Folcra (P) (p. 2093), I. Sr. Albiol (CiU) (p. 2094).

Votació : aprovada per 68 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció (p. 2094).

Interpелlació al Consell Executiu sobre la concessió de subvencions i ajuts a empreses i institucions sense finalitat de lucre (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Sala (S) (p. 2094).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2096).

Rèplica : *I. Sr. Sala* (S) (p. 2098).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2099).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'aval per mitjà de la CARIC davant l'exercici pressupostari del 1985
(Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Riera* (S) (p. 2100).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2101).

Rèplica : *I. Sr. Riera* (S) (p. 2103).

Contrarèplica : *Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2104).

L'H. Sr. Armet (S) intervé per al·lusions (p. 2105).

L'I. Sr. Clotas (S) demana per parlar (p. 2105) i el *M. H. Sr. President* li ho denega (p. 2105).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'execució del Decret 243/1985, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca
(Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ayguadé* (S) (p. 2105).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2107).

Rèplica : *I. Sr. Ayguadé* (S) (p. 2108).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2109).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les lleis específiques de muntanya (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ganyet* (S) (p. 2110).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2112).

Rèplica : *I. Sr. Ganyet* (S) (p. 2114).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2114).

Preguntes a formular oralment davant el Ple (Punt novè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un CAP a Barberà del Vallès

Formulació : *I. Sr. Riera* (S) (p. 2115).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2115).

Rèplica : *I. Sr. Riera* (S) (p. 2115).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2115).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre l'absència de part dels representants de l'Administració en un ple del Consell de Treball

Formulació : *I. Sr. Gil* (S) (p. 2116).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2116).

Rèplica : *I. Sr. Gil* (S) (p. 2116).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2117).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la conservació de cases pairals no compreses dins les àrees naturals protegides

Formulació : *I. Sr. Santacreu* (P) (p. 2117).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2117).

Rèplica : *I. Sr. Santacreu* (P) (p. 2118).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2119).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el tractament contra la tuberculosi en el vacum

Formulació : *I. Sr. Santacreu* (P) (p. 2118).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 2119).

Rèplica : *I. Sr. Santacreu* (P) (p. 2119).

Pregunta al Consell Executiu sobre la possible creació d'un nou centre del Club Mediterráneo a la costa catalana

Formulació : *I. Sr. Casanovas* (ER) (p. 2119).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 2120).

Rèplica : *I. Sr. Casanovas* (ER) (p. 2121).

Pregunta al Consell Executiu sobre els habitatges de promoció pública al barri del Camp Clar, de Tarragona

Formulació : *I. Sr. Pérez i Ciudad* (S) (p. 2121).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2121).

Rèplica : *I. Sr. Pérez i Ciudad* (S) (p. 2122).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2122).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre els centres o establiments sanitaris acreditats per a fer avortaments

Formulació : *I. Sra. Barenys* (S) (p. 2122).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2124).

L'H. Sr. Armet (S) demana per parlar i el *M. H. Sr. President* li ho denega (p. 2125).

S'aixeca la sessió a un quart de dotze de la nit i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 41

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i sis minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Vintó i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, i de Justícia.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Creació dels Consells Escolars i de les esmenes reservades per a defensar davant el Ple.*
2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària i de les esmenes reservades per a defensar davant el Ple.*
3. *Presa en consideració de la Proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats de Modificació de la Llei Orgànica 14/1983, del 12 de desembre.*
4. *Interpe·llació al Consell Executiu sobre la concessió de subvencions i ajuts a empreses i institucions sense finalitat de lucre.*
5. *Interpe·llació al Consell Executiu sobre la política d'aval per mitjà de la CARIC durant l'exercici pressupostari del 1985.*
6. *Interpe·llació al Consell Executiu sobre l'execució del Decret 243/1985, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.*
7. *Interpe·llació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les lleis específiques de muntanya.*
8. *Interpe·llació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 14/83, Reguladora del Procés d'Integració a la Xarxa de Centres Docents Públics de Diverses Escoles Privades.*
9. *Interpe·llació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 14/83, Reguladora del Procés d'Integració a la Xarxa de Centres Docents Públics de Diverses Escoles Privades.*
10. *Preguntes a formular oralment davant el Ple.*

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

D'acord amb l'article 128.4 del Reglament, s'està dreçant, —en aquest moment no està dreçada encara— la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple i també el nom dels qui les han formulades.

Aquesta llista serà distribuïda dintre de poc als Il·lustres membres de la Cambra, i aleshores, si ho desitgen, aquesta Presidència hi donarà lectura.

Abans d'entrar en el nostre ordre del dia, aquesta Presidència dona la benvinguda a l'Il·lustre senyor Joan Esteve i Oriol, del Grup parlamentari Popular, que substitueix com a Diputat l'Il·lustre senyor Eduard Bueno i Ferrer; espera que la seva presència entre nosaltres sigui motiu de satisfacció per a ell i per a la Cambra, i no dubta que la seva col·laboració serà motiu de satisfacció per a tots. *(Pausa.)*

S'ha rebut a la Mesa un escrit que el senyor Secretari farà el

favor de llegir.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Els Diputats sotasignats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que representen més d'una cinquena part dels membres de la Cambra, fent ús del que disposa l'article 61.4 del Reglament, sol·liciten que es sotmeti a la consideració del Ple del Parlament una alteració de l'ordre del dia previst per a la sessió del 13 de novembre de 1985, consistent en l'addició, després del primer i segon punts, del següent : debat i votació del Dictamen de la Comissió de Reglament sobre la Proposició de reforma de l'article 111.1 del Reglament del Parlament».

El Sr. PRESIDENT : Bé, hi ha algun Grup parlamentari que s'oposi a aquesta admissió? *(Pausa.)* Es pot considerar, doncs, aprovada per assentiment. Moltes gràcies.

**Projecte de Llei
de Creació dels Consells Escolars**

El primer punt de l'ordre del dia és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Creació dels Consells Escolars i de les esmenes reservades per a defensar davant el Ple. La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Prego que, si hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui fer la presentació de la iniciativa de la Llei, tingui la bondat de fer-ho. L'Honorable Conseller d'Ensenyament té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, és un motiu de satisfacció per al Govern de la Generalitat i per a mi, en nom seu, poder-los presentar aquest Projecte de Llei de Creació dels Consells Escolars de Catalunya.

Entenem que amb aquesta actuació de política educativa donem compliment al mandat constitucional i estatutari, alhora que anem iniciant el desplegament normatiu de la LODE, la Llei Orgànica del Dret a l'Educació, basada en el principi fonamental de la participació del cos social en els afers educatius que els afecten. També amb aquesta Llei volem donar pública i solemne entitat jurídica a la tradició participativa de les institucions de govern catalanes que hem procurat des de sempre fer nostra.

Recordem el text constitucional en el seu article 9.2, quan assenyala que correspon als poders públics de promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en els quals s'integra siguin reals i efectives, remoure els obstacles que n'impedeixen o en dificulten la plenitud i facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social. I ho diu també, amb referència a l'ensenyament, l'apartat cinquè de l'article 27 : «Els poders públics garanteixen el dret de tothom a l'educació, mitjançant una programació general de l'ensenyament amb la participació col·lectiva de tots els sectors afectats i la creació de centres docents.»

L'Estatut d'Autonomia recull també en el punt 2 de l'article vuitè, la competència de la Generalitat en el seu àmbit, i com a poder públic que és, de promoure les condicions idònies per tal que als ciutadans de Catalunya se'ls facilitin les condicions de participació en els afers de la vida col·lectiva que els afecten.

Precisament, després de definir els grans trets de l'activitat educativa i de fer una declaració explícita dels drets i llibertats de tothom i cadascun dels integrants de la comunitat escolar, la

LODE dibuixa un sistema mixt d'ensenyament format pels centres de titularitat pública i els d'iniciativa privada que poden concertar amb l'Administració educativa per tal de fer efectiva i conjugable l'obligatorietat amb la gratuïtat i la llibertat.

Concebem l'educació com un procés d'estímul i ajuda al creixement de la persona per al desenvolupament de totes les seves potencialitats en ordre a fer possible la realització personal i social i el servei a la comunitat.

Pensem que aquest procés educatiu ha de tenir lloc en un marc de llibertat, per tal d'afavorir la maduració en la pròpia llibertat i l'exercici i potenciament de l'autonomia personal. Creiem que els pares o tutors són els primers educadors dels propis fills, i aquest dret i deure és original i primari respecte del deure educatiu dels altres. En aquest context, l'escola té una importància decisiva, com a ajuda i complementació educativa de l'acció familiar i complement bàsic del procés de l'ensenyament i aprenentatge, i de la inserció social dels infants i joves.

La influència de l'entorn, dels mitjans de comunicació social i del conjunt d'interessos i forces de la nostra societat fan que la tasca educativa de la família i de l'escola sigui més difícil i compromesa, i alhora tingui també noves i esperançadores possibilitats.

Com molt bé sabem, senyores i senyors Diputats, el primer graó de participació se situa a l'interior de la mateixa escola a través del consell escolar del centre, del claustre de professors i de les associacions de pares i alumnes. Aquests organismes són d'una importància cabdal perquè l'escola realment funcioni i pugui desenvolupar la funció pedagògica i formativa que li correspon. La coherència interna de l'escola i la prestació d'un servei d'autèntica qualitat serà el resultat d'un projecte educatiu plantejat amb rigor i professionalitat i ben estimulat per la participació ordenada dels professors, pares, alumnes i personal d'administració i serveis, a través del consell escolar del mateix centre.

Però aquest consell d'escola no és l'objecte del present Projecte de Llei. Tanmateix, si en faig pública referència és per la importància que cal donar-li i perquè, al mateix temps, vull fer una crida als futurs consells escolars de Catalunya en el sentit de vetllar per la identitat i qualitat pedagògica de les nostres escoles, potenciant l'eficàcia dels seus òrgans de govern, gestió i representació.

És en el marc del Consell Escolar de Catalunya —estructurat a nivell nacional, territorial i municipal— on aquesta Llei se situa i situa la participació social del món educatiu adreçat a aconseguir una bona escola per a tothom, oberta a les realitats socials, científiques i culturals del nostre temps. Aquesta participació la volem en benefici de tots i la pensem des de la col·laboració i cooperació entre els sectors que incideixen en l'educació, amb un sentit constructiu i amb una visió d'eficàcia, d'operativitat i de servei.

És clara, doncs, la fonamentació legal i social d'aquesta Llei que avui m'honoro a presentar-los. I ara, si em permeten, voldria fer una breu referència als organismes de representació i participació que hem tingut: el Consell d'Ensenyament i Cultura de la Generalitat provisional i el Consell d'Ensenyament i les comissions de participació de la Generalitat estatutària.

En el primer cas es varen aplegar trenta personalitats del món de l'ensenyament i la cultura en un consell, com el seu antecessor de la Generalitat republicana, que funcionava en ple i en ponències i abastava tots els àmbits de l'ensenyament i de la cultura. Aquell consell assessor actuava com a organisme d'informació, consulta i assessorament del Conseller en qüestions especialitzades, elaborava estudis i informes que el Conseller li encomanava i prestava la seva col·laboració en la preparació i l'execució de la política del Departament.

Més recentment, separats ja els Departaments d'Ensenyament i Cultura, van nomenar, d'una banda, un Consell d'Ensenyament integrat per personalitats rellevants en el món de l'educació institucionalitzada, que actuava igualment, tal com figurava el Decret de constitució del 20 de juny de l'any 1980, com a òrgan consultiu i assessor, i vàrem instituir, així mateix, unes comissions anomenades, precisament, de participació, la funció de les quals ha estat la de promoure i canalitzar les aportacions dels diversos estaments i institucions vinculats amb l'ensenyament, alhora que eren el mitjà perquè aquestes institucions rebessin informació de la política i de les actuacions del Departament sobre aspectes que els podia atènyer.

Aquestes comissions de participació han estat quatre: la de titulars de centres privats, la de federacions d'associacions de pares d'alumnes, la d'organitzacions sindicals i associacions de professors i la d'institucions educatives i culturals, i han anat reunint-se periòdicament al llarg d'aquests darrers quatre anys.

En aquest punt, voldria agrair la col·laboració i la participació de totes les persones que han format part d'aquests consells i d'aquestes comissions i agrair-los, al mateix temps, la tasca que han fet, cal reconèixer-los l'eficàcia de la seva missió.

Senyores i senyors Diputats, dintre de poc temps farà cinc anys que la Generalitat va rebre els traspassos de serveis en matèria educativa. Des del primer dia vàrem dissenyar una política fonamentada en la creació d'un model educatiu autònom, dintre de les competències que es rebien i dels mitjans de què disposàvem. El nostre objectiu fou assegurar l'escolarització per a tothom, iniciant una clara política de creació de llocs escolars i de qualificació, modernització i millorament del sistema educatiu heretat, mitjançant la dotació i el suport pedagògic i didàctic dels centres docents, la formació del professorat, la catalanització de l'ensenyament en llengua, continguts i actituds i el corresponent desplegament normatiu. Aquestes actuacions les hem procurat fer sempre amb voluntat participativa, cercant la col·laboració i cooperació de totes aquelles institucions i persones que podien aportar llur experiència professional i procurant activar les iniciatives pròpies del professorat i de les entitats per tal de fer possible el sorgiment de les energies creatives que, en el camp de la relació pedagògica i la recerca educativa, podien reanimar i envigorir l'escola de Catalunya. I en aquest punt voldria dir que sí que s'ha aconseguit, han estat moltes les persones que han col·laborat amb el Departament en un o altre aspecte, i que amb la seva col·laboració, la seva eficàcia i el seu esforç jo crec que s'han aconseguit una bona part dels beneficis de què avui disposen les nostres escoles.

Aquell estil participatiu s'ha traduït en un bon nombre de comissions, juntes i actuacions, sovint silencioses però d'eficàcia notable, que marquen una manera de fer molt característica del nostre tarannà, que té el nord posat en el coneixement, com més exacte millor, dels temes clau de l'ensenyament.

Ara es tracta d'instrumentar uns òrgans col·legiats mitjançant els quals quedi recollida la participació de la societat catalana en la programació general de l'ensenyament, perquè en uns moments com els actuals, en què tant la societat com l'escola estan en evolució permanent, convé més que mai, afavorir la interrelació constant entre centre educatiu i comunitat a fi que no es pugui tornar a parlar mai més d'una escola que funciona per inèrcia, ignorant tot allò que succeeix més enllà dels seus murs.

La participació constitueix una fórmula idònia per garantir l'adequació de l'ensenyament a la realitat social, i, en el cas del nostre país, possibilita la configuració d'una escola catalana, fonamentada en la nostra tradició pedagògica, inserida en la realitat d'avui i projectada cap al futur que, entre tots, estem construint.

Vivim també unes transformacions de les relacions entre mestres i alumnes, entre pares i mestres, i entre fills i pares, que estan canviant els conceptes, tant de temps clars, dels *status* i dels *rol·les*. Vivim, a més, en una societat cada vegada més urbanitzada, que, això no obstant, vol deixar de ser impersonal i massificada. Vivim, finalment, la contradicció màxima d'un ensenyament que es vol democràtic, compensador i de qualitat i que no deixa de complir una certa funció selectiva.

Amb aquesta Llei creiem que, sense renunciar a la nostra responsabilitat executiva i de gestió, en reunir diferents representants socials i de la comunitat educativa en el Consell Escolar de Catalunya, s'involucren els diversos sectors de la societat en les tasques de consulta, assessorament i participació, s'impliquen en la reflexió d'allò que ha de ser l'escola a les darreries del segle XX, alhora, es valora la identitat municipal i dels territoris i es fomenta la interrelació entre els diversos elements del camp educatiu no universitari, tot buscant la seva operativitat.

Pensem, d'altra banda, que la delimitació clara de funcions no farà sinó augmentar l'operativitat d'aquests organismes, la missió dels quals ha de comprendre, des dels avantprojectes de llei i disposicions generals fins a les bases de la política de beques i ajuts a l'estudi, passant per la programació general de la creació i distribució territorial de centres docents, la creació d'escoles experimentals, les orientacions i programes educatius, les disposicions i actuacions encaminades a millorar la qualitat de l'ensenyament, les normes bàsiques de construccions i equipaments escolars i els criteris generals del finançament dels centres públics i de la concertació amb els centres privats. L'ordenació dels temes que hauran de tractar els diversos nivells en què s'estructuren els consells escolars es correspon amb la realitat territorial i pretén que els afectats directament pel fet escolar disposin dels interlocutors i del lloc adequat per tal que, coneixent de prop la problemàtica, puguin proposar i assessorar en l'aplicació de les solucions més adients.

La participació de la comunitat local es farà dins el consell escolar municipal i estic segur que aquest serà l'instrument eficaç perquè dialoguin i cooperin els components més representatius de l'ensenyament en cada poble o ciutat de Catalunya, i també perquè s'afavoreixi el màxim aprofitament i rendiment dels recursos de tota mena que els ajuntaments esmercen cap a l'escola.

Avui més que mai l'acció del municipi vers l'educació de la ciutadania en el marc escolar, extraescolar i comunitari és ne-

cessari, i així ho han entès els mateixos ajuntaments fent un esforç lloable, completant l'acció educativa de l'escola. L'ajuntament ha de trobar en el consell escolar un ressò segur i vàlid de la vida educativa local i un mitjà de relació positiva per a la consulta i l'assessorament amb l'entorn escolar més representatiu.

És per això que s'espera dels consells, en general, un seguit d'orientacions i propostes positives i viables encaminades a fer permeable el sistema educatiu a les propostes constructives dels diversos agents socials i a la dinàmica innovadora i rigorosa d'aquells que se senten, d'alguna manera, vinculats a les tasques de l'educació.

Pensem que si l'ensenyament es dissenya com a model d'interacció entre l'alumne i la societat que l'envolta i no solament com a transmissió de coneixements, tècniques i hàbits de conducta, ha d'incloure els punts de vista plurals, diferents i sovint complementaris dels diversos sectors socials implicats en el procés, tots els quals han de posar llur esforç intel·ligent per a la millora de l'escola i la formació de ciutadans adults, capaços de viure en una societat democràtica.

Els membres dels consells escolars, des de perspectives diverses, podran tenir una visió àmplia de la panoràmica general i estaran capacitats per assessorar l'Executiu en les alternatives més vàlides. Tenint en compte les circumstàncies actuals d'innovacions continuades en el camp científic i tecnològic, d'increment de la demanda d'educació, d'escassetat de recursos econòmics i de canvi del mateix concepte d'educació, que fins fa poc es conformava en escolarització i que avui dia significa un procés continuat de formació que abasta tota la vida, ens cal que els diversos sectors i instàncies de la societat catalana ens ajudem a reflexionar sobre el camí a seguir i sobre les prioritats a establir. Cal que la societat trameti al sistema educatiu la dinàmica de les seves necessitats, perspectives i aspiracions, i cal tenir preparats, per tant, uns mecanismes aptes per organitzar i promoure la participació de la societat en la presa de decisions educatives del futur.

En aquest moment d'història de l'educació cal que ens continuem replantejant el paper de l'escola a la societat i que tinguem present la funció educativa de la mateixa comunitat que ha d'estar en interacció permanent amb l'escola.

Per afavorir aquest diàleg hem de desfer les barreres que obstaculitzen la comunicació i crear instruments que, com el Consell Escolar de Catalunya, promoguin i canalitzin la participació.

Acabo, senyores i senyors Diputats, agraint especialment, i molt sincerament, els treballs dels diferents Grups parlamentaris, que amb les seves aportacions han fet possibles uns acords que han millorat i enriquit el text inicial del projecte i que han permès aproximar posicions en molts importants aspectes.

Senyores i senyors Diputats, esperem que aquest esforç per fer possible un acord ampli, cristallitzi en una llei per a tots i que la confiança que tenim en la seva utilitat servirà per establir i consolidar el model participatiu del poble de Catalunya cap a la seva pròpia escola.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun Il·lustre membre de la Cambra ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? (Pausa.) Essent que no, podem passar ja al debat pròpiament

dit. Com que no hi ha cap esmena a la totalitat passarem a la part dispositiva.

La primera esmena és d'addició d'un nou article, a intercalar després de l'article primer. Per tant, cal votar l'article primer segons el text del Dictamen. Els Il·lustres membres de la Cambra... (*La I. Sra. Vintó demana per parlar.*) Alguna observació? Digui, digui.

La Sra. VINTÓ (*de l'escó estant*) : Per demanar votació separada de l'apartat tercer de l'article primer.

El Sr. PRESIDENT : Anem a sotmetre, doncs, a votació els apartats 1 i 2 d'aquest article primer.

Els qui siguin favorables a aquests articles, a aquests apartats 1 i 2 de l'article primer, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui voten en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos punts del primer article han estat aprovats per unanimitat dels presents. Anem a sotmetre a votació ara el punt tercer.

Els qui siguin favorables a aquest punt tercer de l'article primer, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt tercer de l'article primer ha estat aprovat per 99 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Ara som a l'esmena número 1, que és d'addició d'un nou article, com hem dit abans. Per tant, per defensar aquesta esmena tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó.

La Sra. VINTÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, si m'ho permeten jo agruparé en aquesta defensa l'esmena número 6 i l'esmena número 14 que, a la pràctica, signifiquen la inclusió d'un nou concepte en la definició dels consells escolars. En el primer cas és una definició de caràcter general, aplicable a tots els consells escolars, és un tema de metodologia —si volen—, en el sentit que els tres consells escolars que aquesta Llei regularà —el Consell Escolar de Catalunya, el Consell Escolar Territorial i el Consell Escolar Municipal—, quedin definits en aquestes disposicions generals prèvies al caràcter que han de tenir, i en aquest sentit nosaltres proposem que siguin organismes consultius i de participació ciutadana per a tres, la programació, l'assessorament i l'orientació de l'ensenyament en els nivells educatius no universitaris.

La Llei recull, en l'article tercer, pel que fa al Consell Escolar de Catalunya, la definició «d'organisme superior de consulta i de participació.» Nosaltres entenem que ha de ser un organisme de consulta i de participació per a la programació, però també per a l'orientació.

Fa uns moments, el senyor Conseller ens recordava les funcions que han assumit els diversos consells d'assessorament i de participació que la Generalitat provisional i l'estatutària havien regulat, i ens deia ell mateix que aquests consells no només participaven, no només assessoraven, no només eren consultius pel que fa a temes de programació —que afecten bàsicament els elements quantitatius del sistema educatiu—, sinó que eren consultats i se'ls demanava informe —pel que fa a aspectes d'orientació general— d'aspectes qualitatius de l'ensenyament.

Entenem, per tant, que treure d'aquestes funcions de tots

els consells i també del Consell Escolar de Catalunya l'aspecte orientatiu dels elements qualitatius del sistema d'ensenyament és una restricció respecte a les funcions que fins ara venien fent aquests organismes que havia creat la Conselleria, i que tindria poc sentit que en l'estructuració d'aquests tres tipus de consell no es parlés dels elements qualitatius, dels elements d'orientació del sistema educatiu.

Per tant, l'esmena primera vol una definició genèrica de les funcions dels tres consells, fent especial èmfasi en l'aspecte d'orientació, i la segona esmena —quan es parla estrictament del Consell Escolar de Catalunya—, vol afegir la paraula «orientació», perquè entenem que és una millor definició i respon més bé al que després la mateixa Llei dona com a funcions al mateix consell. És a dir, és una falta de congruència que, si després, en l'article corresponent, en enumerar les funcions, se'ls donen aquestes funcions, quan parlem dels aspectes genèrics d'aquest consell, no diguem amb una paraula —i si «orientació» no agrada, aquest Grup parlamentari està obert a una formulació més correcta—, però entenem que quan fem el marc general, limitar-lo a programació és incoherent amb el que després diem com a funcions del mateixos consells.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha un torn en contra sobre aquesta intervenció? L'Il·lustre Diputat senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, de fet, és això. Suposo que això correspon a les esmenes 1 i 2... Aquí es tracta de la definició general en els consells escolars, i s'hi vol col·locar la paraula «orientació».

Aleshores, nosaltres, el que hem fet és buscar al diccionari què vol dir «assessorament» i què vol dir «orientació». I a «orientació» diu : «Informació donada a algú sobre l'estat d'un afer, etcètera, perquè sàpiga manejar-s'hi.» I a «assessorament» diu : «Pel seu coneixement especial d'un assumpte, d'una matèria, etcètera, és l'encarregat de donar consells» —orientar— «d'il·lustrar, d'assistir, en una tasca, una empresa, una decisió.»

Per tant, nosaltres creiem que l'assessorament inclou l'orientació, o és que il·lustrar no és informar? Creiem que és molt més i, per tant, com deia molt bé la Il·lustre senyora Diputada, en l'article 9, lletra f), es diu que : «El Consell Escolar de Catalunya serà consultat sobre les orientacions i programes educatius com una part de l'assessorament.» I és aquí, creiem, en aquest article, on cal —creiem— la menció de l'orientació. Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Podem passar, doncs, a la votació d'aquesta esmena, de moment, de l'esmena número 1, aquesta d'addició d'un nou article.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 35 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Sembla que la segona esmena queda decaiguda a conseqüència d'aquesta votació.

Bé, aleshores, podríem passar a la votació dels articles segon i tercer conjuntament o separatament? Hi ha algú que demani votació separada? No.

Bé, doncs, anem a votar conjuntament els articles segon i tercer del text del Dictamen.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos articles, segons el text del Dictamen, han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem, ara, a l'article 4, que té una esmena també del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, arribem ara a la composició del Consell Escolar de Catalunya.

Aquest és un tema, jo diria, important d'aquesta Llei, un dels més importants. De fet, en aquesta Llei hi ha dos grans aspectes : composició dels consells; funcions dels consells. I vostès aniran veient, al llarg de la discussió, que nosaltres objectem les composicions i algunes de les funcions, i tractem d'introduir-ne de noves. Però la discrepància fonamental nostra està en la composició del Consell Escolar de Catalunya.

L'objectiu que nosaltres perseguïem, en fer la nostra esmena al text inicial presentat pel Projecte de Llei, era aconseguir una composició del Consell Escolar de Catalunya funcional, representativa i respectuosa amb la proporcionalitat que establia la Llei Orgànica del Dret a l'Educació. Una proporcionalitat que la mateixa LODE atribueix a pares, mestres, alumnes i personal d'administració i serveis, en un terç del total de la composició del consell, en aquest cas, naturalment, referit a la composició del consell de tot l'Estat, i que quan fa referència a la capacitat legislativa dels Parlaments autonòmics, pel que fa a consells de la mateixa Comunitat Autònoma, diu —efectivament— que aquesta legislació haurà de defensar, o mantenir, una adequada representació d'aquests col·lectius que acabo d'esmentar. No diu idèntica i, per tant, aquest Parlament és sobirà per donar-ne una altra; ara bé, que aquest Parlament sigui sobirà per donar-ne una altra, per a nosaltres la representació que proposava inicialment Convergència i Unió i la representació que avui hi ha en el text del Dictamen no és satisfactòria, perquè cal conèixer les xifres, i així potser les senyores i els senyors Diputats sabran de què estic parlant.

La Comissió proposa una composició de cinquanta membres, i d'aquests cinquanta membres, que creixeran, i creixeran perquè els serveis territorials s'amplien, o s'han ampliat ja —no sé si ha sortit la normativa en el DOGC, però en tot cas passaran de quatre a set—, vol dir que la representació d'ofici dels serveis territorials s'incrementa; per tant, en lloc de cinquanta serien cinquanta-tres i, en canvi, la representació que es dona a professors, pares, alumnes i parts no supera —quatre i cinc, nou i tres, dotze i tres, catorze—, si hi sumem els dos mestres de moviments de renovació pedagògica, són setze; setze sobre cinquanta no és un terç.

La composició que ens feia Convergència i Unió inicialment donava quaranta-cinc membres totals —que amb els tres serveis territorials més, serien quaranta-vuit—, i la representació del terç de pares, mestres, alumnes i personal d'administració i

serveis no superava les tretze persones.

Com poden veure, no és una qüestió de detall; és, senzillament, que l'objectiu —enteníem nosaltres— bàsic de la Llei, que era donar als consells de participació i assessorament un pes específic important als sectors afectats, és a dir, als pares, als mestres, als alumnes i al personal d'administració i serveis, en la proposició que venia de Convergència quedava enormement restrictiva. En l'acord a què s'ha arribat en la Comissió continua essent inferior al que la mateixa Llei marcava.

El Grup Socialista, en la seva proposta inicial, deixava el tema absolutament obert; no fixava el nombre exacte de persones i deia que hi havia d'haver un seguit de representacions.

El nostre Grup feia una fórmula, si volen vostès, intermèdia, en el sentit de deixar lliure la representació d'aquest sector —del terç, diguem-ne— dels més directament afectats, i limitar numèricament les altres representacions per evitar un dels objectius que nosaltres ens proposàvem, és a dir, no anar a un consell excessivament nombrós, que fes infuncionable la tasca d'assessorament i de participació.

Teníem, per tant, punts clars de confrontació amb la proposta i voldria també esmentar-ne algun altre.

Per exemple, la proposta inicial —i que es manté en el Dictamen de Comissió— donava a la Conselleria la possibilitat de nomenar tres personalitats, però, a més a més, la presència de l'Institut d'Estudis Catalans i la presència dels Col·legis Professionals. Nosaltres hem mantingut reiteradament en altres lleis, com per exemple la dels Consells Socials Universitaris, el criteri que representacions institucionals, tipus Institut d'Estudis o tipus col·legis professionals, en la mesura que el Conseller té la facultat de nomenar persones, pot perfectament i hauria de cridar persones d'aquestes institucions, sense necessitat que aquest nomenament o aquestes persones anessin a engruixar la representació, diguem-ne, nomenada a dit, i no la procedent dels sectors afectats.

Teníem, d'altra banda, la discrepància pel que fa al nombre de representants de l'administració educativa. Enteníem que sis representants de l'administració educativa, a més a més dels representants dels serveis territorials i a més a més de les personalitats que el Conseller podia nomenar, era exagerar la representativitat de sectors que hi han de ser, d'una banda, d'ofici, i el serveis d'assessorament dels quals poden ser utilitzats en qualsevol moment si hi ha un dictamen en el qual un director general o un tècnic del Departament pot aportar la informació i l'assessorament puntual per a aquella qüestió.

Hi ha un altre aspecte que ens preocupa del Dictamen de la Comissió, i és que la representació dels sindicats i la representació de la patronal, de les organitzacions patronals, no sigui feta en funció de llur representativitat. No entenem com aquesta qüestió que, en la Llei de Consells Socials que va aprovar aquesta Cambra fa pocs mesos, es mantenia perquè sembla d'una lògica absoluta que les representacions sindicals i les representacions empresarials ho siguin en funció de la representativitat que tenen en el món laboral i en el món empresarial, i no d'una manera absolutament arbitrària, com queda aquí.

I teníem també una objecció, o una discrepància —avui s'ha corregit—, que era no tenir present en la composició d'aquest consell els moviments de renovació pedagògica. Val a dir que aquesta representació ha estat inclosa a partir del Dictamen de la Comissió. Coincidíem en la representació de les universitats

i en la representació del Consell Nacional de la Joventut.

Ara bé, com els deia al començament, la proposta que avui tenim per votar, d'acord amb el Dictamen de la Comissió, no dóna una representativitat del terç en el sector de pares, professors, alumnes i personal no docent; no respecta la representativitat de les organitzacions patronals i sindicals; el nombre de càrrecs de designació directa —tretze— és igual a la representació dels sectors afectats i, per tant, entenem que els objectius de la Llei, que les paraules amb què el senyor Conseller ha presentat aquesta Llei en aquesta Cambra, que és «afavorir la participació, corresponsabilitzar la societat en el funcionament de l'escola, aconseguir que es trenquin les barreres entre l'escola i el seu entorn», etcètera, objectius que compartim, senyor Conseller, amb aquesta redacció de la composició del màxim organisme de participació, estem, d'alguna manera, dient que una cosa són les paraules i una altra cosa és la representació que donem a aquests sectors perquè puguin, ells, traslladar la societat, i, per tant, cal donar-los una autèntica representació en el si del Consell Escolar.

És per aquest motiu que nosaltres mantenim la nostra esmena, que deixava oberta, per a una reglamentació posterior que respectés el terç, la representació de professors, pares, alumnes, de titulars de privada, i fixàvem el nombre, per als altres —ho repeteixo—, per evitar que el nombre total de composició del Consell el fes infuncionable i no li donés la capacitat d'acció que tots esperem d'ell.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró ens diu que el nostre Consell Escolar de Catalunya no és funcional, no és representatiu i no és adequat. Lògicament, no és funcional ni representatiu ni adequat segons el seu punt de vista; és clar que aquest és un dels aspectes en els quals la doctrina política té molt a dir.

No obstant això, nosaltres voldríem dir que la representació n'és, d'adequada. En certa manera, nosaltres no establim que els diversos membres que formen el Consell Escolar de Catalunya siguin sense tenir un número al davant, perquè creiem que això és claredat.

Per altra banda, nosaltres, en aquest aspecte, i essent respectuosos amb el tema de l'ordenació territorial de Catalunya, deixem obert el que fa referència als representants dels consells escolars territorials. No obstant això, hi ha en certa manera una representació adequada al que la Il·lustre senyora Diputada ens deia, pel que fa referència a la LODE, i és que, la suma de professors, pares, alumnes, personal no docent i mestres, no és setze, és disset, sobre cinquanta. Per tant, és gairebé aquest terç i, per altra banda, també es preveu que hi haurà un terç representatiu entre ajuntaments i representants dels consells escolars territorials.

Quant al tema de la major representativitat de les centrals sindicals, jo voldria dir que hi ha, sobre la Llei Orgànica de la Llibertat Sindical, l'article 6.3.a) i 7.1), una sentència del Tribunal Constitucional que permet que les Comunitats Autònomes estableixin com ha de fer-se aquesta representativitat.

D'altra banda, nosaltres, pels càlculs que hem fet —si no ens equivoquem—, hauria de sortir un Consell Escolar de Catalu-

nya de més de setanta-cinc persones, si seguíssim el que diu l'esmena del Grup comunista, i nosaltres, en aquest moment, en tenim tres, ampliables possiblement a cinquanta-tres, però no gaire més.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, nosaltres creiem també que, per a major operativitat, la nostra composició és més adequada. El que ha passat amb aquesta composició és una mica... Hem estat discutint-ho molt a fons, hem estat veient i preveient com podria funcionar i si podria funcionar bé, però he de dir que amb el Grup del PSUC no he tingut sort; ha passat una mica com amb en Tamino, que no hi ha hagut manera de poder ser escoltat, i, per tant : « *Umsonst, umsonst!* », votarem en contra d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : I, ara, unes esmenes del Grup Socialista, números 4, 5 i 6. Per a defensar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor González.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Senyor President, defensaríem les esmenes 5 i 6, i retirariem l'esmena 4.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Li anunciem, també, la retirada de les esmenes 7 i 8.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria, abans d'iniciar la defensa del contingut estricte de les esmenes 5 i 6, fer una referència al caràcter del conjunt de les nostres esmenes —de les poques que defensarem en el Ple—, i que pretenen en tots els casos augmentar les competències dels consells escolars en cada un dels seus àmbits, i, al mateix temps, afavorir i augmentar el nivell de participació dels sectors afectats.

I dic «afavorir i augmentar», i no de definir alternatives, perquè crec que, en aquest cas, els treballs de la Ponència i de la Comissió han estat molt productius, tenint en compte que partim de posicions contraposades i que hem arribat a un redactat final bastant satisfactori.

Respecte al contingut o a la composició del Consell Escolar de Catalunya, jo crec que és un dels temes que ha sofert més modificacions durant el debat de Ponència i de Comissió. És cert que ha augmentat la representació del nombre de professors, que ha passat de tres a sis; ha augmentat la representació dels pares, ha augmentat la representació..., hem introduït el tema dels moviments de mestres de renovació pedagògica, els presidents dels consells escolars territorials ja no seran necessàriament personal de l'Administració, i, sobretot, hi ha una modificació substancial i molt important que es recollirà després en l'article 7, que és que s'introdueix la comissió permanent. Jo crec que, realment, la introducció de la comissió permanent en la composició del Consell Escolar de Catalunya, canvia substancialment el significat que tenia el Consell.

Entrant en les esmenes 5 i 6, aquestes esmenes fan referència totes dues a la composició del Consell Escolar de Catalunya, en concret a la representació de les centrals sindicals, per una part, i a la presidència d'aquest organisme, per l'altra.

Al llarg del procés de discussió, el Grup majoritari no ha volgut, o no ha sabut, o..., explicar-nos per què els representants de les centrals sindicals han de ser tres i no quatre o dos, i per què, igual que passa amb els representants de pares, de mestres, d'alumnes o de titulars de centres privats, no estan re-

presentades les organitzacions majoritàries.

Que nosaltres sapiguem —i penso que tothom estaria d'acord amb això, a Catalunya, de centrals sindicals a què es pugui donar aquest nom, només n'hi ha dues. Que el Grup majoritari parli de tres representants respon a una realitat fictícia o a una voluntat de futur que ni nosaltres entenem ni el Grup majoritari no s'atreveix a dir.

El segon tema fa referència a la Presidència del Consell. El Projecte del Govern manté que sigui president del Consell el Conseller d'Ensenyament. La nostra proposta és que sigui un altre; això sí, nomenat per decret pel mateix Consell. El senyor Guitart, que ara ha marxat, suposo que també té clar que tampoc no tenim res en contra seu en aquest tema, però jo crec que les diferències entre que el president del Consell sigui el Conseller o no sigui el Conseller són més importants del que sembla. Hem fet un gran esforç, durant aquests mesos, per dotar el Consell Escolar de Catalunya d'autonomia respecte a l'Administració. Jo crec que el tema de la permanent és un grau important d'autonomia. Jo crec que, a més, és l'única manera, aquesta autonomia, de primar la participació. El Consell Escolar de Catalunya no és tan sols un consell assessor del Conseller; és molt més que això: és també el nivell més alt de participació dels protagonistes del sistema educatiu, i un president que sigui diferent del Conseller, per molt que sigui de la seva confiança, segur que afavoriria una dinàmica autònoma del Consell, i això sempre aniria en benefici de la participació.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, per fixar la nostra posició, cal que repetim que la composició dels consells escolars és funció, de fet, del nostre concepte global de la política d'ensenyament, que tenim ben definida.

Nosaltres volem aconseguir, per a la societat catalana, un sistema educatiu que doni els coneixements necessaris a llur formació, i fomentar en ells la seva tasca individual i col·lectiva al servei d'una societat cada vegada més justa i més solidària; i, tot això, basat en la comprensió i l'ajuda mútues.

Per tant, hem propugnat, per a la societat catalana —i ho anem fent—, una escola renovada que, per a nosaltres, significa ser catalana, pluralista, participativa i creativa.

Volem un sistema escolar que respongui a la societat democràtica i plural, i, per tot això, també volem uns consells escolars que siguin operatius, equilibrats, plurals i realment representatius. En una paraula, volem uns Consells que serveixin.

Respecte a les esmenes presentades, no podem renunciar que el President sigui el Conseller d'Ensenyament; hem afirmat i afirmem que volem l'operativitat dels consells escolars. Una característica de les esmenes socialistes és que no precisen ni fixen el nombre de representants dels diferents estaments, i això per a nosaltres és totalment imprecís i podria portar a posteriors complicacions.

Se'ns acaba de dir que no ens atrevim, el nostre Grup parlamentari, a concretar la qüestió de representants sindicals i de representants d'organitzacions patronals; nosaltres optem —i ho diem clarament— per una concreció força més positiva, al nostre entendre, que deixar-ho obert als representants, i els fixem en tres. En tres, quant a representants sindicals i en l'a-

partat g), també en tres, quant a representants d'organitzacions patronals.

En l'esmena que s'acaba de retirar, referida als representants de centres privats, nosaltres també la concretem en el text en tres representants dels centres privats, malgrat poder quedar —i hi queden— per sota de les seves existents organitzacions actuals.

Aquesta concreció en el nombre, si més no, creiem que és correcta i que serà una qüestió a resoldre posteriorment, d'acord amb la representativitat d'unes i altres associacions.

En aquesta línia de tocar de peus a terra, en l'únic apartat on no precisem el nombre, i també parlem d'«els...», és en l'apartat j), referit als consells territorials.

Aleshores, hauríem d'afegir que, en aquesta composició, també nosaltres manteníem, des del primer moment, els moviments de mestres, els moviments de renovació pedagògica, ja que estan en la seva composició. Per això, nosaltres, en tots aquests altres casos, ja que és possible, preferim i votem per la concreció i establim un nombre fix.

És per aquests motius que rebutjarem l'esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem, doncs, a la votació d'aquestes esmenes, començant per la número 3, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 61 en contra i 40 abstencions.

Anem ara a la votació de les altres esmenes. Es poden fer conjuntament? *(Pausa.)* No? Cada una d'elles, separada. Doncs, anem a la votació de l'esmena número 4. Ah, perdó! Ha estat retirada. L'esmena número 5, del Grup Socialista.

Que tinguin la bondat de posar-se peu dret els qui hi siguin favorables.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació de l'esmena número 6, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 72 en contra i 4 abstencions.

Tenint en compte que han estat retirades les esmenes 7 i 8... Perdó, no: anem a la votació del text del Dictamen per aquest article.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per aquest article... *(El Diputat I. Sr. José González Navas demana per parlar.)* Sí, sí, digui, senyor González.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS *(de l'escó estant)*: El meu Grup demanaria votació separada, tres votacions de l'article quatre: una, les lletres f) i g) del punt primer; el punt segon, una altra votació, i la resta de l'article.

El Sr. PRESIDENT: A veure si ho he entès bé... *(Pausa.)*

Bé, per tant anem ara a la votació de l'apartat 1, menys les seves lletres f) i g), és això?, i el tres i el quatre també els podem votar conjuntament, eh? (*La Diputada I. Sra. Eulàlia Vintó demana per parlar.*) Digui, senyora Vintó, digui.

La Sra. VINTÓ (*de l'escó estant*) : Perdoni, senyor President. Jo, el que demanaria és que l'apartat 1 fos una votació, i els altres fossin una altra votació, perquè...

El Sr. PRESIDENT : Està bé, molt bé. Anem, doncs, a la votació de l'apartat 1, menys les lletres f) i g).

Els qui hi siguin favorables, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del Dictamen ha estat aprovada per 96 vots a favor, 4 en contra i 8 abstencions.

Anem ara als punts f) i g) d'aquest apartat primer.

Els qui siguin favorables a aquests dos punts, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Els apartats f) i g) del punt primer de l'article quart segons el text del Dictamen han estat aprovats per 63 vots, 37 en contra i 8 abstencions.

Anem ara a la votació de l'apartat 2.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquest apartat 2, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'apartat dos de l'article quart segons el text del Dictamen ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 41 abstencions.

I ara, finalment, els punts 3 i 4, que suposo que es poden votar conjuntament.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquests punts 3 i 4, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquests punts 3 i 4 de l'article quart ha estat aprovat per 100 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Ara hi ha un bloc d'articles que no tenien esmenes o han estat retirades; són els articles 5, 6, 7 i 8. Si no hi ha inconvenient els votarem conjuntament. Hi ha alguna petició de votació separada?

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : L'article 6 separat.

El Sr. PRESIDENT : L'article 6 només, eh? Bé. Anem a votar, doncs, l'article... (*Pausa.*) Anem, doncs, a procedir al text del Dictamen per a l'article 5.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest article 5 segons el text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Anem ara a la votació de l'article 6.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 6, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest article segons el text del Dictamen ha estat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Passem ara a l'article 7. També separatament, 7 i 8? (*Pausa.*)

El text del Dictamen per l'article 7 és el que posem ara a votació.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 101 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Finalment, procedim ara a la votació de l'article 8 segons el text del Dictamen.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se dempeus.

Els qui hi voten en contra?

Els qui s'abstenen?

El text d'aquest article segons el text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 9, que té, per començar, l'esmena número 9, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó.

La Sra. VINTÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, penso que en l'article 9 actual del Dictamen s'ha fet un treball d'aproximació, i que s'hi han introduït elements nous, pel que fa a les funcions del Consell Escolar de Catalunya, que, entenem nosaltres, milloraran l'eficàcia d'aquest Consell i, per tant, també de la Conselleria.

Tanmateix, ens sembla que caldria incorporar-hi un aspecte nou, que és el de la programació anual de l'ensenyament. S'hi ha incorporat, a proposta de l'Esquerra, el tema dels centres experimentals; s'hi han incorporat aspectes de qualitat i d'atenció a les desigualtats socials, que proposava el nostre Grup i el Socialista; però no entenem, ni se'ns van donar raons en Comissió i en Ponència, que no es vulgui acceptar que entre les funcions d'aquest Consell Escolar de Catalunya, més enllà de la programació general —en plans que puguin ser quadriennals, plurianuals o de les anualitats que calgui—, és evident que les necessitats i les possibilitats pressupostàries faran ajustar aquestes programacions a la concreció de les realitzacions previsibles per a cada any.

Entenem, per tant, que una de les tasques d'aquest Consell Escolar de Catalunya és poder emetre el seu informe, poder ésser consultat i poder donar la seva opinió sobre els aspectes de la programació anual de l'ensenyament, perquè aquesta programació anual és la que els ciutadans veuen d'una manera més palesa, i els temes més genèrics, de programacions a llarg termini, se'ls acostumen a escapar.

Pensem, doncs, que, si les funcions que avui estan recollides en diverses lletres, fins a la i), recullen els elements bàsics del que ha de ser el treball d'aquest Consell Escolar de Catalunya, la inclusió de la programació anual —repeteix— que no és contradictòria ni obsta a la programació general, sinó que és la concreció que vindrà donada necessàriament cada any, i el mateix pla quadriennal que el Conseller va presentar aquí tenia aquesta excepció, com segurament no podia ser d'altra manera, dir : «d'acord amb les possibilitats pressupostàries», no entenem que aquesta concreció sigui escamotejada, sigui

treta de les competències del Consell Escolar de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Senyor President, si m'ho permet, acumularia aquesta esmena amb l'esmena que segueix després, del Grup del PSC.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Pot ara defensar la seva esmena l'Il·lustre representant del Partit Socialista, senyor González.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Senyor President, defensaríem les esmenes 10 i 11; després també la 19 i la 28, i retirariem les esmenes 12, 13 i 16.

El Sr. PRESIDENT : 12, 13 i 16.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, les quatre esmenes aquestes que defensarem ara tenen una característica comú, i és que totes elles fan referència a les competències del Consell o, més exactament, a les qüestions que l'Administració està obligada a fer consulta preceptiva al Consell.

Les esmenes 10 i 11 fan referència al Consell Escolar de Catalunya, la 19 als consells territorials i la 28 als consells escolars municipals.

En les primeres esmenes proposem una cosa tan fàcil com que els Consell Escolar de Catalunya sigui consultat sobre la programació anual del Departament d'Ensenyament. Insisteixo en la paraula «anual», que sembla que és la conflictiva; és a dir, «programació de recursos materials i programació de recursos humans». Això és, el que el Departament farà en un any amb els mitjans que té disponibles.

Nosaltres creiem que si tan sols això serveix perquè el Departament fes programació anual, ja seria una gran cosa, però penso que precisament és aquest compromís el que no vol adquirir. Al Departament —sospito— li fa més por o li agrada menys la paraula, en aquest cas, «anual» que fins i tot la paraula «programació».

Jo estic convençut que a cap de les senyores i els senyors Diputats se'ls escapa la importància que té la realització d'aquesta programació anual, la importància d'acabar amb la incertesa de cada començament de curs, d'acabar amb el pelegrinatge de pares en la recerca de la plaça d'escola perduda, com ha passat enguany en l'ensenyament mitjà a Barcelona, i, fins i tot, en un tema com el del pla quadriennal, la importància de comprovar l'ajust que, de les previsions de la Conselleria, es fa cada any.

Crec sincerament que, en aquest cas, el Grup de la majoria ha demostrat o ha donat mostra, segurament justificada, de desconfiança en la capacitat del Departament.

En l'esmena 19, nosaltres volíem donar-li contingut a una expressió tan poc expressiva com és «serveis educatius», que apareix en el Projecte, i nosaltres voldríem que una llei que serà estudiada per molts de juristes, que ha de complir una certa funció pedagògica..., estava justificat que, a nivell de consells territorials, es parlés, en lloc de «serveis educatius», o a més a més de «serveis educatius», de transports escolars, de menjadors, d'acció especial en zones o col·lectius marginats, de centres de recursos, d'equips d'assessorament, d'escoles d'estiu, etcètera. En lloc d'aquests tres «serveis educatius», crec que no estava de més incorporar el que significa realment aquest epígraf.

Una cosa similar preteníem també en l'esmena 28, i, en aquest cas, respecte al consell escolar municipal. Això que la llei expliciti les competències sobre educació compensatòria, educació especial, ensenyament no reglat, activitats complementàries, habilitació escolar o educació permanent d'adults, temàtiques en les quals els consells escolars tenen alguna cosa a dir, no sols no és superflu, sinó que és un element molt important de clarificació del contingut de la Llei.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per al torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President. En primer lloc, farem el torn en contra a l'esmena número 9, del PSUC, que fa referència a la programació anual i, lògicament, els mateixos arguments ens serviran per fer el torn en contra a la número 10 i a la número 11.

El nostre punt de vista en aquest aspecte és que els consells escolars de Catalunya tenen una funció que, en la línia de desenvolupament del temps, li demana una reflexió sobre el passat i una projecció de cara al futur, perquè aconsella, assessora d'una manera àmplia i general. En canvi, la programació anual de l'ensenyament, que el Projecte no estableix com a objecte de consulta, nosaltres pensem que fa més referència a tots aquells aspectes d'acció, de gestió, de control i d'impuls, i això nosaltres creiem que és, per descomptat, feina de l'Executiu i del Parlament.

A nosaltres ens sembla que més aviat això hauria de ser a l'inrevés, és a dir, el Departament ha de tenir en compte els consells del Consell Escolar de Catalunya i el seu assessorament abans de confeccionar la programació de tota mena, que això és el que realment pretén la Llei, o no es tindrà en compte si no hi ha unes circumstàncies determinades, entre elles les financeres. Després de tot, l'Executiu és l'únic responsable davant del poble de Catalunya, i, per tant, pensem que no n'hem de fer responsables la gent del Consell. De tota manera, això no queda tancat, perquè, en el Projecte, l'article 9 preveu, en el seu punt 2 : «El Departament d'Ensenyament podrà consultar els consells escolars de Catalunya sobre altres aspectes» —ja sé que és una cosa molt general— «no contemplats en l'apartat anterior»; però, aquí, hi pot haver aquesta consulta. Nosaltres creiem que aquestes esmenes, que serien un afegit del text, són innecessàries.

Ara bé, jo voldria fer un esment especial a l'esmena número 19 i a l'esmena número 28, que realment, totes dues, segueixen un mateix procediment. Nosaltres creiem que en una llei, entre altres coses, no poden haver-hi aspectes que acabin amb un «etcètera», i nosaltres creiem que, en una llei, i, en aquest cas concret, quan diem «serveis educatius» —i no és qüestió de desconfiança la nostra esmena, sinó de claredat en l'aspecte—, «serveis educatius» al seu territori, i altres prestacions —que fa referència a l'esmena que nosaltres vam presentar—, en aquestes altres prestacions s'inclouen tots aquests apartats que l'esmena del Grup Socialista vol posar.

Ara bé, pel que fa a l'esmena 28, que té en certa manera una mateixa orientació, nosaltres hem fet les nostres reflexions, sobre això, i, per exemple, se'ns demana que, en el punt c), siguin el consell escolar municipal i el territorial consultat en aspectes de plantilles —en l'esmena del PSC, que també coincideix amb l'esmena del PSUC, en aquest aspecte. Nosaltres

pensem que el tema de plantilles podria venir inclòs d'una manera general en l'aspecte del Consell Escolar de Catalunya, quan diu: «les disposicions i actuacions per millorar la qualitat de l'ensenyament, la seva adequació a la realitat social i la compensació de desigualtat i deficiències», que, de fet, és una esmena que nosaltres vam acceptar.

Però hi ha encara un altre aspecte, que penso que és molt important, que és el problema concret de les dotacions i de les plantilles, que ve molt lligat —i vostès ho saben— amb la matriculació, i ve molt lligat amb el nombre de mestres que es necessiten, que després s'han d'anar a negociar a Madrid. Però és que, a més, hi ha una altra cosa, i aquesta és molt important. No podem comprometre'ns en aquest aspecte per una raó molt senzilla, perquè la dotació de mestres adequada depèn d'un decret, que és el Decret de plantilles, que ens permetrà, a través d'aquest Decret, ens permetrà fer els canvis corresponents i necessaris perquè cada escola tingui aquells mestres que necessiti. I aquest Decret de plantilles, de moment, no el fem nosaltres, no el podem fer nosaltres i, per tant, no podem construir somnis i castells, hem d'atenir-nos a la realitat que tenim.

I, per acabar el tema concret de l'enumeració de les diverses funcions que ha de tenir el consell escolar municipal en el sentit de ser assessor i de ser consultat, bé, jo n'hi podria posar una colla més, per exemple, de les que el Grup dels socialistes ja ha posat: com, per exemple, contactes amb biblioteques públiques, orientació dels programes de cinema local i teatre i dels espectacles al carrer, per un lligam amb l'escola a través d'aquests programes, convenis amb museus de la capital, perquè els pobles puguin anar a visitar els museus o bé els teatres, estatges en cases de colònies; un punt v) seria excursions i setmanes culturals; un punt x) seria escola de pares, educació escola-pares-alumnes i medi; un punt y) seria lligam i contactes entre alumnes i ex-alumnes, i un punt z) seria realització d'intercanvis... Bé, no tinc més lletres, ja he fet l'última. Vull dir, i, és clar, se'm podria dir que tots aquests aspectes —p), q), r), s), t),...— que he posat podrien estar inclosos en la lletra j) del Grup Socialista, que diu: «contactes amb la realitat social, cultural, etcètera.» Però és que la lletra j) i moltes altres, nosaltres les incloem en els punts que tenim assenyalats per a les funcions del consell, que són: convenis, per una banda; serveis complementaris i extraescolars, per una altra; matriculació adequada, per una altra; emplaçament de nous centres; estimular activitats i manteniment dels centres, i, a més, tot allò que la legislació atorgui als municipis sobre l'ensenyament.

Pensem que la nostra enumeració..., pensem que el text del Projecte és adequat, correcte, suficient i obert. I, per tot això, votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a procedir ara a les votacions. Abans de començar les votacions, aquesta Presidència voldria recordar als Il·lustres membres de la Cambra que durant el curs de la votació no es pot entrar ni sortir. Estic segur que tots ho saben, però alguna vegada hi ha alguna distracció en aquest sentit. Per evitar qualsevol protesta contra una votació feta en mala forma, doncs, els prego que ho tinguin molt present.

Anem doncs, ara, a la votació de l'esmena número 9, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els que siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Procedim ara a la votació de les altres dues esmenes. Per separat? (Pausa.) Junes? Molt bé. Bé, doncs, anem a la votació de les esmenes 10 i 11 del Grup Socialista de la Cambra, corresponents a l'article 9.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes dues esmenes han estat també rebutjades per 33 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a l'article 9. Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. Votació separada? (Pausa.) Algú demana votació separada? Els punts 2 i 3. Bé. Anem a sotmetre a votació ara, per haver estat demanada la votació separada dels apartats 2 i 3, anem a la votació del punt 1.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquest punt 1 de l'article 9, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest punt primer de l'article 9 ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Anem ara a sotmetre a votació els punts 2 i 3. Suposo que es poden fer conjuntament, eh?, no hi ha cap objecció.

Els qui siguin favorable a aquests dos punts 2 i 3 de l'article 9 segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se dempeus.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos punts de l'article 9 del text del Dictamen han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Ara passem a l'esmena 14, que és d'addició d'un nou article, presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó.

La Sra. VINTÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest article pretén que el Consell Escolar de Catalunya sigui consultat pel Consell Executiu de la Generalitat abans de presentar al Parlament de Catalunya els pressupostos de l'any. Evidentment, aquesta és una proposta que lliga amb la que he defensat fa uns moments, i que ha estat rebutjada. I jo entenc que el Grup majoritari i el Consell Executiu no vulguin consultar la llei de pressupostos al Consell Escolar de Catalunya, de la mateixa manera que entenc que no li vulguin consultar la programació anual; evidentment, una cosa va lligada amb l'altra. Ho entenc perquè això —i ho deia fa un moment el Diputat socialista que ha intervingut— vol dir que la Conselleria programa d'una manera deficient, i la millor manera que no se sàpiga això és no ensenyar-ho. I a mi em sembla particularment greu. Em sembla particularment greu en un sistema educatiu com el català, que té una enorme

català, que té una enorme quantitat de deficiències. Deficiències que l'any passat varen ser molt recordades i molt denunciades per part d'amplis, amplíssims, col·lectius de pares, mestres i alumnes de Catalunya, que, en la campanya de defensa de l'ensenyament públic i la seva qualitat, recordaven precisament aquesta situació de deficiència.

Nosaltres sabem que hi ha dificultats pressupostàries, nosaltres sabem que hi ha dificultats financeres; però si tothom coneix quines són aquestes dificultats, si el màxim organisme consultiu i de participació que acabem de definir en aquesta Llei no és informat ni tan sols de quines són les previsions pressupostàries per l'any següent, difícilment aquesta porta oberta a la comunicació entre la societat i l'escola s'obrirà. Si el Consell Escolar de Catalunya es limita a poder fer grans programacions que després no tenen traducció pressupostària; si al Consell Escolar de Catalunya, després de fer aquestes programacions, no se li explica per què i fins on es pot arribar l'any següent, difícilment les persones cridades a participar en aquest Consell se sentiran mínimament motivades a ajudar a treballar i a col·laborar i es crearà molt ràpidament una frustració en aquestes persones, d'una enorme bona voluntat, i a les quals caldrà demanar un treball acurat que necessita, si més no, el reconeixement de la seva feina, de la seva capacitat d'informar, de la seva capacitat de conèixer com això que ha programat es tradueix any rere any en unes partides concretes dels pressupostos.

El Consell Escolar de Catalunya no pot canviar la situació financera de la Generalitat, encara que la vulgui, i segurament la voldria; però el que és evident és que el Consell Escolar de Catalunya ha de poder tenir les eines mínimes, que són els pressupostos i els seus annexos corresponents, per veure com, amb el que ha programat prèviament el Consell Executiu i la Conselleria, fan la programació anual per treure el màxim de rendiment possible dels escassos recursos que tots sabem que tenim. Negar aquesta oportunitat al Consell, ho haig de dir amb tota sinceritat, és treure-li, en aquest organisme, una de les seves competències bàsiques, que permetria, d'altra banda, que hi hagués una millor relació i un millor enteniment de les dificultats que nosaltres sabem que té el Conseller d'Ensenyament per tirar endavant increments en els seus pressupostos. No es tracta d'enganyar ningú, no es tracta de pressionar ningú; es tracta de donar a l'organisme consultiu màxim de Catalunya la informació prèvia de com pensa treballar la Conselleria i de poder escoltar els suggeriments que aquest Consell faci, per a una millor utilització dels recursos, sabent, naturalment, que la decisió final la té aquest Parlament. Però em sembla que a un organisme de consulta no se li pot treure el que tothom comença avui a saber que és la Llei bàsica de qualsevol Estat, que és la Llei de Pressupostos.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc...

EL Sr. DESCALS : Si m'ho permet, des de l'escó, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Sí, senyor.

El Sr. DESCALS : De fet, no repetiré tot el que ja he dit quan feia referència al mateix tipus d'esmena del partit socialista, però sí que voldria esmentar que el Consell Escolar de Catalunya no fa programacions, com ha dit la senyora Vintó, sinó que assessora, assessora. I, a més a més, voldria dir que justament en una disposició comuna, al final, que és l'article 18, diu

exactament : «Els consells escolars podran demanar informació a l'Administració educativa i municipal de l'àmbit territorial corresponent i al Departament d'Ensenyament sobre qualsevol matèria que afecti llur camp d'actuació». Penso que amb això queda molt ben establert, dintre del Projecte, tot el camp de la petició d'informació a l'Administració corresponent. Per tot això, nosaltres ens hi oposarem, de la mateixa manera que ens hem oposat a l'esmena del Partit Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara a posar a votació aquesta esmena.

Els que siguin favorables a l'esmena número 14 del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Ara tenim l'article 10, en el qual no hi ha cap esmena. Per tant, podem passar a la votació del text del Dictamen.

Els qui hi siguin favorables que tinguin la bondat de posar-se dempeus.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 11, que té dues esmenes, perquè una altra ha estat retirada. L'esmena número 15 correspon al Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó.

La Sra. VINTÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, és un segon article de composició de consell; en aquest cas, el consell escolar territorial.

Nosaltres aquí, en un primer moment, havíem mantingut una altra esmena, que després vàrem retirar, parlant de la denominació d'aquests consells, que dèiem «districtes» o «territorials», va semblar que era més unànime la posició de «territorials», i, per tant, en aquest sentit, ens donàvem per satisfets.

Ara bé, pel que fa a la composició, nosaltres voldríem dir que la inicial era clarament insatisfactòria, tant pel que deia com per la manera com ho deia. I de fet, tota la composició d'aquest organisme de participació en l'àmbit territorial, quedava en mans del Consell Executiu que en faria una reglamentació, a la qual ni tan sols la Llei li marcava quins percentatges havia de tenir.

Nosaltres, amb la nostra esmena, pretenem distingir quatre nivells : el nivell de participació procedent dels municipis del territori; el procedent de professors, pares, alumnes i personal d'administració i serveis dels centres públics; la representació de l'Administració educativa, i la representació del món cultural i laboral del territori, tot deixant clar que la representació local, és a dir, la dels municipis, i la representació del terç de pares, professors, alumnes i personal de serveis, ha de ser, respectivament, d'un terç.

Actualment, el text de la Comissió ha millorat tècnicament, però no ha deixat resolts els diferents problemes. Queda respectada, aquesta vegada sí, i per tant la incoherència entre el Consell Escolar de Catalunya i el consell territorial és total;

aquí es dóna un terç a la representació de pares, mestres, alumnes i personal d'administració i serveis, i al Consell Escolar de Catalunya no se li dóna, no se li dóna, senyor Descals, i a més a més aprofito aquesta ocasió per dir que vostè deu haver sumat d'una manera una mica equivocada, perquè la representació del Consell que proposàvem nosaltres no supera els cinquanta membres —li ho puc demostrar després amb xifres—; però, en tot cas, aquí donem un terç de representació a pares, professors i alumnes, i al Consell de Catalunya no li donem. És a dir, fem una llei que té, per a cada un dels consells, un sistema de composició diferenciat; no es recull el caràcter públic dels representants del pares, mestres, etcètera; es deixa al marge la vida cultural del territori; es dóna representativitat als centres privats i no es dóna representativitat als centres públics. És a dir, és un prodigi d'incoherència, pel que fa al que després seran també els consells escolars municipals.

És a dir, creem tres consells, i a cada un d'ells li donem un mecanisme d'estructurar-se diferent. La veritat és que quan estudiï algú una mica acuradament aquesta Llei, sense les presses dels qui hi hem estat treballant, ens podrà fer bastants observacions.

Penso, doncs, que la proposta no respon al que nosaltres entendríem com a correcte, que no hi ha aquesta defensa de la representació territorial en l'àmbit del consell territorial i que, a més a més, s'apliquen criteris diferents als que s'han aplicat per al Consell de Catalunya i als que aplicarem d'aquí a una mica, o aplicaran d'aquí a una mica, per als municipals.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Gràcies senyor President. Senyores i senyors Diputats, de fet, el punt a) del Grup del PSUC és idèntic al punt d) nostre; el punt d) és idèntic al punt a) nostre, exceptuant el tema de «públics», que, en aquest aspecte nosaltres fem sempre referència a professors, pares d'alumnes i personal administratiu dels centres públics, i per això llavors queda la lletra dels altres centres docents.

Penso que la discrepància més gran és, per un cantó, el tema de no posar-hi el nombre en l'Administració educativa, per part nostra, i, en canvi, per la part dels comunistes, posar-hi un únic representant. Això, creiem que no és adequat, per una raó : les funcions o les competències que té el consell escolar territorial són variades. Són variades de tal manera que, en alguns moments, a més a més del representant que pugui tenir fix l'Administració, serà important, doncs, que hi hagi un administratiu o un tècnic, que pot ser un inspector o pot ser un arquitecte o pot ser un aparellador, d'acord amb el tema concret que s'hagi de tractar : si és escolarització o si són construccions, ubicació de terrenys, ubicació de centres escolars.

I, per altra banda, jo voldria també dir que el tema dels organismes culturals va ser molt discutit, vam intentar de fer una transaccional que fes referència i que fos, en certa manera, la mateixa redacció que es tenia per al Consell Escolar de Catalunya, i que digués : «persones de reconegut prestigi en el món cultural en l'àmbit territorial nomenats pel Conseller», la qual cosa no fou possible i, no obstant això aquesta mateixa redacció és la que consta a l'article 4 en el seu punt 1.

Quant a la proporcionalitat. Doncs bé, sí, hem establert un terç pel que fa a pares, mestres, alumnes i personal no docent, però no hem establert cap proporcionalitat per al tema dels re-

presentants dels municipis, perquè hem pensat que era millor ser respectuosos en una sèrie d'aspectes que poden canviar el panorama territorial quant a divisió de Catalunya, que és la comarcalització. Per altra banda, nosaltres creiem que els municipis tenen una funció concreta, molt concreta, que és en els consells municipals, i sobretot l'Acalde, que n'és el President, i que realment el que compta, en aquest cas, són professors, pares, alumnes i personal no docent, i la suma dels municipis que podran formar aquests consells territorials és una cosa en aquest moment no delimitada encara, i per tant per això ens hi hem de cenyir.

A més a més, hi ha tot l'aspecte de la reglamentació, que serà posterior a la Llei, que esperem que aclareixi tots els dubtes que pugui tenir la Il·lustre senyora Diputada en aquest aspecte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Ara hi ha una altra esmena, la número 17, que és presentada pel Grup Socialista de la Cambra. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, defensaré al mateix temps l'esmena número 17 a l'article 11 i la 24 a l'article 15.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Moltes gràcies.

La Sra. MATA : Aquestes esmenes tenen en comú l'ampliació dels tipus de participants en els consells escolars amb l'especificació de dos tipus : les associacions de veïns i els moviments de renovació pedagògica.

Es tracta de les associacions de veïns, quan n'hi hagi, en el cas dels consells municipals, i em sembla que les raons són òbvies, no cal explicar-les, em sembla. Les associacions de veïns tenen una carta d'identitat prou reconeguda arreu i, molt especialment, penso que les coneixien fa deu anys, no sols els veïns, sinó els ajuntaments, els ministeris i els governs civils, quan es veien obligats, per l'acció de les associacions de veïns, a cedir uns terrenys, a permetre unes manifestacions, etcètera, per aconseguir unes quantes escoles, que en aquest moment s'aguanten, és a dir, que en aquest moment existeixen : han canviat la dedicació d'un solar per a blocs a escola; a servei, em sembla molt natural, molt comprensible, que ara que ja han passat deu anys, que estem parlant d'una llei de participació, reconeguem, no solament el que vam fer, sinó el que poden fer aquestes entitats quan existeixen en un municipi o en un altre.

Hi ha —em penso que sí, que cal explicar-ho una mica més— el cas dels moviments de renovació pedagògica, la participació en els consells escolars, tant en els territorials com en els municipals, en el Consell Escolar de Catalunya s'hi han introduït finalment, amb minúscula i canviant una mica el nom, i em penso que cal parlar-ne aquí, en aquest Parlament, perquè no els trobaríem segurament el lloc en altres lleis paral·leles, perquè en el cas dels moviments de renovació pedagògica a Catalunya tenen una especificitat que cal —jo diria— no explicar, però sí, almenys, recordar en aquest Parlament, atès que no apareixen en determinades instàncies en aquesta Llei.

Els actuals moviments de renovació pedagògica tenen ja la seva història concreta de més de vint anys en el cas del primer, en el cas de «Rosa Sensat», i és una història que en parlo aquí, i no solament perquè la conegui directament, sinó perquè em

sembla que és una història que ha estat i és, em semblaria, compartida per persones de diversos bancs d'aquesta Cambra, és una història —repeteix— que té vint anys, però que té més de vint anys en la voluntat no solament d'aquest moviment, sinó de tots els altres, perquè tots ells saben que recullen una tasca que comença el 1898, amb l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, que continua amb l'Escola Catalana de Mestres d'en Bardina, amb l'obra de l'Ajuntament de Barcelona, amb l'obra de la Mancomunitat, amb les Converses Pedagògiques de les comarques gironines, per exemple, amb l'obra de la Generalitat republicana, amb els Batecs de les comarques de Lleida, i de tots aquests períodes i de totes aquestes procedències, els actuals moviments de renovació pedagògica n'han incorporat personal, n'han incorporat documentació, n'han incorporat treball, línia de treball. És una història —repeteix— de més de vint anys, i una geografia també de més de vint punts d'escampament pel territori de Catalunya, segons unes zones escolars que s'hi van dibuixant. I és per això que nosaltres no estem tranquils només amb moviments de renovació pedagògica al Consell Escolar de Catalunya, sinó que, donada la realitat d'uns moviments de renovació pedagògica escampats per més de vint punts de Catalunya, pensem que han de tenir també un reconeixement en els consells de caràcter local.

Aquests actuals moviments de renovació pedagògica són nascuts, mantinguts per professionals que han tingut la seva responsabilitat en la política educativa —i que la continuen tenint— fent uns serveis, han estat uns serveis que, en aquest moment, en bastant casos estan patrocinats per la Generalitat, que paga aquests serveis en bastant casos —jo diria que potser no han estat aprofitats prou sistemàticament—, que han estat reconeguts per l'actual Govern de la Generalitat, ara fa dos anys, amb majúscules, Primeres Jornades dels Moviments de Renovació Pedagògica de Catalunya, que dintre de poc arribaran a tenir, fins i tot, un organisme que els federi —em penso que dintre de poc, en aquest curs, a Lleida, hi haurà la federació d'aquests moviments. Nosaltres creiem que caldria que tinguessin una carta de reconeixement en els òrgans de participació territorial i local, participació que és una concepció bàsica per a aquests moviments de renovació pedagògica. Veuen tant la participació des del punt de vista de la participació del nen en la tasca educativa, és a dir, en la idea d'escola activa, en la qual el nen pren la seva responsabilitat d'activitat en l'educació pròpia i participació com a corresponsabilitat dels mestres treballant en equip de mestres dins de l'escola, fora de l'escola, treballant en col·laboració amb els pares i treballant en col·laboració amb les entitats locals. Són tots, tots els actuals moviments de renovació pedagògica que treballen en col·laboració amb les entitats locals actualment. És una llàstima no reconèixer-ho concretament en, precisament, els òrgans de participació.

Jo diria que si avui parlem a Catalunya de participació en tota la tasca educativa, tant en la tasca educativa dins de l'escola, com en el muntatge de l'administració educativa, en parlem gràcies als moviments de renovació pedagògica i, em sembla que això és el que caldria que quedés clar. Les nostres esmenes proposen al Parlament, no pas una medalla de reconeixement dels serveis prestats —que potser tampoc no seria sobrer—, sinó una demanda de més serveis encara, però la capitalització d'aquest patrimoni pedagògic i de política educativa dels movi-

ments de renovació pedagògica, més feina per a ells, però a favor de la nostra escola a través dels consells escolars.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gener.

El Sr. JANÉ : Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats. Ens plau força la introducció d'aquests dos elements bàsics en la dinàmica de la nostra societat que ens acaba de fer la Il·lustre Diputada la senyora Marta Mata, perquè, realment, a l'entramat social, a l'entramat polític de tants i tants d'anys de resistència del nostre poble, un i altre d'aquests dos elements socials han jugat un fort paper en el qual, tots plegats, tal com ella ha recalcat, tots plegats, asseguts avui en bancs diferents, potser, tots plegats ens hi hem trobat.

Referits concretament al tema de l'esmena de la tercera part, quant a la representació de professors, pares, alumnes i personal no docent, ja està assenyalat a l'apartat 2 de l'article 11, que no pot ésser, en cap cas, inferior a una tercera part. En el punt de referència que la Il·lustre Diputada ens fa de representants de moviments de renovació pedagògica, volem continuar remarquant que, en la nostra societat, en l'ensenyament, i també en els altres camps, durant massa anys —aquells anys de la Dictadura— ens va manca un entramat social, un entramat social normal, per tant, un entramat social que tots, tots els Il·lustres membres d'aquesta Cambra avui l'entendem com a lliure, democràtic i també rel·ligat entre altres instàncies.

Tots plegats vàrem fer una tasca d'anar creant unes instàncies diferents de suplència i, a la vegada, de resistència. Un aspecte del treball col·lectiu a fer en la nostra vida democràtica, ara, avui, i com a expressió de la mateixa per la nostra feina legislativa, és anar encaixant la vida comunitària, la nostra societat civil, en lleis democràtiques que normalitzin tots i cadascun dels aspectes de la convivència social. I això també cal anar-ho fent en el nostre camp de l'ensenyament.

Malgrat que hi ha noms de col·lectius que podem estimar molt —i que els estimem tots plegats—, entenem que aquests estan prou a bastament possibilitats d'ésser representats i, per tant, presents en els consells escolars d'àmbit territorial. Són, segurament, formats per les persones més dinàmiques, per les persones més preocupades, per les persones també més responsables de l'estament de l'ensenyament.

Tanmateix, fem referència que en l'apartat h) de l'article 4 ja hem tingut en compte la inclusió de representants dels moviments de mestres i, en tot cas, advertiríem —segurament també ella se n'ha adonat— que les minúscules no són pas una voluntat del nostre Grup, ni molt menys, sinó que és una simple correcció ortogràfica.

En els consells territorials, per tant, creiem que els components de tots aquests moviments de mestres —com a elements preocupats que són per l'ensenyament— hi trobaran el seu lloc en l'ordenació i, això, ja va ser transaccionat en Comissió, en gran part i amb diferents matisos, pels diversos Grups. Aquest text, el nostre Grup, el continuarà mantenint. Quant a la composició dels consells escolars municipals de la introducció de les associacions de veïns, entenem que la composició que el projecte ens presenta respon a un clar criteri de racionalitat. La composició és mínima i estricta, hi ha representants vinculats estrictament a l'escola. És necessari i suficient, ja que no hi manca ningú que sigui essencial, i és adequada per tal que sigui

operativa i la nostra voluntat política és que sigui operativa.

La composició del projecte ha estat pensada per les funcions sobre les quals els consells escolars municipals tenen competències i, entenem que les associacions de veïns i les entitats culturals del municipi tenen un permanent contacte directe amb l'Ajuntament, i podran ésser consultades quan convingui i calgui i més tenint present que el mateix alcalde és el president del Consell Escolar Municipal.

Finalment voldríem fixar-nos en les diferents funcions i temàtiques dels Consells Escolars Municipals i dels Consells Escolars Territorials, els seus àmbits i problemàtiques són diferents i, per tant, no és prudent ni funcional fer una mimesi sistemàtica de consells i funcions. És per tot això que votarem el text del Dictamen.

Gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Podem passar ara ja a les votacions d'aquesta esmena número 14, perdó, número 15.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui siguin en contra d'aquesta esmena?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació de l'esmena número 17, del Grup Socialista.

Els qui vulguin votar a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per a aquest article 11... *(La Sra. Vintró s'aixeca per parlar.)*

La Sra. VINTRÓ *(de l'escó estant)* : Senyor President jo demanaria que votés separatament l'apartat 2 i 3 de l'1, és a dir, per a mi es poden votar 2 i 3 i 1.

El Sr. PRESIDENT : O sigui, separatament primer l'1, i després el 2 i el 3 conjuntament. Molt bé.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'apartat 1 de l'article 11 que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, per a aquest apartat número 1, ha estat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Passem ara a la votació dels apartats 2 i 3... Conjuntament?

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per als apartats 2 i 3 de l'article 11, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Els apartats 2 i 3 de l'article 11, segons el text del Dictamen han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Anem a l'article 12, que no té cap esmena, per tant, podem passar a la votació del text del Dictamen.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret... Ah, perdó; separat? *(Pausa.)* Bé, anem, doncs, a procedir a la votació dels apartats 1 i 3 d'aquest article

12. Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Aquests dos punts han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Anem, ara, a la votació de l'apartat 2.

Els qui siguin favorables a aquest apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat 2 de l'article 12 ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Ara, passem a l'article 13. Hi ha una esmena, la número 18, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró.

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, des de l'escó, perquè, de fet, em temo que l'argumentació del torn en contra que utilitzarà el senyor Descals serà el mateix que ja ha utilitzat en relació amb una esmena similar del Grup Socialista.

Bé, a mi em sembla que la reducció a l'absurd que el senyor Descals ha fet en la seva argumentació, a partir de dir que se li havien acabat les lletres de l'alfabet per poder esmentar els serveis de suport de la tasca educativa que podíem incloure entre les funcions assessores dels consells territorials, és una manera hàbil i dialèctica de reduir a l'absurd un tema que jo només voldria recordar al senyor Descals i a la resta de Diputats de la Cambra, que no van participar en els treballs de la ponència i de la Comissió, que tres Grups d'aquesta Cambra, el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup Socialista i el Grup Comunista, enteníem que hi havia dos punts importants que calia que el Consell Escolar Territorial tractés d'una manera específica, i per això ho esmentàvem directament.

Aquests dos serveis eren el de menjadors i el de transport escolar. Jo els faré gràcia, senyores i senyors Diputats, de les raons per les quals entenc que aquests tres Grups volíem incloure, entre les funcions assessores i consultives dels territoris els menjadors i els transports escolars.

Penso que no haver tingut, en aquest cas, la sensibilitat de reconèixer que en determinades zones del territori de Catalunya aquest és un aspecte difícil, conflictiu, i que hi ha en joc molts interessos, molts interessos privats i públics, és també no veure, de vegades, quina és la realitat que tenim.

Jo penso que el senyor Descals coneix el tema i, per tant, hauria estat bo que aquesta voluntat de sintetitzar tots els altres serveis educatius de suport a la tasca escolar, en la fórmula que donen els Diputats de Convergència i Unió i altres prestacions relacionades amb l'ensenyament, tal vegada hauríem pogut arribar a un acord si el Grup de Convergència hagués tingut la flexibilitat d'incorporar dos elements, que no són un conveni amb un museu, que no són una visita a l'estàtua de la cantonada; que són quelcom més important i, de vegades, val la pena, senyores i senyors Diputats, renunciar a aspectes formularis de principi per atendre la realitat educativa de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President, des de l'escó estant. Miri, les reduccions a l'absurd de vegades són ben posi-

tives. Ara bé, jo penso que no ho he reduït a l'absurd, sinó que el que hem fet era simplificar i donar uns noms generals, en els quals es poden incloure tots aquests aspectes que vostè diu. Perquè, per exemple, per al tema concret dels menjadors, tot el sistema de beques i de funcionament s'ha millorat substancialment des que se n'ha fet càrrec el Govern de la Generalitat, i això és positiu. Molt bé, són aspectes que s'han tractat a fons en els ajuntaments, i continuaran tractant-s'hi.

Per al tema dels transports, voldria dir-li que des de fa uns anys a Catalunya no hi ha problemes de transports a l'inici del curs quan, en d'altres aspectes, a l'Estat espanyol hi són. Són dos aspectes als quals el Govern de la Generalitat és molt sensible i, lògicament, els consells escolars corresponents hauran de ser consultats sobre aquests aspectes i, lògicament, aquests aspectes intervenen en el punt c) de l'article 13, quan diem «serveis educatius i altres prestacions en el seu territori relacionades amb l'ensenyament.» Perquè, si no són aquestes, quines són les altres prestacions?

El Sr. PRESIDENT : Bé, procedeix ara la defensa de l'esmena següent, que és la número 20, també del Partit Socialista Unificat de Catalunya que tinc la bondat de... Retirada? Bé, gràcies.

Bé, anem, doncs, a la votació de les esmenes que queden... la 18? La votació de l'esmena 18, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Anem, ara, a l'esmena número 19, que ja anteriorment ha estat defensada i combatuda.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a aquest article 13... Votació separada, de quin punt? (Pausa.) O sigui, el c) i els apartats 2 i 3 poden votar-se conjuntament? No, tampoc? Anem a votar, doncs, ara, el punt 1, amb excepció de l'apartat c).

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquest text descrit, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per al punt 1 menys l'apartat c) ha estat aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Ara, l'apartat c) del punt 1 de l'article 13 és el que es posa a votació.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat c) del punt 1 de l'article 13, segons el text del Dictamen, ha estat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Ara, anem a la votació dels punts 2 i 3 d'aquest mateix article.

Els qui hi siguin favorables, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se dempeus.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos punts, 2 i 3, de l'article 13 han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem, ara, a l'article 14, que té una esmena del Grup Socialista, la número 21. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor González.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Senyor President, aquesta vegada només defensaré l'esmena 21, i anunciem ja la retirada de la 26, 29 i 30.

El Sr. PRESIDENT : Retirada de la 26, 29 i 30? Gràcies.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena 21 té dues parts clarament diferenciades, que són el consell intermunicipal i el consell de districte, ja que ni els uns ni els altres estan contemplats en el Dictamen de la Comissió.

És cert que el text del Dictamen de la Comissió en els seus articles 14 i 16, que són els que parlen del tema dels consells municipals, suposen un avenç fonamental respecte al Projecte del Govern. L'obligatorietat que tots els municipis amb un centre d'EGB complet constitueixin consell escolar municipal; la possibilitat de fer-ho per part de la resta del municipi; que el Consell Executiu es limiti a establir les bases de funcionament i organització dels consells municipals; que, a més a més, els municipis puguin proposar fórmules específiques superadores del contingut de les bases, tot això supera en molt la limitada i intervencionista concessió inicial del Projecte del Govern.

Però al Dictamen de la Comissió li manquen encara dos temes importants. El primer, és la possibilitat de crear consell intermunicipal entre aquells municipis petits que participen d'un mateix centre d'EGB. Crec que no contemplar aquesta possibilitat suposa una certa discriminació per a les localitats més petites.

El segon dels temes que recull la nostra esmena és la possibilitat que en el si dels consells municipals dels grans municipis es puguin constituir consells escolars de districte. Aquest tema inicial, i s'ha retirat a l'últim moment, només es limitava a Barcelona, ara jo m'alegro que ni tan sols Barcelona quedi reflectida en el Projecte, en la llei, però seria important incorporar aquest principi per al conjunt dels municipis grans, en aquest cas.

És una llàstima que, contràriament al que ha passat en altres temes, el Grup que dona suport al Govern no hagi acceptat les transaccionals ofertes per l'oposició, també a aquest tema. Espero que aprofitin aquesta última oportunitat que tenen, per millorar una mica més la Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, bé, nosaltres pensem que tots aquests aspectes formen part d'un bloc de disposicions que pertanyen al desenvolupament de la llei; per tant, una acció posterior. Concretament, en el seu article 16, es parla de l'establiment de les bases sobre l'organització i funcionament dels consells escolars mu-

nicipals, atenent-se a les peculiaritats educatives, situació geogràfica i circumstàncies demogràfiques.

Nosaltres creiem que és aquí, en aquestes bases i en el seu desenvolupament, que caldrà preveure, si s'escau, els aspectes dels quals l'esmena del Grup del PSC parla. De tota manera, el que sí que és cert és que aquesta esmena que votarem en contra serà un motiu de reflexió a l'hora de confeccionar les bases.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Anem a procedir, doncs, ara, a la votació de l'esmena, del Grup Socialista, número 21.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara, caldrà votar el text del Dictamen. Algú demana alguna votació separada? (*El Sr. Descals demana per parlar.*) Senyor Descals?

El Sr. DESCALS (*de l'escó estant*) : Bé, gràcies, senyor President. Nosaltres voldríem presentar una esmena transaccional a l'esmena número 69, del PSUC, que en aquest moment és la número 22, que seria per a la supressió del punt 3 de l'article 14.

El Sr. PRESIDENT : Però això és una...

El Sr. DESCALS : Està signada per tots els Grups parlamentaris.

El Sr. PRESIDENT : Bé, però això és un nou article, eh? Ara anem a la votació del text del Dictamen de l'article que hi ha immediatament anterior a aquest nou article. (*Pausa.*)

El Sr. DESCALS : Si em permet el senyor President, la presentaré, i llavors, que la Mesa jutgi què és el que s'ha de fer i quan s'ha de fer. Però és que, al mateix temps, hi ha també... (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, prego el senyor Secretari que tingui la bondat de llegir l'esmena tècnica que, signada per tots els Grups, ha estat presentada a aquesta Mesa.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Els Grups parlamentaris sotassignats presenten l'esmena tècnica següent : Article 14.1. On diu : "Que disposin, com a mínim, d'una unitat graduada completa d'Ensenyament General Bàsic", ha de dir : "Que disposin, com a mínim, d'un col·legi d'Educació General Bàsic".

»A l'article 14.2, on diu : "On no hi hagi la totalitat dels graus de l'Ensenyament General Bàsic", ha de dir : "On no hi hagi un col·legi d'Educació General Bàsic"».

Està signat pel Grup de Convergència i Unió, el Grup Socialista, el Grup Popular, el Grup del PSUC i el Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. PRESIDENT : Ara anem a posar a votació, separadament, els tres punts perquè, a petició de membres de la Cambra, s'ha de fer així.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen segons l'apartat 1 de l'article 14, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt primer de l'article 14, segons el text del Dictamen, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara passem al punt 2.

Els qui siguin favorables al text del punt 2, segons el Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt 2 de l'article 14 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Anem ara al punt 3, segons el text del Dictamen.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt tercer ha estat rebutjat per unanimitat dels presents.

Esmena 22, presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. Hem de considerar-la retirada, no? Gràcies.

Article 15, que té una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, número 23.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó.

La Sra. VINTÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, arribem ara a la composició del consell escolar municipal, i per coherència amb les esmenes que hem presentat al de Catalunya i al territorial, aquí mantenim també la nostra discrepància amb el text dictaminat per la Comissió.

De fet, aquest text, llevat d'aspectes d'ordenació, no ha variat i mantenim el nostre desacord. Vull dir que el que hem aconseguit és distribuir-lo en lletres, però no hem fet cap altra cosa; és a dir, el Grup majoritari no ha acceptat cap altra cosa que una ordenació, diguem-ne, estèticament més bonica.

Votarem, però —i això ho vull fer constar, a efectes de demanar votació separada—, a favor de l'apartat a), que ens sembla obvi.

Ara bé, pel que fa a la composició, nosaltres reivindicuem que siguin del sector públic els sectors afectats, o la presència dels afectats; reivindicuem i donem per reproduïda l'argumentació de la Diputada senyora Marta Mata pel que fa a les associacions de veïns en els consells escolars municipals, i voldríem també que es reconegués la presència en aquest consell escolar municipal de les entitats culturals i de la representació sindical i organismes patronals del municipi, per coherència amb la composició dels altres nivells dels consells escolars que venim aprovant en aquesta Llei, i perquè, si no, continuem pensant que el lligam societat-escola que aquesta Llei pretén articular en el si dels municipis queda perfectament desdibuixada.

Se'ns podrà dir que, naturalment, no tots els municipis de Catalunya tenen la mateixa grandària, tenen les mateixes dimensions, tenen les mateixes possibilitats, i que no és el mateix un petit municipi de l'Alt Empordà o de la comarca que més els plagui esmentar, que els municipis de la conurbació barcelonina o de les capitals dels serveis territorials o províncies.

Evidentment, no és el mateix, però sí que aprovarem que hi haurà una reglamentació, unes bases de reglamentació on es podran tenir en compte aquestes coses; em sembla que és bo que, en el moment de definir la representació, es facin les excepcions, després, en el reglament d'aquells municipis que no puguin complir-ho, però que, per coherència amb tota l'estructura de composició, es doni també el manament al Consell Ex-

ecutiu, en el moment de redactar les bases, que aquesta representació d'organismes culturals, d'organismes sindicals i patronals, es doni també al si del municipi.

D'altra banda, nosaltres estem en desacord amb la representació de l'Administració educativa, que entenem que hi ha de ser obligatòriament, que no és una qüestió opinable o delegable. L'Administració municipal o l'ajuntament no és administració educativa —i això ho sabem tots, a partir de la legislació vigent. Als ensenyants ens pot agradar més o menys que els municipis ho siguin, però el que queda molt clar —i només els recomano la lectura de la Llei de Bases de Règim Local o la lectura de la LODE o de les diverses lleis que estem o s'estan aprovant en aquest país, en el Parlament espanyol— és que no donen a l'ajuntament la competència educativa.

Per tant, si l'ajuntament no és Administració educativa, i sí que ho és la Generalitat, i, per tant, els seus serveis territorials, els seus serveis d'inspecció, entenem que, per a un bon funcionament dels consells escolars municipals, la presència d'un representant de l'Administració educativa no és quelcom que es pugui opinar en cada cas; hi ha de ser com a representant de l'Administració educativa en aquell municipi en concret.

Aquestes són les raons per les quals nosaltres mantenim la nostra esmena i voldria aprofitar, senyor President, l'oportunitat per fer una menció de l'esmena següent, que també mantinc, pel que fa a les bases d'organització i funcionament d'aquests consells municipals escolars en els quals nosaltres ens agradaria que, abans que el Consell Executiu promulgui les dites bases, fes una consulta prèvia als organismes representatius dels municipis.

La fórmula que hi ha, concretament, en l'esmena nostra era «a proposta de la Federació i l'Associació de Municipis». Si a proposta d'aquests dos organismes sembla excessiu, nosaltres estariem oberts i oferim la fórmula de «prèvia consulta als organismes representatius dels municipis», avui la Federació i l'Associació, però poden, en un futur, estructurar-se d'una altra manera.

Per tant, dient : «prèvia consulta als organismes representatius», crec que complim un altre dels objectius d'aquesta Llei, que és donar a la representació municipal, en les formes en què ella decideixi d'articular-se, la possibilitat de conèixer prèviament quines seran les bases d'organització i funcionament, i, per tant, si es fa aquesta consulta prèvia, segurament ens estalviarem possibles discrepàncies que una elaboració feta sense la consulta podria portar entre el Consell Executiu i les organitzacions municipals.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ : Gràcies, senyor President, i, si m'ho permet, des de l'escó. D'acord amb la Il·lustre Diputada : aquest és un tema per tenir en compte en les bases dels reglaments, i així es tindrà. A més a més, per estalvi de temps pel que fa referència a la qüestió d'associacions de veïns i altres moviments de mestres, ens remetem a l'exposició que ja s'ha fet en la mateixa esmena amb aquest sentit, del Grup Socialista.

En el darrer dels punts, direm que, realment, estem d'acord amb la Il·lustre Diputada. Aquest és un dels temes de competència de l'Executiu. Creiem que, en tot cas, ja es farà la consulta pertinent a les associacions municipals perquè, per altres

motius, sovint ha estat així.

El que no creiem adient és el fet que consti en aquesta Llei. L'Executiu és el responsable de les seves decisions i no de les propostes dels altres. Es tracta de governar, i no de gestionar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Tenint en compte que l'altra esmena ja ha estat defensada i debatuda, podem passar a les votacions.

Anem a posar a votació l'esmena 23, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Ara anem a procedir a la votació de l'altra esmena que hi ha en aquest article, l'esmena número 24, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Anem a procedir ara a la votació del text del Dictamen (*l'Illustre senyor González Navas demana per parlar.*) Digui, digui, senyor González.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Sí, demanaríem votació separada del punt 1 fins a a), fins a «localitat», des d'«Els Consells Escolars» fins a «centres de la localitat», i una altra votació del punt c) i d) i del punt 2.

El Sr. PRESIDENT : A veure, a veure..., i a part, per tant, el punt a).

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : El punt a) i el que hi ha davant del punt a), o sigui des d'«els Consells Escolars Municipals» fins al final del punt a), i una altra votació el b), el c) i el punt 2.

El Sr. PRESIDENT : L'apartat a) va junt amb el començament? Doncs, anem a la votació del text del Dictamen des del començament fins a l'acabament de la frase de l'apartat que diu «centres de la localitat».

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del Dictamen ha estat aprovada per 87 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

I ara anem a la votació de la resta del Dictamen, o sigui, els apartats b) i c) de l'apartat 1 i el punt 2.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta part que hem descrit, o sigui, dels punts b) i c) de l'apartat 1 i l'apartat 2, ha estat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Ara anem a passar a l'article 16. Aquí cal fer una observació que segurament les Il·lustres Diputades i Diputats ja han tingut en compte, i és que l'esmena 27 en realitat no pertany a l'article 16, sinó al 17. Tenint en compte això, i que l'esmena

25 ha estat ja discutida i debatuda i la 26 ha estat retirada, podem passar ara a la votació de l'esmena número 25, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena 25 ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Ara anem a sotmetre a votació el text del Dictamen per a aquest article 16. Votació separada o no? (*Pausa.*) Bé, anem ara a posar a votació l'apartat 1 de l'article 16, segons el text del Dictamen.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest apartat primer ha estat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Anem a sotmetre a votació els altres dos apartats, 2 i 3, de l'article 16.

Els qui estiguin d'acord amb aquest text, segons el Dictamen, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests altres dos punts de l'article 16, segons el text del Dictamen, han estat aprovats per 88 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Passem ara a l'article 17. L'article 17 té una esmena per debatre encara, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, número 27. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó.

La Sra. VINTÓ : Moltes gràcies, senyor President. M'imagino que aquesta esmena correrà exactament la mateixa sort que han tingut les anteriors, perquè a part de tenir una capacitat de previsió bastant acurada, l'argumentació que el senyor Descals ha donat a una esmena similar del Grup Socialista, defensada amb anterioritat, la dono també per reproduïda.

De tota manera, jo voldria fer constar que, tot i coneixent les dificultats del decret de plantilles i de la competència que té l'Executiu a Madrid per fer-lo, el que nosaltres demanem aquí, senyor Descals, no és que el consell escolar municipal faci el decret de plantilles municipal, perquè seria perfectament incoherent; l'única cosa que nosaltres demanem és que aquest consell escolar municipal pugui ser consultat pel que fa referència a les plantilles de professorat, que sí que li corresponen a aquest municipi, i que un aspecte, per exemple, bàsic del procés de normalització lingüística —com és el grau de coneixement del català dels mestres d'un municipi— pugui entrar també en aquesta proposta d'organització de les plantilles de mestres en el si de cada municipi.

Pensem que la possibilitat de veure com redistribuir millor els mestres que corresponen a una localitat en funció dels nivells, de les especialitats, de cicle superior o cicle mitjà o primer cicle, de les especialitats d'aquests mestres i el tema de la catalanització són temes absolutament importants per a una qualitat en cada una de les escoles del municipi, i que, si això és objecte d'estudi, d'informe, de consulta i d'assessorament, possiblement milloraríem les condicions de les escoles de

Catalunya. D'altra banda, nosaltres també pretenem, amb l'afegit d'una de les nostres esmenes, que el tema dels ensenyaments no reglats, del qual properament tindrem ocasió de parlar, sigui també incorporat al treball d'aquests consells escolars municipals.

Només volia fer aquestes dues precisions per a coneixement dels Diputats d'aquesta Cambra de què pretenem, en el PSUC, amb les nostres esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Des de l'escó estant; gràcies, senyor President. Jo voldria dir a la senyora Eulàlia Vintó que el nostre Grup parlamentari creu que l'Executiu també té una gran sensibilitat sobre els temes concrets de les plantilles i de la catalanització, i que aquests aspectes també vénen donats pel procés de matriculació, que és justament un dels aspectes que queden inclosos en les competències dels consells escolars municipals.

Bé, dit això no cal que afegeixi tot el que ja he dit abans en rebutjar l'esmena del Partit Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'altra esmena número 28 ha estat ja debatuda. Per tant, podem passar a la votació d'aquestes dues esmenes.

Els qui siguin favorables a l'esmena número 27, del Partit Socialista Unificat de Catalunya... (*L'l. Sr. Descals s'aixeca per parlar.*)

El Sr. DESCALS : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí.

El Sr. DESCALS : Els Grups parlamentaris voldríem presentar una esmena tècnica, que seria que l'apartat 3, votat ja, de l'article 16 passaria a ser l'apartat 2 de l'article 17, perquè faci coherència amb els articles 9.3 i 13.3.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hi ha unanimitat quant a això? Si vol fer arribar aquesta esmena... De tota manera, a aquesta esmena li donarem curs després de la votació de l'article 17.

Bé, anem, doncs, a la votació de l'esmena número 27, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 65 en contra i 10 abstencions.

Passem ara a la votació de l'esmena número 28, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a aquest article 17.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 17, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Ara hi ha un grup d'articles, que són els 18, 19, 20, l'addicional i la transitòria que no tenen esmenes. *(Pausa.)* Bé, com que s'ha retirat la Disposició final primera, també es pot afegir a això l'addicional segona... *(Pausa.)* En aquest moment, doncs, podem votar —separadament o conjuntament, això no té res a veure— els articles 18, 19 i 20, la Disposició addicional, la Disposició transitòria i la Disposició final segona, perquè la primera està retirada... *(Pausa.)* Bé, doncs, la primera i la segona.

Els qui hi estiguin a favor... *(Pausa.)*

Bé, anem a votar, doncs, un per un.

Els qui siguin favorables a l'article 18, que facin el favor de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest article, segons el text del Dictamen, ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Anem ara a la votació de l'article 19.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen de l'article 19, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Aquest article 19, segons el text del Dictamen, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem a l'article 20, segons el text del Dictamen. Els qui siguin favorables a aquest article, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per aquest article ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Ara anem a la Disposició addicional.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquesta Disposició, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen d'aquesta Disposició addicional ha estat aprovat per 94 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de la Disposició transitòria, segons el text del Dictamen.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta Disposició transitòria ha estat aprovat per 94 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Passem ara a la votació de la Disposició final primera.

Els qui siguin favorables a aquesta Disposició, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi voten en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Disposició final primera, segons el text del Dictamen, ha estat aprovat per 94 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Passem ara a la Disposició final segona.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquesta Disposició, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi voten en contra?

Els qui s'abstenen?

El text d'aquesta Disposició final segona ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara som a l'addició d'una nova Disposició final tercera, que

constitueix el text d'una esmena, número 30, del Grup Socialista. Per defensar-la... *(Pausa.)* Ah, ha estat retirada. Bé, doncs, aleshores podem passar ja a l'esmena 31, que es refereix a la part expositiva, per a la qual hi ha una esmena, número 31, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, hem mantingut viva aquesta esmena al preàmbul : això no és massa acostumat, però hi ha dues raons que ens han impulsat a fer-ho. Una, que considerem important el preàmbul d'una llei que ens sembla que hauria de ser molt important. El preàmbul es vota al final de la discussió d'un articulat perquè pugui anar més concretament al principi, més adequadament al principi d'allò que finalment ha quedat, aquest articulat, amb les esmenes incorporades i les no incorporades. L'esmena que hem mantingut com a preàmbul correspon a l'articulat del nostre text inicial, que és molt lluny, bastant diferent del del Govern, i ha quedat més a prop del que ha resultat. A pesar d'això, doncs, per això precisament en parlem ara, perquè nosaltres encara som optimistes, considerem que el que s'ha guanyat és positiu, que hi ha una possible congruència entre el nostre text de preàmbul i l'articulat que ha resultat, i crec que remarca els aspectes importants de la Llei.

Se m'ha dit que no hi havia manera d'arribar a més acords, que el senyor Conseller incorporaria en el seu discurs fragments del preàmbul, i així ha estat. A pesar de tot, jo penso que una cosa són els discursos i els Consellers, que passen o haurien de passar, i una altra cosa són les lleis, que romanen o haurien de romandre. I, per altra banda —és veritat que passen, oi, els discursos? *(Rialles.)* Per altra banda, hi ha parts que s'hi han incorporat, parts que no s'hi han incorporat, i coses que s'han posat en aquest discurs, en el qual, per exemple, tornar a sentir la vella tonada de la prioritat de la família en l'educació i la subsidiarietat de l'Administració m'ha semblat molt... No m'ho esperava, senzillament, oi?, d'aquest senyor Conseller; potser d'algú del seu Grup, potser sí, però no del senyor Conseller, sobretot perquè recordem que no estem legislant sobre educació en general ni sobre educació familiar, sinó sobre uns consells que han d'assessorar l'Administració educativa; és una cosa molt diferent. Pensem el que pensem de prioritats, estem parlant d'un assessorament a l'Administració educativa; això és el que pensàvem.

Nosaltres presentàvem en la nostra proposta de preàmbul una primera part dedicada precisament a glossar el valor de la participació en l'educació, pel fet del que és l'educació, relacions interpersonals en les quals la bàsica és la de participació; pel fet del que és l'extensió del sistema educatiu, amb tota la minuciositat que cal que arribi a tenir aquesta extensió; pel fet del que és la qualitat educativa, no uniformada, no uniformitzadora, sinó adaptada a l'enorme varietat, a l'enorme varietat social del nostre país, i això ens semblava que calia que quedés reflectit. En realitat, en el Projecte que ara votarem, s'arriba a dir una paraula amb la qual nosaltres no estem d'acord; nosaltres no creiem que la composició dels consells escolars hagi de reflectir, tingui per objectiu reflectir ponderadament i equitativament els interessos implicats —em penso que aquí aquesta frase és realment una frase que, molt sublimarment, ens recorda altres coses; nosaltres pensem en uns interessos de creativitat de l'assessorament, de creativitat de la participació.

Llavors, nosaltres també hem remarcat com aquesta Llei enllaça amb una línia històrica de la qual ja els he parlat, i que aquí es manifesta recordant el document d'escola pública de l'any 1975, el primer document que lliga tots els temes de qualitat i difusió de l'ensenyament amb la participació. En tercer lloc, nosaltres parlem taxativament del marc jurídic, el senyor Conseller ho ha fet, però creiem, ho repeteixo, que seria molt bo que ho digués la mateixa Llei, una llei no és important com a bolet que apareix així, sense formar part d'una altra cosa, una llei ens sembla que és molt més important si apareix com un arbre d'un ecosistema jurídic; és a dir, ficada dins de la Constitució, ficada dins de l'Estatut —jo em penso que no ens n'hauríem de donar vergonya de ser dins de la Constitució, que permet que estiguem dins d'un Estatut. Nosaltres afegíem «ficada dins d'una LODE», el senyor Conseller també n'ha parlat; no ho vol reconèixer en el preàmbul...

En fi, jo crec que vostès comencen la història de la participació molt recentment, en un consell de l'any 78; nosaltres creiem que teníem bastant més història de participació. En definitiva, creiem que és una llàstima, és una llàstima no incorporar tots aquests elements en el text del preàmbul; creuríem que s'hi podien incorporar, que milloraven la Llei, que permetien de fer una llei més orientadora per a la ciutadania que l'haurà d'aplicar, perquè aquesta Llei realment afectarà un grup de persones a cada poble de Catalunya, com a mínim a cada localitat de Catalunya.

Aquesta Llei serà llegida, el preàmbul tindrà importància com a introducció, tindrà un valor de pedagogia política que, bé, clarament veig que s'ha volgut negar, en aquest sentit, i és per això que pensem que no cal que, bé no cal que ho votem ja; nosaltres hem presentat aquest preàmbul, ha arribat fins aquí, però, tal com estan les perspectives, nosaltres el retirem, no volem passar ja per l'últim disgust de veure que... El retirem.

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent estat retirada aquesta esmena, anem a la votació del Dictamen sobre la part expositiva.

Els qui vulguin votar a favor que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part expositiva, segons el text del Dictamen, ha estat aprovada per 70 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Bé, ara anem a sotmetre a aprovació global, si no hi ha cap dificultat, els títols i els subtítols.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt de títols i subtítols que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El conjunt de títols i subtítols ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara aquesta Presidència ha de fer una observació : ha estat circulat ja entre els ponents d'aquesta Llei un conjunt de correccions gramaticals. Espero que no hi hagi objecció a admetre-les i que no calgui analitzar-les una per una. Aquesta Presidència pot comptar amb l'assentiment dels senyors Diputats en aquest aspecte? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Vénen les explicacions de vot. Per tant, anem a concedir el torn acostumat per a explicacions de vot. Jo voldria demanar als Il·lustres Diputats que vulguin fer ús d'aquesta facultat que

tinguin en compte que es tracta d'una explicació de vot, no d'un altre torn com sigui a favor o en contra, per tant, que es limitin a explicar el vot. Qui és que vol fer ús d'aquest...? *(Ll. Sr. Casanovas demana per parlar.)* El senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, el nostre vot ha estat favorable a tot el conjunt del Dictamen de la Comissió perquè creiem que aquesta Llei és bona, malgrat el que hem sentit aquí. És bona, i no solament es limita a complir allò que ens demanava, —o ens demana— l'article 34 de la LODE, sinó que amplia el camp dels consells escolars, els apropa als ciutadans, fa els consells territorials, i això ens sembla que és molt bo, perquè acostua el Departament d'Ensenyament a la problemàtica de l'ensenyament en la seva base.

És per tot això que hem votat favorablement tot el Dictamen. De tota manera voldria dir que també hem votat favorablement una esmena, l'esmena 18 del PSUC, perquè, si bé aquest concepte —com molt bé ha dit el senyor Descals— es pot considerar inclòs en l'apartat c) de l'article 13, on diu : «el Consell consultarà prèviament als serveis educatius sobre serveis educatius i altres prestacions al seu territori», bé, sí, això de «altres prestacions» és una manera de no dir aquell «etcètera» que a ningú no agrada.

Nosaltres creiem, i ho repeteixo —s'ha dit, però m'agrada repetir-ho— que l'assumpte dels transports escolars i dels menjadors escolars és, nosaltres creiem que és prou important perquè tingui un apartat particular, explícit en les coses que s'enumeren i no es posi en aquest calaix de sastre d'altres qüestions.

És únicament per aquesta raó que nosaltres hem votat favorablement l'esmena del PSUC. Per la resta, repeteixo, creiem que és una bona Llei, esperem que tindrà una bona aplicació i n'esperem uns bons resultats de tot això.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? La Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó té la paraula.

La Sra. VINTÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, prometo no abusar de la seva paciència, àmpliament demostrada al llarg d'aquest matí, escoltant les meves esmenes, no dic votant-les però sí escoltant-les.

Nosaltres havíem presentat una esmena a la totalitat que hem retirat. I l'havíem presentada per discrepàncies, tant en la forma com en el fons inicial del Projecte de Llei. Enteníem que aquest era un Projecte de Llei que regulava, en el seu començament molt bé, el Consell de Catalunya, però que deixava en una nebulosa absoluta els territorials i els municipals.

Pensem que el treball fet en ponència i en comissió ha permès modificar el sentit vertical, de dalt a baix, i ara hi ha una permeabilitat més gran des de baix cap a dalt, que era —almenys per a nosaltres— un dels sentits de fons de la participació que a aquesta Llei es regula. I, d'altra banda, pensem també que la introducció de les disposicions generals, al començament i al final, fruit d'esmenes que havien presentat diversos grups, bàsicament el socialista i el nostre, han permès donar a aquesta Llei un caràcter més genèric del que tenia al començament.

D'altra banda, vull dir que de les vint-i-vuit esmenes que nosaltres havíem presentat se n'ha acceptat el cinquanta per

cent, i això també ha estat un dels motius pels quals hem retirat l'esmena a la totalitat.

Ara bé, jo voldria assenyalar els punts de discrepància que nosaltres mantenim en aquesta Llei i que han motivat el nostre vot negatiu, o bé l'abstenció en alguns dels seus punts i que afecten una part incorporada que no existia en el Dictamen inicial, que és l'apartat 1.3, còpia literal d'un precepte de la Llei Orgànica al Dret a l'Educació, amb el qual nosaltres en el seu dia vàrem estar en contra en el Parlament de Madrid; per pura coherència amb aquesta votació hem mantingut el vot negatiu, i voldria recordar-los que aquest aspecte o aquest precepte fa referència a la presència de centres privats concertats a l'hora de la programació de centres públics arreu de Catalunya. Entenem que aquest és un aspecte limitatiu, greument limitatiu, al dret dels pares que vulguin, en el seu territori, en el seu municipi o en el seu barri, una escola pública.

D'altra banda, hem votat en contra, o abstenció, les composicions dels consells escolars de Catalunya, territorials i municipals, per les raons que hem exposat; ens hem abtingut o bé hem mantingut les nostres esmenes, tot i votar favorablement les funcions, perquè és cert que han incorporat en el Dictamen de comissió i en el de Ple, ara ja, esmenes que nosaltres havíem formulat, però en no haver-les incorporat totes no estem en desacord amb el que regula però sí que hauríem volgut introduir competències, funcions noves que lamentablement no han estat assumides.

Voldria també dir que hem retirat l'esmena que feia referència a Barcelona i als consells de districte municipals, perquè l'acceptació per supressió, és a dir per vot contrari, a la menció explícita que es feia a l'Ajuntament de Barcelona, enteníem nosaltres que podia ser mal interpretada per altres municipis que, d'acord amb la Llei de Bases de Règim Local, puguin acollir-se a una organització de funcionament municipal per districtes i que no calia fer aquesta menció explícita a l'Ajuntament de Barcelona.

Hauran observat també el nostre vot favorable pràcticament a totes les esmenes del Grup Socialista, perquè eren normalment coincidents amb les nostres i també el nostre vot favorable als aspectes genèrics de la Llei que, en haver incorporat les nostres esmenes, constituïen un aspecte positiu.

És, per tant, aquesta, una Llei més correcta, des del nostre punt de vista, que la que fou presentada en el moment inicial, però que, lamentablement, en no incorporar una sèrie de coses crec que no hem fet el pas necessari per il·lusionar, en la participació, tots els col·lectius als quals aquesta Llei va adreçada i que, a partir d'avui, aquest Parlament i la societat catalana té un repte, que és de fer realment eficaços, de fer realment participatius, de fer realment vius aquests consells com a eina important per al redreçament del sistema educatiu català.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? Ningú? L'Illustre Diputat senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, ens trobem al final satisfactori d'un llarg camí de dedicada discussió que començà a mitjan mes de maig d'enguany.

Ha estat un procés enriquidor. Cal dir que els inicis foren difícils. Dues esmenes a la totalitat i, a més, noranta-set esmenes parcials eren una música altament distorsionadora. Era massa i

ho era, sobretot, quan els grups parlamentaris veien la necessitat d'apropar-nos al projecte amb tres objectius principalment.

Sobre l'operativitat dels consells calia vèncer susceptibilitats, discutint punt per punt, amb profunditat, per aconseguir aclariments vàlids i acceptables. Sobre la composició i el funcionament, i les tasques dels consells calia apropar posicions i marcar les delimitacions, els límits, provinents de les diferents doctrines polítiques de plantejaments diversos. I sobre les memòries, el suport tècnic i les reunions, calia reconsiderar els aspectes raonables i lògics, de sentit comú, i deixar de banda els massa reglamentistes i recapitular els repetitius.

Aquesta, ara ja, Llei, té un àmbit d'actuació massa ampla, massa important perquè les susceptibilitats no haguessin de ser vençudes, les posicions no haguessin d'apropar-se i els aspectes bons no haguessin de ser adoptats unànimement. En una molt bona part, això s'ha fet bé. Tots estimem massa l'escola perquè no fos així.

Aquelles esmenes a la totalitat s'han quedat al calaix de les coses oblidades, i de les noranta-set esmenes n'han quedat unes vint, les altres han estat retirades, assumides o transaccionades. Les que s'han mantingut, i que, per ser majoria, el grup de Convergència i Unió ha pogut rebutjar, corresponen lògicament a aspectes polítics, de doctrina o d'estratègia política, democràtica, que suposo que l'oposició comprèn, encara que no comparteixi. «Uns altres ocells, unes altres cançons», diuen els alemanys.

Voldria remarcar que el grup del PSC, i a través del seu ponent l'Illustre Diputat senyor González Navas, s'ha apropiat al projecte amb unes grans ganes d'arribar a ports, i que les converses han estat llargues, amb plantejaments globals primer, i després minuciosos, teixint i reteixint detalls positius —n'estem segurs— a l'hora de l'aplicació de la Llei. Sovint no sempre, comptàvem amb la presència i la discussió al punt de vista de la senyora Vintó del PSUC; la sempre interessada i interessant, alhora, intervenció del senyor Marçal Casanovas d'Esquerra Republicana, i l'espòrdica presència, en ponència, del representant del Grup Popular l'Illustre senyor Casals, sovint fou això, presència. És clar que la seva discrepància a la Llei pel nombre d'esmenes —tres—, a les quals nosaltres votarem en contra, en Comissió feia suposar que la seva estimació pel projecte era profunda o certament indiferent. A cadascú moltes gràcies per la seva col·laboració i la seva disponibilitat.

Voldria, aquí, fer esment especial al treball singular dut a terme pel lletrat senyor Vintó, i donar-li'n les gràcies. M'imagino que hi ha hagut moments en els quals el senyor lletrat devia pensar que allò que tenia entre mans era el que els anglesos en diuen un *thriller* —quelcom altament excitant.

Teixir i reteixir el text feia que cada sessió de ponència i, fins i tot en Comissió es revisessin aquells aspectes generals i puntuals, fruit de més converses que farien el projecte més entenedor, com són l'ordenació d'articles, esmenes transaccionals, esmenes tècniques, de supressió de mots, però que conservaven el sentit de la Llei, definició i reglamentació a grans trets de la participació, l'assessorament i la composició dels diversos consells.

Podríem posar una comparació dient que el que ha passat és com si una noia bonica o una actriu jove hagués entrat en escena i tots ens haguéssim proposat de canviar-la. Havent deixat molt aviat de banda, per innecessària, la cirurgia estètica

a fons, ens vam esmerçar uns a maquillar-la i a posar-li ombra blava als ulls, els altres color a les galtes i als llavis o retocs a les celles i a les pestanyes, mentre uns altres contemplaven la maniobra, expectants. (*Rialles.*) El nostre Grup ha acceptat aquells embelliments mentre l'ombra blava no esdevenia un morat i el coloret un roig. (*Rialles.*) Al nostre entendre, la noia ha quedat —la Llei en aquest cas— discreta i elegant, de molt bon veure, per a tothom, i suposem que l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament, el senyor Joan Guitart, n'estarà satisfet ara que la noia... vull dir, la Llei, torna a casa. I bé, deixem la via de l'exemple. La nostra votació ha estat favorable a tot allò que per raons il·lògiques adients ha significat la voluntat de donar al poble de Catalunya una eina per establir una via de participació i assessorament i consulta, per aconseguir una escola cada vegada millor en concordança amb la nostra ideologia. I n'estem satisfets. Només ens cal desitjar a la Llei allò que Pròsper volia per a Ariel, després que aquest havia fet el seu deure al final de *La tempesta* —Shakespeare serveix per a tot— quan li deia : «*be free and fare thou well*», és a dir, sigues lliure i bon viatge, que tinguis molta sort.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció d'explicació de vot? L'Illustre senyor González té la paraula.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, després de la visió idíl·lica i musical del senyor Descals, només unes paraules, no tant per explicar les votacions concretes fruit de les poques esmenes reservades pel nostre Grup per a defensar en el Ple, sinó sobretot per donar la nostra opinió sobre el que ha estat el procés d'elaboració d'aquesta Llei.

Lamentem, això sí, malgrat les paraules del senyor Descals, i abans del Conseller en la seva presentació, la negativa de la majoria a modificar l'exposició de motius, que ja no s'ajusta al contingut d'una llei bàsicament canviada i consensuada.

Jo crec que no es reconeix el tractament que fa la Constitució de la participació, que aquesta Llei és una conseqüència de la LODE, o no fer referència a la realitat que des de fa anys són els consells municipals escolars, són, si més no, una certa injustícia i, sobretot, una manca de sensibilitat.

Vull recordar a les senyores i als senyors Diputats que la primera iniciativa sobre consells escolars en aquesta Cambra va ser la socialista, el nostre Grup va presentar, abans del Projecte de Llei, una Proposició no de Llei que, després, i una vegada rebut el Projecte de Llei a la Cambra vàrem fer una esmena a la totalitat i més de seixanta esmenes parcials, moltes d'elles eren a la totalitat de tot un article, que només, després de tot aquest procés, un sol article, el 6 de la Llei, s'ha aprovat avui tal com estava en el projecte inicial i que, per la seva inutilitat, el nostre Grup tampoc no l'ha pogut votar, i que els dinou restants, a part de la disposició addicional i transitòria, han sofert serioses modificacions o són nous.

I això no ho dic com a crítica al Govern, ni tampoc vull caure en la temptació de dir que el text final és el text socialista, sinó com a reconeixement al treball de la ponència i a l'actitud voluntariosa —flor per flor— del representant de la majoria que moltes vegades ha estat capaç de fer una lectura no partidista de les esmenes de l'oposició.

Per acabar, senyor President, senyores i senyors Diputats, posar de manifest la nostra si no total, si considerable satisfac-

ció per una Llei —no pel preàmbul, que és bastant dolent— que, si bé no és perfecta, sí que pot ser un instrument útil per continuar i aprofundir la participació a l'ensenyament del sector afectat. Estiguin segurs els senyors de la majoria —i el senyor Conseller— que estarem pendents del desplegament reglamentari per comprovar si es compleixen els compromisos que avui s'han fet en aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? El senyor Casals té la paraula, l'Illustre Diputat del Grup Popular.

El Sr. CASALS I PARRAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo crec que ja s'ha intuït per la Cambra, en veure la manera com hem anat votant, i per les paraules que m'ha dedicat molt amablement el senyor Descals, que nosaltres, davant d'aquesta Llei, sobre el que hem tingut un dubte seriós és que, ara que ja la tenim, s'acompleixi el que el senyor Descals deia al final quan deia «que siguis lliure i tinguis un bon viatge». I aquest dubte ens feia no creure massa en la Llei, per això, nosaltres hem votat afirmativament a tots aquells articles que defineixen els consells en els seus diferents nivells. I, en canvi, ens hem abstingut quan es tractava de composicions i es tractava de competències. I hem votat negativament a l'article 7 quan parlava de la Comissió permanent perquè hi hem notat, tal com ha quedat redactat després dels molts consensos i els molts arranjaments que ha tingut aquesta Llei —que jo els alabo, perquè crec que és funció parlamentària fer-los, encara que potser, en certa manera, se n'ha fet un xic massa—, en aquest punt hi falta a la comissió permanent una representació dels centres privats, que són majoria a Catalunya.

Haig de dir que en certs punts de composicions i de competències vaig estar molt temptat de posar diversos vots particulars, però la veritat és que, després de pensar-m'ho molt, haver de defensar el text inicial que havia vingut aquí, que tampoc no era prou bo, enfront del que quedava, que tampoc no m'agradava massa, no estava justificat venir i pujar a aquesta tribuna a defensar sense fe uns vots particulars defensant el que era el text del Projecte.

Què hi trobo a faltar jo en aquesta Llei o què em temo que hi falta, o quin resultat temo que no s'obtingui. Miri, el gran problema que té l'ensenyament és la falta que té de qualitat. Avui tenim un gravíssim problema que és el fracàs escolar, que assoleix nivells que són alarmants, i no crec que pels mecanismes que ens dóna aquesta Llei estiguem en condicions de poder atacar aquest problema.

Una segona reflexió per la qual no m'agrada la Llei —i no perquè hi estic en contra, sinó pel que dic simplement, no m'agrada la Llei, en si— és perquè entenc que en aquest país sempre copiem el que s'ha fet fora i sempre ho copiem tard, i sempre ho copiem quan als altres llocs ja ha començat el fracàs d'allò que estem copiant. Dic això perquè, com vostès molt bé saben, aquest tipus de participació va tenir una explosió a conseqüències del Maig del 68, i a conseqüència d'això es van fer lleis de participació com la que avui s'ha fet en aquest Parlament. Itàlia va fer la seva Llei, que és la gran Llei marc i de la qual s'ha volgut, encara que no es digui, s'ha copiat molta cosa en aquesta Llei, de la Llei italiana. Si mirem avui els resultats que ha tingut la Llei italiana, ha tingut els següents : a la primera època, quan hi va haver les primeres eleccions, que van

ésser a la primavera de l'any 75, varen votar un 80%, a les segones eleccions aquesta votació va baixar el 50%, i a les darreres votacions, que han estat el mes passat —i el senyor Conseller suposo que en té dades— a Roma i la seva província ha baixat la votació, i la votació és la participació, l'interès per la participació, ha baixat el 20%. Això demostra el fracàs d'una Llei.

Jo crec que aquí, no sé com, no sé ni si és tan sols possible però s'hauria hagut de fer una Llei més imaginativa, una Llei que anés més a tocar una sèrie de problemes que aquí no queden gaire reflectits.

Per exemple, el PSC ha defensat els consells intermunicipals, els consells intermunicipals estan reconeguts dintre de la Llei italiana, i com això, moltes altres coses. En canvi, una diferència que jo li noto a faltar en aquesta Llei és que no queda reglat com s'han de fer les eleccions dels diferents grups que participen en els consells dels diferents nivells. I definir quins són els cossos electorals i com s'ha de procedir és matèria de la Llei i no es pot deixar al Reglament. Perquè, aquestes coses, si es deixen al Reglament es dona raó a aquella cèlebre frase que en aquest moment no vull dir el nom per no equivocar-me —però que tots vostès recorden— : «feu vosaltres les lleis i deixeu-me fer a mi els reglaments». Per tant, és un buit que és important.

Per tant, jo acabaria dient, senyor Conseller, no compartim el seu entusiasme, senyors de la majoria, no compartim el seu entusiasme i, en canvi, estem desitjosos que els resultats més aviat de fracàs que estem veient en els països que han estat avançats i han fet lleis tipus com la que avui hem fet aquí, voldríem que aquí no assolíssim aquest fracàs, voldríem que aquí arribéssim a poder ser més valents i poder portar a terme que el resultat fos bo, i voldríem també que la Llei no servís per a una politització de l'escola. (*Remor de veus.*)

I dic això, i no ho dic per res. Ho dic perquè tinc davant meu retalls de diari no més lluny del dia 7 de novembre actual, en el qual, persones il·lustres de determinat partit, i no citaré ni persona ni partit, però ja estan promovent dintre dels cercles dels seus partits la formació dels consells escolars, la participació en els consells escolars, jo diria —gairebé— l'intent d'assalt dels consells escolars per dominar l'escola, perquè des de l'escola es domina la política.

Crec que és dolent per a la qualitat de l'ensenyament, per a l'escola i per a tot Catalunya que això es produís, i jo només —ni tan sols arribo a acusar— insinuo l'existència i desitjaria que no es produís.

Senyores i senyors Diputats, senyor President, moltes gràcies.

Projecte de Llei de Creació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària

El Sr. PRESIDENT : Bé, s'ha acabat, doncs, ja aquest punt de l'ordre del dia i entrem en el segon, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries i de les esmenes reservades per defensar davant el Ple. Aquesta Presidència informa que la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Prego a l'Honora-

ble membre del Consell Executiu, senyor Miró, que vulgui presentar la iniciativa de la Llei.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, és per a mi una satisfacció presentar al Parlament de Catalunya el quart projecte de llei agrària d'aquesta legislatura. Fa aproximadament un any vàrem aprovar la Llei de Contractes d'Integració, la qual seguien posteriorment dues lleis més, d'extraordinària importància pel seu contingut, la de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària i de les Cambres Professionals Agràries. Avui, amb el Projecte sobre l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, donem un pas més en l'exacte compliment dels nostres compromisos de programa agrari amb el poble de Catalunya.

Senyores i senyors Diputats, el progrés científic ha modificat progressivament la naturalesa de les economies occidentals, el grau d'avenç o retard de les tècniques i, per tant, de la riquesa, benestar i força de les nacions depenen de la utilització, més o menys àmplia, i, sobretot, més o menys eficaç, dels coneixements científics. Aquesta constatació és evidentment aplicable a Catalunya i al seu sector agroalimentari : a Catalunya, com a país industrialitzat i al seu sector agroalimentari per la seva importància. No es tracta ja de recordar que som una de les primeres comunitats agràries de l'Estat, realitat prou coneguda per tots vostès, sinó de recordar que el nostre complex agroalimentari és determinant en termes quantitius i d'estratègia per l'activitat econòmica del país, i de recordar també que bona part de les tecnologies punta de la recerca de nous i prometedors sectors, es dona, precisament, en aquest àmbit : la biotecnologia, la genètica, els sistemes biològics integrats formen part, avui i aquí, de les tasques que realitzem. I tot això amb una remarca important : l'únic sistema de recerca pública plenament a mans de la Generalitat és, precisament, l'agroalimentari.

Aquestes realitats han comportat una especial atenció a la recerca per part del Departament d'Agricultura, com ho fan palès les xifres següents : l'any 1980, en rebre els traspassos, existia a Catalunya un centre investigador i els recursos aplicats foren de 90 milions de pessetes. El 1985 disposem de cinc centres —de dimensió considerable—, amb una aplicació de recursos de 500 milions de pessetes; és a dir, s'ha multiplicat per cinc la seva importància.

Però, precisament pel seu interès i pel seu creixement presupostari, podíem ser més ambiciosos i més exigents. Calia establir la forma de donar resposta a quatre condicions essencials. Primera condició : maximitzar el rendiment del sistema investigador.

En efecte, quan l'aplicació de recursos a la recerca agroalimentària significa de l'ordre del 8% dels recursos del Departament d'Agricultura —és a dir, una fracció molt important—, la qüestió primordial és la de l'eficàcia, considerada com el rendiment social i econòmic del capital esmerçat.

La segona condició seria la de situar l'èmfasi en el dinamisme, la velocitat de la transferència tecnològica del nostre sistema públic de recerca, al sector agroalimentari, perquè si aquesta —la transferència— no s'arriba a produir en una dimensió suficient dins de les pràctiques productives i comercials del sector, l'esforç de la recerca pública, l'esforç que estem duent a terme, seria poc útil.

La tercera condició a tenir en compte és que en una economia com la catalana, caracteritzada per la petita dimensió de les empreses agroalimentàries que practiquen, sovint amb costos elevats, la incorporació de tecnologia, però que no la generen en un grau suficient, els poders públics han de tenir un paper estratègicament determinant en els processos de creació, innovació i difusió de la tecnologia.

Finalment, quarta condició. La integració a les Comunitats Econòmiques Europees significa, en darrer terme, en la seva última essència, l'augment de la competitivitat i un increment dels riscos de marginació d'activitats econòmiques. És a dir, la integració, en definitiva, el que ve a fer és accentuar l'exigència de les tres condicions anteriorment esmentades.

Plantejades així les coses, com donar resposta a aquest conjunt de condicions? El resultat d'aquesta reflexió fou la definició d'un nou model, l'IRTA, l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, concebut com empresa pública i reestructurant així tot el sistema investigador.

Però, per què aquesta concepció d'empresa pública? El procés analític de pros i contres seria llarg de resumir, però acotaré els principals valors de referència.

En primer terme, i en aquest àmbit, l'empresa pública possibilita un funcionament més vinculat als rendiments efectius. Ofereix un marc més àgil i flexible en ordre a la transferència tecnològica.

En segon terme, està constatat que l'avenç en l'àmbit de la recerca a nivell mundial necessita la cooperació en forma d'economia mixta entre el sector privat i l'administració. Aquesta realitat és tan evident que tan sols incorpora una excepció, els Estats Units, malgrat que en aquest país l'Administració pública també actua en la creació d'espais econòmics mixtos, mitjançant l'aplicació de compres de béns i de serveis al sector privat, sobre la base d'acurats programes públics de recerca, efectuats a través de les divisions d'anàlisi i avaluació de projectes dels diversos departaments.

Adaptar aquest model generalitzat al nostre país exigia com a fase prèvia i necessària crear primer la nostra pròpia empresa pública, capaç de produir aquest espai d'economia mixta en ordre a la recerca i a la innovació tecnològica.

En tercer lloc, l'empresa pública permet, d'altra part, assumir els requeriments necessaris que el sector privat català per si sol no pot assolir. Així, relliga seguretat en la continuació del treball de recerca amb la necessària competència i, alhora, possibilita compensar els riscos inherents a tot procés en el camp de la creació del coneixement, amb una elevada diversificació de projectes.

Aquestes són les bases que persegueix el model de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries: seguretat, competitivitat, risc i diversificació, en relació amb els objectius prèviament assignats com a prioritaris.

Aquest model català que ara presentem no és, òbviament, un cas únic. Existeixen precedents semblants. A França, per exemple, a partir de la Llei 82/160, del 15 de juliol, ha modificat la naturalesa del famós INRA, transformant-lo, d'organisme públic de caràcter administratiu al de caràcter científic i tecnològic. Aquesta transformació jurídico-administrativa de l'INRA ha donat lloc a la constitució de la primera empresa pública en el camp agrari el 29 d'octubre de 1984.

Altres organismes agroalimentaris francesos han seguit

camins semblants, com els casos de l'INFREMER, el CIRAT o l'ORSTON. Per tant, el propi raonament i l'experiència internacional ens assenyalen que el camí ara escollit és el bo.

La traducció normativa del model elegit és el Projecte de Llei de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, que, al llarg d'un treball conjunt i intens de tots els Grups d'aquesta Cambra, ha assolit un nivell d'identificació comú singularment elevat.

El Projecte que avui considerem estableix, en el seu capítol primer, el caràcter d'empresa pública de l'Institut, d'acord amb la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana, amb la finalitat d'impulsar la recerca, la innovació tecnològica, facilitar la ràpida i eficaç transferència dels avenços científics, la coordinació i la col·laboració amb els sectors públics i privats, amb l'objectiu d'aconseguir una millor mobilització i incentivació de la inversió pública i privada.

El capítol segon regula el règim jurídic de l'Institut, i en el capítol següent els seus òrgans de govern, el consell d'administració i el director general, i disposa també, en el capítol quart de la Llei, d'un ampli i participatiu consell assessor. Per últim, el capítol cinquè regula el règim econòmic i financer.

La Llei té, per tant, una estructura senzilla i clara, amb un propòsit essencial: assolir, mitjançant l'Institut, la màxima integració possible des d'una triple perspectiva, política, científica i institucional. Considero que també sota aquest punt de vista de la integració tots els Grups de la Cambra podem sentir-nos satisfets.

El conjunt de disposicions transitòries i addicionals emmarquen la dimensió de l'Institut, incorporant-hi el Servei d'Investigació Agrària, al Centre Agropecuari Masover, l'Institut d'Investigació i Desenvolupament Agrari de Lleida, el Centre de Control de Produccions Porcínes de Monells i l'Institut Català de la Carn. Però l'àmbit real de l'Institut és encara més ampli, perquè aquest subroga els convenis existents amb les diputacions de Tarragona i de Girona i les universitats Politècnica de Catalunya, i Autònoma, i amb l'Instituto Nacional de Investigaciones Agrarias. Em sembla que la importància del bloc esmentat fa innecessari tot comentari per part meua.

L'aprovació avui de la Llei de l'IRTA significarà que per primera vegada a Catalunya disposem d'una empresa pública de recerca, amb uns recursos propis que superen els 500 milions de pessetes, amb possibilitat d'ampliar-se, aquests recursos, a mitjà termini, d'una manera molt important, mitjançant finançaments convinguts. Una empresa de recerca que aplega setanta-nou tècnics, a més del personal investigador. Una empresa que treballarà de manera immediata —que treballa ja, pràcticament— sobre cinquanta-dos projectes de recerca, dels quals trenta-un són propis i específics de la Generalitat, i en camps tan importants —perquè se situen en àmbits punters— com els dotze programes de genètica i biotecnologia, els sis de lluita biològica integrada, els sis que afecten noves tecnologies de producció, o els quatre, la majoria també en l'àmbit de la biotecnologia, dirigits a nous aprofitaments de subproductes. És a dir, pràcticament la meitat dels programes incideixen sobre àmbits nous de tecnologies avançades, mentre que l'altra meitat s'adrecen a donar resposta a demandes immediates que presenta el sector agroalimentari català en els camps de la producció, gestió, conservació i transformació.

Aquestes referències permeten constatar que amb l'aprova-

ció de la Llei de l'IRTA estarem creant una empresa investigadora de les més importants de l'Estat i perfectament equiparable a les dimensions i característiques d'entitats equivalents d'Europa.

L'IRTA, senyores i senyors Diputats, té al davant seu un gran futur. Neix amb tots els requisits polítics i institucionals per assolir-ho. Serà a partir d'ara feina de l'Executiu —sota el control i direcció del Parlament— transformar en realitat l'ambició.

L'IRTA significa també una peça important exemplificadora de la política de modernització empresa pel Govern de Catalunya, com abans —i d'entre altres— ho foren la CIRIT, el CIDEM o el Laboratori General d'Assaigs.

Amb aquest Projecte de Llei donem una resposta pròpia, específica de Catalunya, als nous reptes que haurà d'afrontar el sector agroalimentari català; disposarem així d'un nou instrument, àgil i eficaç, que permeti a la nostra nació participar en el procés de creació tecnològica, en estreta col·laboració amb el sector privat; un nou instrument que faci possible que la investigació agrària a Catalunya assoleixi horitzons més avançats des de la perspectiva de prestar també, en aquest camp, un eficaç servei públic.

Per aquestes raons, senyores i senyors Diputats, dic —amb el més total dels convenciments— que avui és un bon dia per a la recerca, que avui és un bon dia per al pagès, per al ramader i per a l'industrial agroalimentari de Catalunya.

I, res més, senyor President. Tan sols manifestar, sense tòpics i amb la sinceritat que crec que ha de fonamentar tot discurs polític, el meu agraïment a tots els Grups d'aquesta Cambra, i de manera especial als membres de la Comissió i els seus ponents pel treball fet, sota criteris de comprensió dels objectius, de diàleg i d'esperit de perfeccionar el treball inicial.

Per tot això, a tots ells, gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Voldria preguntar ara si hi ha algun Diputat que hagi estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Si és que no, aleshores podem passar ja a la discussió del text de la Llei.

Com que no hi ha esmena a la totalitat i la primera esmena a l'articulat és a l'article 2, podem ara votar el Dictamen per a l'article 1.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 1, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 1 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 2 hi ha una esmena presentada pel Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, molt breument, des de l'escó estant, defensaria l'esmena número 5 i l'esmena número 48.

El Sr. PRESIDENT : 5 i 45?... ah, 48.

El Sr. AYGUADÉ : ... i 48. El Grup Socialista va presentar una esmena a l'article 2, a l'apartat segon, on deia que l'Institut actua d'acord amb les directrius generals que en aquest àmbit fixa la Generalitat de Catalunya, com es deia al principi.

El Grup Socialista va presentar una esmena en la qual mati-

sava que la Generalitat de Catalunya, que, com preveu l'Estatut d'Autonomia, és el Consell Executiu, el Parlament i el poble, no era la millor manera de col·locar-ho en una llei i, per tant, que calia col·locar-ho d'aquesta manera : «Fixa el Consell Executiu i en donarà compte anualment al Parlament de Catalunya.» En Comissió es va acceptar la primera part, per la qual cosa queda concretat que serà el Consell Executiu qui marcarà les directrius generals que en aquest àmbit ha d'actuar l'Institut que en aquests moments estem a punt d'aprovar.

Però nosaltres pensem que, a pesar que reglamentàriament és possible que el Consell Executiu doni comptes de la seva gestió, del seu funcionament o de les directrius al Parlament de Catalunya quan els Grups parlamentaris ho demanen o a voluntat del mateix Conseller d'Agricultura, nosaltres volíem donar l'autoritat d'estar inclosa en la Llei la necessitat que el Parlament de Catalunya discutís, almenys una vegada l'any, les grans directrius que respecte a la recerca han de realitzar-se en el nostre país.

També en l'esmena número 48 volíem fer una certa especificació, donades les esmenes que reservàvem per al Ple de diferents Grups parlamentaris. Donat que aquestes esmenes estan retirades o se n'anuncia la seva simple retirada, el Grup Socialista retiraria les dues esmenes, tant la primera com la segona.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a votar, doncs, el text del Dictamen, ja que l'esmena ha estat retirada.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article segon, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 2 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ve ara una esmena del Grup Popular —esmena número 7— a l'article 3, apartat 1, lletra b). Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el Grup Popular va reservar aquesta esmena per dos motius fonamentals : el primer, fer sentir una vegada més des d'aquesta tribuna la nostra voluntat de defensa de la iniciativa privada que, com a únic camí de futur, té el de la renúncia de tot tipus de proteccionisme i intervencionisme.

I és intervencionisme que un institut públic, que ara creem per llei, pugui entrar dins el sector de la indústria agroalimentària i, per tant, dins el sector industrial i el sector agrari de Catalunya, amb la possibilitat de creació d'empreses públiques, que, com és demostrat per la no grata experiència que tenim els espanyols, o bé carreguen als pressupostos les seves pèrdues o bé distorsionen el camp de la iniciativa privada amb competències que jo qualificaria d'il·lícites, o bé —i això és el més greu— aconseguen un *pot-pourri* de les dues coses.

Existeixen avui mitjans d'ajut al sector privat, quan aquest, com en el cas que ens ocupa, ho requereix, que no tenen per què passar per aquest intervencionisme. I em refereixo a les actuacions territorials conjuntes amb cambres, amb sindicats, amb financers, amb patronals, amb instituts empresarials, etcètera, que s'ha de reconèixer que aquesta Llei preveu. I em refereixo, també, a garanties de compra de producció a l'empresa privada, a ajuts per assolir la diversificació de la reconversió, que s'ha de dir que aquesta Llei no preveu.

Se'm pot dir que el sector agrari està descapitalitzat, i això justifica la possibilitat d'introduir empreses públiques en el sector, però hem de contestar que el sector industrial acusa, segurament, una crisi més gran i, no obstant això, a la Llei de Creació del CIDEM, sí que se'ns va acceptar una esmena amb idèntic sentit que l'actual.

El segon motiu fonamental és el d'aconseguir una coherència entre l'exposició de motius de la Llei i la Llei en si, quan es diu —i cito textualment— : «Els poders públics han d'aconseguir, doncs, que els nous avenços puguin esdevenir una realitat pràctica i econòmica, i sense que això s'assoleixi per pura suplantació de l'esforç inversor privat, ans al contrari, és necessari incentivar i promoure que aquest participi activament en aquest procés», dóna a entendre que la intervenció a base d'inversió directa no es contemplarà a la Llei. Desgraciadament, sí que es contempla.

Ara bé, dit tot això, també hem de dir que el nostre Grup ha vist amb molt de grat l'entrada d'aquest Projecte de Llei a la Cambra, pel que comporta de solució a la problemàtica de la transferència i el desenvolupament tecnològics i del foment de la investigació dins el sector agroalimentari. I, per aquest motiu, realment tan important per al camp català, volem col·laborar que aquesta Llei surti de la Cambra amb el màxim suport, i és per això, senyor President, senyores i senyors Diputats, que retirem aquesta esmena número 7, juntament amb les 18, 32 i 50.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Retirada aquesta esmena, podem votar ja el text del Dictamen per a l'article 3.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 3... (*Ll. Sr. Vives demana per parlar.*) Digui'm, si us plau.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Senyor President, per demanar votació separada de l'apartat b) del punt 1.

El Sr. PRESIDENT : O sigui, tot menys l'apartat b), i, després, l'apartat b). Queda entès? Bé.

Doncs, aleshores, anem a sotmetre a votació el text del Dictamen per a l'article 3, menys l'apartat b), que després votarem.

Els qui siguin favorables a aquest text, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text de l'article 3 segons el Dictamen, menys l'apartat b), ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Ara anem a posar a votació l'apartat b) d'aquest mateix article, segons el Dictamen.

Els qui siguin favorables a aquest text, que es posin de peu dret.

Els qui hi voten en contra?

Els qui s'abstenen?

L'apartat b) de l'article 3, segons el Dictamen, ha estat aprovat per 103 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Ara, tenint en compte la retirada de l'esmena a l'article següent, segons acaba d'anunciar el Grup Popular, podríem votar ara, si no hi ha inconvenient, conjuntament o separatament els articles 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 10. Hi ha algun inconvenient a fer-ho en bloc? (*Pausa.*)

Doncs, aleshores, els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquest bloc d'articles, que tinguin la bondat de

posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest bloc d'articles que hem enumerat ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara, a l'article 11, retirada l'esmena del Grup Popular, queda una esmena del Grup Socialista, al seu apartat 3. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'article 11 especifica el conjunt de funcions que corresponen al consell d'administració, i, a la vegada, en el seu apartat 3, deixa la possibilitat de delegar funcions en el president o en el director general de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries. En l'apartat 2 de l'article 11, quan parla que «corresponen al consell d'administració les funcions següents», es parla, per exemple, en l'apartat b), o en l'apartat c), de temes tan importants com és el de formular el programa d'actuació, d'inversions i de finançament i la memòria de l'Institut; elaborar-ne el pressupost d'explotació de capital, presentar-ne el balanç i avaluar periòdicament els programes d'actuació de l'Institut amb els seus resultats; disposar del patrimoni immobiliari de l'entitat amb facultat per fer qualsevol acte o atorgar qualsevol contracte necessari per a aquesta finalitat. O, en el punt f), per exemple, que diu que «podrà decidir la constitució de societats filials o la participació en societats, exercir el dret de vot o nomenar-ne els administradors, si s'escau».

Senyores i senyors Diputats, si en l'apartat 3 de l'article 11 es diu : «El consell d'administració pot delegar funcions en el president o en el director general», el que pretén l'esmena socialista és, simplement, afegir-hi : «amb excepció de les expressament previstes» en l'apartat anterior, perquè és una enorme incongruència donar unes funcions de tanta importància al consell d'administració i permetre després que es pugui delegar en el director general o en el president.

Nosaltres pensem que es podia haver buscat solucions de compromís, intermèdies, permetent que es poguessin delegar funcions menors respecte a alguns dels punts de l'article 11, menys importants, com poden ser formular el programa d'actuació, d'inversions, de finançament, etcètera, però de cap manera pensem que es poden delegar en el director general o en el president funcions tan importants com són la de disposar del patrimoni immobiliari de l'entitat o, per exemple, fixar la plantilla i el règim retributiu general del personal —per entendre'ns, de fer la plantilla orgànica—, perquè nosaltres estem convençuts que aquestes funcions corresponen al consell d'administració.

Seria bo que les fes el consell d'administració i que no es permetés —i estigués especificat en la Llei— que poguessin ser delegades en algun moment en el director general o en el president.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula al Diputat Il·lustre senyor Cardús.

El Sr. CARDÚS : Gràcies, senyor President. L'esmena del Grup Socialista persegueix dues finalitats : una d'elles, no l'ha tractat l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la pa-

raula, però són dues. En principi, hi ha que no es pugui delegar funcions en el president de la institució, limitant aquesta possibilitat —la de rebre aquest tipus d'encàrrecs— únicament a la persona del director general; ningú més, en opinió del Grup Socialista, tal com diu l'esmena, hauria de poder rebre delegació de les facultats del consell d'administració. Estem d'acord que aquestes delegacions les ha d'ostentar normalment el director general, que és a qui pertoca de fer funcionar l'empresa, és a qui toca de prendre les decisions ordinàries. Ara bé, nosaltres creiem que, sense reduir les funcions, la importància del director, s'ha de potenciar i s'ha de destacar la figura del president. Creiem que, almenys, hi ha d'haver la possibilitat que, per delegació del consell d'administració, pugui realitzar determinades funcions, si aquest òrgan, amb les limitacions que ell mateix estableix, ho creu convenient. Repetim que sense minimitzar la figura del director.

En segon lloc, posa uns límits molt concrets a aquesta facultat de delegar del consell, criteri que en bona part compartim. Ara bé, creiem que és una prevenció innecessària, i que possiblement ha estat motivada —és una opinió meua— per una lectura molt restrictiva del text que comentem.

Al nostre entendre, el text únicament apunta la possibilitat de delegar funcions en el president i en el director; en cap cas creiem que de la seva lectura es pugui desprendre el grau d'amplitud, el marc, els límits d'aquestes delegacions. En poques paraules, estariem d'acord amb el senyor Ayguadé si el text digués que el consell d'administració pot delegar totes —totes— les seves funcions, però, no, no és així. Únicament diu que pot delegar funcions, sense especificar. Únicament estableix la possibilitat, no el contingut. En tal cas, al nostre entendre, amb molt bon criteri, es deixa a altres normes, a normes més generals, quin pugui ser el contingut d'aquestes delegacions.

Per altra part, encara que compartim amb l'Illustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula que hi ha moltes funcions de les indicades en l'apartat 2 de l'article 11 que no poden ser delegables, entenem, creiem que n'hi ha moltes que ho són. Més ben dit, que n'hi ha que, si es vol aconseguir un bon nivell d'agilitat, d'eficàcia a l'hora de prendre decisions, cal que es deleguin des del primer dia, com més aviat, millor.

També hi ha la possibilitat que hi hagi alguna funció indelegable, per la seva naturalesa —la pràctica ho dirà— que no estigui en la numeració que comentem, la de l'article 11, apartat segon, amb la qual cosa, en concretar tant, podria ser que es produís, precisament, l'efecte contrari, precisament allò que no vol el Grup Socialista. En resum, creiem que en aquest cas s'han de seguir les normes generals que regulen la delegació de funcions; no hem de ser més restrictius ni menys, per la qual cosa ens oposarem a l'esmena presentada pel Grup Socialista. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Anem, doncs, a la votació d'aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena del Grup Socialista, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 33 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Ara caldrà procedir a la votació del text del Dictamen. Però,

tenint en compte que la resta d'articles i disposicions no tenen esmenes, voldria preguntar a la Cambra si els sembla bé que votem en bloc aquest conjunt d'articles i disposicions. Els sembla bé? Doncs bé, es posa a votació, doncs, tota la resta del Projecte de Llei.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Bé, aquest conjunt, doncs, d'articles descrit ha quedat aprovat per unanimitat dels presents. Aleshores, deixem les explicacions de vot per a primera hora de la tarda, quan reprendrem la sessió a dos quarts de cinc, però prego que els Il·lustres membres de la Cambra tinguin present que hi ha després un text que exigeix per a la seva aprovació majoria absoluta. Tinguin present que quan reprendrem la sessió hi haurà aquestes explicacions de vot, i després tindrà entrada aquest altre text, que no serà votat abans de les cinc de la tarda. Se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i dos minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, la Lletrada Sra. Folchi i el Lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Érem, com recordaran els Il·lustres parlamentaris, a l'explicació de vot del segon Projecte de Llei que hem discutit i aprovat aquest matí. Per fer aquesta explicació de vot ofereixo la paraula als diferents Grups, a mesura que ho vagin demanant. L'Illustre Diputat senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari ha votat favorablement el conjunt del text de la Llei de Creació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, a excepció feta d'un apartat de l'article 3, que més tard comentaré el perquè ens hem pronunciat en l'abstenció d'aquest punt concret perquè entenem que, efectivament, aquesta Llei, com deia aquest matí en la presentació el senyor Conseller, pot tornar a ser una Llei clau, a llarg termini, per al futur del sector agroalimentari a Catalunya.

Però de la mateixa manera que pot ser una Llei clau a llarg termini per a aquest sector segons com es facin les coses, pot ser també una Llei que quedi en no-res, una Llei completament inútil, segons la voluntat política que dins del Consell Executiu de la Generalitat —l'actual o un altre de futur—, es tingui en relació amb el tema de la recerca i en definitiva el tema dels diners, de quants diners, de quin tant per cent del pressupost es dedica a aquest tema.

No compartim l'opinió del senyor Conseller, en el sentit que aquesta Llei, junt amb la d'Integracions, la d'Empresa Familiar Agrària i la de Cambres configura un programa agrari globalitzat de tal o tal partit. I crec que això ha quedat palès avui, en

aquesta Cambra, ja que, a diferència de la Llei d'Integracions, de la Llei EFA o de la Llei de Cambres Agràries, sobretot, l'oposició entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista i Comunista, va quedar ben palesa en totes aquelles Lleis, i en canvi en l'actual s'ha produït una pràctica unanimitat de criteris en relació amb la votació del seu articulat.

El nostre Grup parlamentari no ha volgut reservar esmenes per al Ple —tot i que en tenia—, precisament per deixar constància que, estant davant d'una Llei que és racional, profundament racional en el seu plantejament i en la seva configuració, entenem que el fet de retirar les poques esmenes que ens quedaven expressava millor el suport polític des del PSUC al món de la recerca a Catalunya en el sector agroalimentari, i entenem que en aquest tema això era especialment important. Que surti avui d'aquí aquesta Llei, sabent tot el conjunt d'intel·lectualitats d'aquest país, d'estudiosos que es dediquen a la recerca en aquest sector, que han trobat el suport unànim de les forces polítiques que conformen aquesta Cambra, és realment important. En primer lloc, pel reconeixement de la tasca d'aquesta gent i, en segon lloc, és també un senyal d'advertència al Consell Executiu que ha de fer esforços pressupostaris enormes en aquest camp per tal que aquesta sigui una Llei realment important.

Dir, finalment, que el nostre Grup parlamentari s'ha abstingut en la lletra b) del punt 1 de l'article 3, com ho haguéssim pogut fer en determinats apartats de l'article 4 i de l'article 11, en allò que fa referència al tema de les empreses filials. Ho hem fet —aquesta abstenció— des d'un punt de vista estrictament testimonial i de deixar constància d'una posició, no tant perquè estiguéssim en desacord amb el text concret sotmès a debat, sinó per advertir un perill possible segons com es facin les coses.

Estem completament d'acord que el producte de la investigació, aquells productes que surtin com a conseqüència d'aquesta recerca, puguin ser transferits cap al sector que en definitiva els requereix, a través de la creació d'empreses des del mateix Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries. Completament d'acord.

Estem completament d'acord que això es pugui fer a través de la participació amb altres tipus d'empreses. Però, ull viu, que això no vulgui dir, a través de la participació de determinades empreses, quina forma sigui la d'obtenir, en definitiva, un guany per al sector privat, la transferència de determinats productes d'aquesta recerca per a aquestes empreses, i derivar el que és un resultat d'un producte aconseguit amb diners públics cap a benefici exclusiu del sector privat.

Precisament per això hem volgut deixar constància de la nostra abstenció, en aquest punt concret, no tant per disconformitat amb el text com per advertir del perill que es podria produir d'una interpretació com la que jo acabo d'esmerçar davant de vostès.

En definitiva, i en conseqüència, a partir d'aquesta posició de ple acord amb el contingut d'aquesta Llei, i desitjant que sigui molt profitosa, restem a l'espera de la presentació dels pressupostos per a l'any 1986, per veure quin tant per cent es dedica a aquest IRTA que serà, en definitiva, expressió de la voluntat política del Consell Executiu de tirar-lo endavant amb la unanimitat que avui ha manifestat aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Colomé té

la paraula.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies senyor President. Molt breument, senyores i senyors Diputats. El nostre Grup va presentar catorze esmenes a aquest Projecte de Llei. A excepció de les quatre que hem retirat abans, la resta, directament o bé a través d'altres de transaccionades, pràcticament totes han estat assumides pel text del Projecte.

Lamentem, una vegada més, que ni en ponència ni en Comissió se'ns volgués acceptar les quatre esmenes retirades aquest matí. Ara bé, malgrat això, el nostre Grup ha donat el seu suport a aquesta Llei. I ho ha fet així perquè és conscient que el camp català i la indústria agroalimentària són potser els més necessitats, en aquests moments, de l'ajut i de l'orientació de l'administració, per portar a terme aquesta revolució tecnològica, que en cas de no ser realitzada, ens obligaria a perdre tota possibilitat de capdavanteria, i a perdre també tot tipus de competitivitat pel que respecta als nostres productes agraris industrialitzats. I tot això en uns moments tan crítics com són els actuals, en la nostra integració a les Comunitats Europees.

La recerca, gran oblidada de sempre a tots els pressupostos, esperem que tingui el proper any, i a través d'aquest Institut, una xifra important per poder ajudar el sector agrari i l'alimentari. I esperem també que l'Institut que avui creem no caigui en la temptació de burocratitzar-se, fins a tal punt que li sigui difícil complir la seva missió. El nostre Grup desitja per a aquest Institut una única finestra i una pluralitat de serveis pràctics i de real interès per al sector agroalimentari. Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a una altra intervenció, l'Il·lustre senyor Víctor Torres, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, em sembla que no cal insistir gaire per ressaltar la importància dels objectius que pretén assolir aquesta Llei. Estic convençut que les senyores i els senyors Diputats en són perfectament conscients, sobretot, a la vetlla del grat repte que serà la nostra entrada a la Comunitat Econòmica Europea.

L'Honorable Conseller, aquest matí, ens ha explicat abundantament les perspectives de futur d'aquest Institut, i nosaltres les compartim completament. A més a més, el cor ens diu que aquest Institut funcionarà. Obeeix aquesta creació a la necessitat d'agrupar les activitats de recerca i d'investigació en una sola entitat, a fi i efecte d'evitar dualitat, dispersió d'esforços, duplicitat, etcètera.

No insistirem, doncs, ni en la importància d'aquesta nova normativa que acabem d'aprovar, ni en les seves perspectives de futur, però sí que voldríem constatar, una vegada més, la tendència dels grups majoritaris d'aquesta Cambra a no tancar-se en posicions exclusivistes, i en no sé quines actituds prepotents, rebutjant, sistemàticament, les ofertes de col·laboració dels grups que no participen en el Govern.

Recordem que es varen presentar, a l'inici del tràmit parlamentari, unes setanta esmenes a aquest Projecte de Llei. Vostès han vist, aquest matí, quin és el residu que quedava. Amb prou feines el cinc per cent. Això vol dir, que el noranta-cinc per cent de les iniciatives dels Grups parlamentaris han estat incorporades, amb tots als errors, al Projecte governamental.

Per la nostra modesta part, hem tingut la satisfacció de veure

que de les —si no recordo malament— quinze esmenes que varem presentar, fent extracció de dues, que hem retirat per motius purament conjunturals, la resta ha estat totalment assumit, ja sigui per incorporació pura i simple, ja sigui per mitjà de transaccions plenament satisfactòries.

Hem acollit amb satisfacció l'edició d'una disposició addicional, la tercera, relativa a l'Institut Català de la Vinya i del Vi. En efecte, tant el Grup Socialista com nosaltres, varem pensar que era necessari incorporar, al llistat d'entitats integrades, aquest Institut que avui dia ja frueix a casa nostra d'un real i merescut prestigi.

Si la solució que s'ha adoptat, en definitiva, no s'adopta d'una manera textual, podríem dir-ne, el sentit de la nostra esmena, sí que hem de reconèixer que deixa la porta oberta a una nova legislació, que tindrà per objecte destriar les activitats de l'Institut purament de recerca i que continuarà exercint, com a entitat independent, aquelles que són purament de promoció o de comercialització.

Ens felicitem, en definitiva, de l'aprovació d'aquesta Llei. Repetim que som fonamentalment optimistes quant al seu futur, i acabem aquesta intervenció desitjant que la seva execució i el seu desplegament estiguin en consonància amb el nivell de consentiment i d'aprovació que ha recollit tot el ventall parlamentari de la nostra assemblea legislativa.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Continuant aquesta explicació de vot, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, avui hem aprovat, pràcticament per unanimitat, un Projecte de Llei en l'àmbit de l'agricultura i podríem dir que és un fet insòlit en aquesta Cambra. Tan insòlit que un Diputat, abans d'entrar en el Ple de la Cambra, m'ha preguntat què és el que ha produït aquest fet. La resposta és ben senzilla. La Llei ha estat discutida i millorada amb unes persones que han interposat el seu sentit de servei al nostre país a totes les pressions i criteris personals o mesquins. Això, per part de la Conselleria, és la primera vegada que succeeix. Per primera vegada, el Grup Socialista, en l'àmbit de l'agricultura ha vist com eren acceptats tots els seus plantejaments de fons i de forma. En l'elaboració d'aquesta Llei —i per primera vegada— ens sentim, a més de satisfets per la feina feta, satisfets per la feina aconseguida. El resultat és aquí : una Llei aprovada quasi per unanimitat en el Parlament de Catalunya, una Llei que neix amb el recolzament i la força que li dona la totalitat dels Grups, una Llei que té tot el futur per endavant.

Voldriem sentir-nos tan satisfets d'aquí dos anys com ens en sentim avui, perquè voldria dir, no que la Llei és encertada —cosa que no dubtem—, sinó que ha estat desenvolupada amb rigor, amb autoritat, amb racionalitat, amb sensibilitat, amb eficàcia.

Que aquesta Llei hagi estat aprovada pràcticament per unanimitat és un fet insòlit, perquè recents esdeveniments ens han mostrat més una Conselleria d'Agricultura disposada a aprovar lleis amb el recolzament únic del Grup parlamentari de Convergència i Unió, sense permetre la permeabilitat del diàleg, la discussió, la reflexió i la millora de la tasca parlamentària, i hem vist un Conseller d'Agricultura més preocupat per sumar

currículum amb lleis aprovades en el Parlament que pel contingut i aplicació d'aquestes.

És possible que la unanimitat d'aquesta Llei s'hagi aconseguit perquè ha estat discutida en la Comissió d'Indústria, Comerç, Energia i Turisme. Avui, però, intentarem oblidar aquestes lamentables experiències i ens centrarem en la Llei aprovada. L'adhesió d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea significa un important repte per a tots els sectors econòmics i socials del nostre país i, especialment, per a l'agricultura.

Un objectiu econòmic fonamental és augmentar la productivitat agrària que va unida a un altre objectiu social, que és millorar les rendes dels nostres pagesos equiparant-los a altres sectors de la nostra societat millorant el medi rural, el benestar en el medi rural. Podríem dir que cal, per fer tot això, adequar tots els mitjans de què disposem per aconseguir les importants fites que el nostre poble necessita, perquè també tenim una agricultura, depenem tecnològicament d'altres països, una agricultura altament contaminant i que agredeix el medi, una agricultura lligada a una massa gran consum d'energia, una agricultura dependent de factors industrials que encareixen el producte, una agricultura que no assegura el benestar social del pagès i la seva pròpia seguretat, una agricultura que aniria a afegint tot un llarg etcètera que faria inacabable la meua exposició. Però ningú pot dubtar, sens dubte, senyors Diputats, que, sense tecnologia pròpia, no podrem trencar la dependència estratègica amb altres països sobre llavors, races de bestiar, maquinària, etcètera, a la vegada que, sense disposar de tot això, no podrem optimitzar les produccions en els ecosistemes agraris del nostre país. Sense tecnologia pròpia no podrem disposar d'una agricultura que respecti el medi, sense tecnologia pròpia no podrem assegurar el benestar del pagès i la seva seguretat, sense tecnologia pròpia no podrem assegurar el subministrament de productes alimentaris sense les dependències de factors energètics i industrials que posen en perill la competitivitat dels productes, sense tecnologia pròpia —avançada i competitiva— no podrem assegurar l'agricultura catalana, el futur de l'agricultura catalana.

Per aconseguir aquesta adequació cal un important esforç, una reeducació a fons de l'administració heretada i de la pròpia a la realitat catalana de futur. Avui hem donat un gran pas endavant en crear per llei l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària, Llei que, en ésser presentada al Parlament, per part del Consell Executiu, va produir el nostre rebuig perquè no garantia tot un conjunt d'elements. No garantia, senyores i senyors Diputats, que tots els elements que estaven integrats en la recerca de la Generalitat tinguessin una participació i estiguessin integrats en l'Institut. No permetia ni garantia, senyores i senyors Diputats, que la tasca de recerca d'altres institucions, com les diputacions, fossin integrades pel damunt de la mateixa Generalitat de Catalunya. No garantia la neutralitat de l'Institut que anem a crear respecte al sector privat català. No es garantia la presència prioritària de les organitzacions professionals agràries en l'organització de programes de formació tècnica. No es garantia la transparència pel que fa a l'adquisició de béns immobles i l'execució d'obres. No es garantia la presència de representants sindicals en el consell d'administració. No es garantia el funcionament àgil que, com a empresa, ha de tenir quant a contractació o rendiment de gestió o representació, agi-

litat en les decisions, etcètera. No es garantia a l'Institut el seu funcionament en uns terminis determinats, perquè molt ens preocupen les paraules d'aquest matí del Conseller d'Agricultura quan anava dient tota la tirallonga d'organismes que integren l'Institut i se'n deixava un, l'INCAVI, o la part que correspon a l'INCAVI a desenvolupament tecnològic, a investigació, l'Institut Català de la Vinya i el Vi, com un atansament entre els diferents Grups, fonamentalment, l'Esquerra Republicana i el Partit dels Socialistes de Catalunya es va integrant a l'Institut tota aquesta part. Ens agradaria haver sentit de la boca del mateix Conseller que l'Institut Català de la Vinya i el Vi, almenys en el que fa referència a la recerca i el desenvolupament tecnològic, estaria inclòs en l'IRTA.

Avui cal dir que totes aquestes mancances han estat garantides no solament per les esmenes socialistes, sinó pel conjunt d'esmenes que han estat acceptades per tots els Grups. Tenim la seguretat que, amb les esmenes socialistes, hem estat protagonistes de primera fila, la qual cosa ens satisfà. Veiem perfectament que l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries podrà coordinar, mitjançant el conveni, tots els altres serveis de les Conselleries o de la mateixa Conselleria d'Agricultura que fan referència a l'agricultura i que estaran coordinats per l'Institut. Veurem com les diputacions estan presents en el consell d'administració de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, vot favorable que el vam rebre, fins i tot, de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

La presència de les organitzacions professionals agràries, d'una manera prioritària, amb l'actuació del mateix IRTA...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ha estat llargament depassat.

El Sr. AYGUADÉ : Intentaré acabar en uns segons. Per finalitzar, senyores i senyors Diputats, nosaltres tenim la seguretat que l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries funcionarà, anirà bé, perquè, a més a més, sabem que amb poques pessetes, amb pocs diners dedicats a la investigació agrària s'aconsegueixen guanys amb menys temps i d'una gran efectivitat, almenys si els comparem —i sempre relatius— amb investigació, amb recerca, amb altres sectors econòmics o de tecnologia.

A nosaltres, senyores i senyors Diputats, només ens preocupa una cosa. L'Institut estem segurs que funcionarà, hem apostat en aprovar aquesta Llei amb aquesta voluntat, però ens preocupa el desenvolupament. Com s'explicarà la tecnologia que es trobarà en l'Institut, que realitzarà l'Institut o en coordinació sota l'Institut? Com es formaran els pagesos? Com hi arribarà? Perquè avui hem donat un gran pas en reorganitzar tota la part que fa referència a la recerca, però ens agradaria que també es reformés la resta de l'Administració de la Conselleria d'Agricultura i, especialment, la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, que és, en aquests moments, la que pitjor funciona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Finalment queda un Grup, el de Convergència i Unió, per explicar el seu vot. L'Il·lustre Diputat senyor Cardús té la paraula.

El Sr. CARDÚS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari ha votat afirmativament el text de la Proposició de Llei de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries perquè s'adapta, al cent per

cent, a la nostra forma de pensar, a allò que entenem que ha de ser una empresa pública i també perquè creiem que era necessària, que és necessari que el sector pugui disposar d'un instrument d'aquest tipus, en ordre a ajudar a modernitzar-lo, a posar-lo a un nivell que el faci més competitiu.

Dèiem que s'adapta a allò que entenem que ha de ser una empresa pública, o sigui, un instrument de política econòmica per afavorir el funcionament del sistema productiu, un instrument per aconseguir una actualització més eficient dels recursos nacionals, per elevar el producte al total, o sigui que és un mitjà, no un fi en si mateix, que únicament es justifica per la seva aportació —de vegades insubstituïble— quan la tasca encomanada no estigui a l'abast de ningú més o perquè pot fer-la en condicions més avantatjoses, pensant en termes de rendibilitat o productivitat que no podria fer-ho el sector privat. Som de l'opinió que no hi ha una línia clara que indiqui, *a priori*, d'una forma objectiva, quan una tasca productiva o de serveis correspon d'afrontar-la directament al sector públic, únicament assenyalaríem que això es produeix normalment amb activitats que mobilitzin molts recursos o que tinguin un llarg període de maduració.

Creiem que tots dos casos es donen ara a la vista de l'estructura del sector econòmic i del seu nivell de capitalització, per la qual cosa entenem que s'ha de tirar endavant.

També creiem que aquests tipus d'empreses han de tenir la suficient capacitat de maniobra que les faci àgils i eficaçes en el seu funcionament per poder estar permanentment al nivell dels objectius encomanats. Creiem que l'empresa que ens ocupa ha estat dotada de capacitat jurídica suficient per poder estar permanentment al nivell de l'evolució científica i tècnica a l'hora d'investigar o d'adaptar al nostre país, a la nostra nació, la tecnologia aliena. Això implica poder contractar persones i mitjans amb la suficient elasticitat i rapidesa. En definitiva, poder moure's amb les mateixes condicions, els mateixos drets i obligacions que la resta d'empreses. També ha de ser prou àgil per poder transferir al sector la nova tecnologia d'una manera ràpida, accelerada —diria jo— a la vista del món que ens ha tocat viure. Aquesta transferència l'ha de poder fer bé directament, o mitjançant, quan s'escaigui, la creació d'empreses mixtes, amb participació majoritària o no, tant se val, en funció de les circumstàncies de cada cas.

Creiem que aquestes, les empreses mixtes, poden ser uns òrgans de col·laboració fructífera entre els sectors públic i privat.

També estem segurs que amb la creació de l'Institut s'aconseguirà un altre objectiu que han de complir les empreses públiques, la millora de l'organització al nivell global, una major racionalització de les activitats fins ara exercides per diversitat d'ens, en altres paraules, en assumir l'Institut totes les competències en aquest camp, s'evitaran duplicitats funcionals i hi haurà una coordinació d'esforços, es treballarà sobre la base d'unes línies directrius per a tot el conjunt, cosa que, lògicament, es traduirà en un major nivell d'efectivitat i de resultats.

També hem votat aquesta Llei perquè creiem que una empresa pública que cobris aquests objectius era necessària. Tradicionalment, en general, la política econòmica encaminada al sector agrari tenia una dimensió, podríem dir, assistencial. Era com una mena d'assegurança, una ajuda, sempre insuficient, que cobria les famílies en el cas que els elements haguessin

estat més desfavorables d'allò que era normal. A poc a poc, va adquirint una dimensió diferent i s'emprèn, entre d'altres, una tasca de divulgació, d'orientació per tal de millorar productivitats, sistemes i classes de cultiu; en definitiva, noves tècniques. Hem passat, com deia aquell exemple tan gràfic, de donar un peix a un afamat a ensenyar-li a pescar.

Avui dia s'ha de seguir el procés. La nova empresa representa un esglaió més, un pas endavant. Incorporar nova tecnologia pròpia o adoptar a les nostres circumstàncies tecnologia aliena, els elements de producció i, sobretot, els productes, això implica dues coses: Primera, impulsar la recerca, aconseguir trobar coses noves que ens permeti d'incidir als mercats amb productes de qualitat o amb nous productes; o poder ser més competitiu a través d'aconseguir preus inferiors. Segona, facilitar la ràpida transferència dels avenços aconseguits. De poc serviria si els resultats de les investigacions els deixéssim en un calaix, o que únicament es publicuessin en treballs més o menys ben aconseguits. S'han d'explotar, s'han de posar en pràctica i de la manera més ràpida possible. Creiem que el sector està preparat per assimilar la tecnologia que es pugui generar, contràriament a allò que podria semblar a primera vista. Encara que les empreses tinguin normalment una dimensió petita o mitjana, cosa que dificulta la transferència tecnològica, estan enquadrades en cooperatives i aquests ens poden jugar, també en aquest cas, un paper de primer ordre a l'hora de servir de corretges transmissores, d'instruments per posar a l'abast de tothom les realitzacions científiques i tècniques.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat, eh?

El Sr. CARDÚS: Tot seguit acabo, perdó. També és important aquesta tasca perquè incidirà en un sector que nosaltres considerem que té un gran futur, un sector de gran importància futura. El nostre país té avantatges comparatius, pel seu clima, per la seva situació geogràfica, pel nivell de preparació de la gent que hi treballa. Creiem que tenim els mitjans naturals i humans per ser una potència econòmica en aquest camp.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, es tracta d'una inversió que servirà per potenciar una activitat que hem fet sempre; una empresa segura, una cosa que ja tenim, cosa que ens fa pensar que serà ben aprofitada, una inversió rendible a tots els nivells, rendible econòmicament i socialment.

Finalment, voldríem també manifestar la nostra satisfacció pel grau de consens que s'ha aconseguit entre els diferents Grups d'aquesta Cambra a l'hora de tramitar aquest text legal. Hem treballat fort en Comissió i en Ponència; hi havia, inicialment, una esmena a la totalitat i setanta-una esmenes parcials. Únicament n'han arribat set al Ple de la Cambra. S'ha fet una tasca d'aproximació de posicions, incorporant moltes vegades el text inicialment presentat pel Govern, aportacions valuoses o retirant esmenes una vegada hem estat convençuts que era millor deixar-ho com estava. Crec que en aquest cas, com en d'altres, s'ha posat de manifest la capacitat de tots per assimilar, per acceptar, les idees dels altres, cosa que ens honora.

De fet, però —i això és potser el més important—, la tasca ha estat fàcil perquè estàvem d'acord en allò que era fonamental: la necessitat de crear l'Institut i els objectius que ha de cobrir, la qual cosa ens fa ser optimistes quan pensem en la seva projecció futura.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem acabat amb això tot l'apartat de l'ordre del dia referent a aquest text legal que acabem d'aprovar.

Proposició de Reforma de l'article 111.1 del Reglament del Parlament de Catalunya

Per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia, el tercer després de la seva inclusió, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Reglament sobre la Proposició de Reforma de l'article 111.1 del Reglament del Parlament de Catalunya i dels vots particulars reservats per defensar davant el Ple.

Aquesta Presidència té el gust d'informar que la Comissió de Reglament ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun Diputat ha estat encarregat per la Comissió de presentar-lo? *(Pausa.)* No; bé, aleshores, doncs, comença el debat d'aquesta Proposició.

El primer vot particular a l'únic article és presentat pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-lo tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, una altra vegada ens trobem aquí amb una modificació d'una Llei aprovada —en aquest cas el Reglament, però és, segurament, més que una Llei encara— en la legislatura anterior.

Aquest matí, la senyora Marta Mata deia que els Consellers passen i les lleis queden. Jo diria que en el nostre cas, potser més aviat els Consellers queden —cosa que em sembla molt bé— i les lleis passen *(Rialles.)* Bé, voldria justificar el perquè del nostre vot particular explicant com, al nostre punt de vista, la modificació del Reglament que se'ns proposa no la trobem motivada, o almenys suficientment motivada, i que, en canvi, estem convençuts que, si s'aprova —com és probable—, tindrà més inconvenients que avantatges.

No la veiem suficientment motivada, aquesta modificació, en primer lloc —i aquest és segurament l'argument fonamental— perquè tenim una experiència de la utilització del Reglament en la discussió dels pressupostos, en la discussió ja de sis pressupostos, que, al meu entendre, ha estat satisfactòria. El Parlament no ha pas esmerçat tant de temps a discutir uns pressupostos, que ja van essent importants i complexos, i aquesta discussió, al meu entendre, ha estat fructífera i la utilització del sistema de presentar esmenes, que fins ara encara és vigent, doncs, al meu entendre, ha resultat satisfactori. Per tant, l'experiència fins ara, des del punt de vista del Grup d'Esquerra Republicana, no justifica de cap manera que el Reglament hagi de ser modificat.

El mètode actual és un mètode perfectament lògic. Ja sabem que per evitar la demagògia en les despeses és normal que els augments hagin d'anar acompanyats de reduccions idèntiques al volum de les despeses. Això ens sembla normal i ningú s'hi oposa. Però no veiem cap raó lògica perquè augment i reducció hagin de fer-se en la mateixa secció del Pressupost.

Es pot desitjar —com ha passat en el nostre Parlament—, per exemple, augmentar els crèdits de normalització lingüística i, no obstant, considerar que no hi ha absolutament cap partida del Departament de Cultura que calgui reduir, que justifiqui de reduir-la. En canvi, pot ser molt bé que hi pugui haver, per

exemple, carteres, que encara que siguin d'innegable interès, puguin esperar al pròxim exercici, puguin esperar un any o dos anys a ser construïdes. Pot ser molt bé que un equipament esportiu, per exemple, també pugui esperar i, en canvi, qüestions com la de la normalització lingüística, en aquest cas concret, per exemple, són qüestions que no poden esperar gaire.

Per tant, haver de limitar les esmenes, compensar amb reduccions els augments de despeses a la mateixa secció ens sembla que de cap manera té fonament lògic. És evident, i en això estem d'acord, que és tasca del Govern de fixar els grans equilibris des del Pressupost; els grans equilibris entre els Departaments. I si no s'hi està d'acord, naturalment, hi ha el camí de l'esmena a la totalitat. Però és que el criteri del Govern serà sempre, des del punt de vista puntual, infallible? És que realment no hi haurà cap punt determinat que no sigui susceptible de millora a través d'esmena?

Bé, una altra raó és que no estem gens d'acord amb l'argument que se'ns ha donat que amb aquesta modificació del Reglament se simplificarà el debat, és a dir, se simplificarà l'estudi del Pressupost. Nosaltres estem convençuts que no per això la discussió quedarà alleugerida; que aquesta modificació del Reglament no donarà pas lloc necessàriament a una important disminució del nombre d'esmenes, és a dir, no tindrà pas un efecte dissuasiu important, i... en fi, fins i tot si es demostrés que d'aquesta manera les sessions plenàries del Parlament poden disminuir en temps, és que això realment és necessari?

Jo crec que l'agilitat de la discussió depèn, essencialment, de la manera de presentar l'informe de la ponència i el dictamen de la Comissió. És evident —i, naturalment, també de la manera de conduir els debats— que segurament en aquest aspecte necessitem encara millorar els procediments que hem seguit i jo, que, doncs, em toca una part important de responsabilitat pel que fa a l'anterior legislatura, sóc el primer a reconèixer-ho. Segurament no hem estat massa afortunats fins ara en la manera de presentació de les esmenes al Pressupost ni en la manera de discutir aquestes esmenes, però estic també convençut que, estudiant la qüestió, podríem trobar procediments que ens permetrien fer el debat —sense modificar el Reglament— àgil i, al mateix temps, entenedor per a tots els Diputats.

També crec, com deia, que no pas perquè el Reglament es modifiqui d'aquesta manera disminuirà el nombre d'esmenes. Primerament, perquè, si realment es vol esmenar, es continuarà esmenant; l'única cosa que passarà és que l'esmena perdrà lògica, si és que realment la disminució de despeses es vol agafar dins de la mateixa secció. És a dir, es justificarà l'augment en una partida disminuint-ne una altra, que segurament la disminució no és massa adequada, i si es vol fer d'una manera més rigorosa, aleshores, el que faran serà passar a augmentar el nivell de les esmenes. És a dir que, en comptes d'esmenar partides, caldrà presentar esmenes de totalitat als Pressupostos de seccions, de dues seccions, evidentment, si és que es vol combinar un augment en una secció amb una reducció en una altra.

En fi, com deia, tampoc crec que si realment això —aprovada aquesta modificació— signifiqués que el temps que passem a discutir el Pressupost quedarà reduït, això sigui un guany molt important. Jo crec que si un procés de discussió d'esmenes és més lògic i més acurat, això és més important

que no pas el temps que hi passem, perquè això significa una democràcia més participativa, perquè això significa que realment el Parlament està més a prop del ciutadà.

Hi ha una diferència important entre els Parlaments plenament sobirans i els Parlaments de sobirania limitada com el nostre. És evident que, a tot el món, els Parlaments de sobirania limitada esmercen més temps en aquelles funcions que encara els queden, és a dir, la funció d'impuls i control de l'acció governamental, perquè, evidentment, tenen menys tasca a fer en l'aspecte legislatiu. És innegable, senyores i senyors Diputats, que el nostre Parlament fins ara no ha anat mai curt de temps.

En fi, voldria també, avançant-me segurament al torn en contra d'aquest vot particular, dient que no ens sembla gaire vàlid els arguments basats en la legislació comparada. El senyor Escudé, en el debat en Comissió, ens va exposar un estudi que ha fet, pel qual m'és molt plaent de felicitar-lo, perquè era un estudi molt complet i ens va interessar molt a tots de conèixer-ne el resultat. Ens deia el senyor Escudé que sobre més de cent reglaments examinats de Parlaments amb plena sobirania, només a tres va trobar una disposició com la que és vigent actualment en el nostre Reglament.

És cert, és a dir, no és que jo hagi tret la comprovació, tractant-se del senyor Escudé no cal, però n'estic convençut. Però, voldria dir que entre aquestes excepcions, per exemple, n'hi ha una de tanta importància com la dels Estats Units d'Amèrica.

És evident que jo no he llegit els reglaments ni de la Cambra de Representants ni del Senat americà, però tots hem seguit la política americana a través de la premsa, en fi, per diversos mitjans, i tots sabem l'enorme importància que té la discussió pressupostària pel que fa a l'acció del Parlament, a l'acció de les dues Cambres. Tots sabem com la política del país queda extraordinàriament marcada per la discussió que es fa en els pressupostos. Tots sabem com es barregen, en una mateixa llei pressupostària, conceptes absolutament allunyats.

És un procediment habitual en aquell país, i ningú no pot negar que els Estats Units d'Amèrica no siguin la primera democràcia autèntica, actualment, avui, al món, i una de les més antigues, la més antiga, configurada tal com és actualment, i, en fi, una de les més autèntiques pel que fa al règim interior del país.

En fi, el senyor Escudé ens deia també que la comparació, pel que fa a les comunitats autònomes de l'Estat espanyol és tota una altra; en efecte, de setze reglaments examinats, ens deia que hi ha vuit reglaments en els quals el sistema fins ara vigent en el nostre és el que regeix, i vuit en els quals regeix el sistema de les Corts espanyoles, és a dir, el sistema que se'ns proposa ara.

És cert que el senyor Escudé afegia —per justificar que aquest «tants a tants» no significa un argument a favor de mantenir l'actual Reglament— que, dels vuit que tenen el sistema nostre —nostre, fins ara—, quatre només discuteixen en el ple les esmenes a la totalitat.

Bé, com jo vaig dir en Comissió, si realment se'ns hagués proposat aquesta transacció, no hauríem tingut cap inconvenient a acceptar-la, perquè sí que és cert que cert tipus de discussions poden perfectament fer-se en Comissió; no és necessari portar-les al Ple, i, a més a més, el nostre Reglament ja preveu

la possibilitat que les Comissions actuïn en seu legislativa plena.

Jo, d'altra banda, he intentat completar l'estudi fet pel senyor Escudé; el que passa és que la introducció imprevista d'aquest punt en l'ordre del dia d'avui no m'ha permès d'anar gaire lluny en aquest camí. He estudiat, no obstant això, alguns reglaments d'alguna regió autònoma italiana i d'algun *land* alemany, i he pogut veure que no hi ha cap menció a un sistema especial de procediment per a la discussió pressupostària; per tant, això vol dir que la discussió pressupostària segueix el tràmit normal: és a dir, que no hi ha, per tant, la restricció —bastant dràstica— que se'ns vol posar amb aquesta modificació.

Però, en fi, a part això, també crec que, d'una manera general, els arguments de legislació comparada mai no són massa vàlids; tenen només un valor relatiu. Les circumstàncies són rarament idèntiques entre dos països, i, a més a més, fins i tot una novetat, una novetat absoluta, pot ser realment una millora.

Bé, he dit també que manteníem aquest vot particular, és a dir, que ens oposàvem a la modificació, desitjàvem que el Reglament quedés tal com està, perquè creiem que, si la modificació és acceptada, hi haurà més inconvenients que avantatges. Un inconvenient important és que, al nostre entendre, queda restringida aquesta activitat, aquesta funció d'impuls i control que, precisament, l'article 30 de l'Estatut encomana al Parlament. És evident que la possibilitat de fer-ho a través del pressupost no queda suprimida, però, sens dubte, queda dificultada, i això és en detriment d'aquesta participació democràtica que tots voldríem que fos al més alta possible.

Els parlaments van néixer, precisament, per controlar els tributs. Al llarg dels segles han anat afegint-s'hi altres funcions, però aquella funció originària continua essent una funció fonamental. Nosaltres creiem que no és en absolut negatiu que pugui ser exercida a fons.

Deia que hi poden haver inconvenients si la modificació s'accepta. En realitat, ja ho he apuntat anteriorment en la meua argumentació. Aquesta modificació porta a transformar esmenes parcials a una partida pressupostària en esmenes a la totalitat de dues seccions; és a dir, obliga a una escalada que ens sembla molt dolenta. En el nostre sistema institucional, ja ens trobem amb escalades d'aquest tipus: un desacord que pot ser profund amb la política d'un departament, si es vol portar a les seves últimes conseqüències en el terreny parlamentari, implica una censura al President de la Generalitat. Ara, fem un nou pas en la dramatització de les discrepàncies; un nou pas —ben inútil, al meu entendre— que, realment, jo crec que és un error.

En fi, aquesta modificació va encara en la línia de concentrar poders en l'Executiu. Restringir en la pràctica el poder d'esmenar el pressupost pel Parlament, voler fer gairebé intangible la distribució de les despeses, aquesta petita modificació del Reglament —que, tanmateix, és una petita modificació— significa encara un pas més en la concentració de poder en l'Executiu.

Tenim ja Consellers que no poden ser objecte de censura, poder de dissolució atorgat al President de la Generalitat, censura constructiva; ara, tenim una restricció en l'acció d'impuls i de control del Govern.

I, en fi, jo crec que això és dolent, sobretot, perquè significa

una pèrdua de prestigi de la institució parlamentària, i, senyors, l'autonomia política es defineix per l'existència d'un òrgan legislatiu, i el prestigi de l'autonomia reposa sobre el prestigi d'aquesta institució.

L'existència de l'Executiu en missions vastes i complexes no té res a veure amb l'autonomia política; un gran poder de gestió pot resultar simplement de delegacions. Per tant, tot el que sigui restringir la tasca del Parlament, posar-li traves, col·locar-lo en situació de subordinació, al nostre entendre és, a fi de comptes, treballar per reduir el prestigi de l'autonomia. Minar el prestigi del Parlament, discutir la seva preeminència institucional, és donar arguments als qui diuen que l'autonomia no ens fa falta.

Res més, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula al Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Sí, gràcies, senyor President, però, donat el cas que hi ha dos vots particulars idèntics d'altres Grups, preferiria, si no hi tingués inconvenient, esperar fins després.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Cap inconvenient. Bé, ara toca el torn del vot particular del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-lo, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, jo tinc l'honor de ser un dels pocs membres d'aquesta Cambra que ha assistit a les llargues reunions nocturnes que en la primera legislatura ens dugueren a elaborar el Projecte de Reglament del Parlament de Catalunya, inspirat en les seves línies generals en el que aleshores era el Reglament del Congrés dels Diputats.

Crec que els puc parlar, com altres Diputats de la Cambra, sense més coneixement, però com d'altres, amb gran profunditat de com serveix aquest Reglament i quina és la seva utilitat. I vull fer-ho amb la màxima cruesa, perquè crec que avui, aquesta Cambra cometrà un nou error en el procés que deia el senyor Barrera, de degradació de l'òrgan legislatiu de l'autonomia de Catalunya.

El Portaveu de la majoria ens ha advertit diverses vegades: «Atenció, no toqueu el Reglament, que es poden proposar moltes reformes des d'una majoria absoluta com la de què disposa Convergència i Unió.» I avui es presenta, per primera vegada, amb vora sis anys d'autonomia, una proposició de reforma del Reglament.

Es diu que cal modernitzar el Reglament i posar-lo a l'alçada d'altres reglaments arreu del món. No vull entrar en el dret comparat, senyor Escudé, però sí que valdria la pena que, quan algú hi vulgui entrar, hi entrés amb tots els ells i ells. El mateix Reglament que inspirà el Reglament del Parlament de Catalunya, el del Congrés dels Diputats, ha estat substancialment modificat amb una sèrie de mecanismes per una majoria absoluta que avui hi ha al Congrés dels Diputats.

Si es vol modernitzar el Reglament, anem de debò a modernitzar-lo, però l'única reforma que vostès porten amb l'argument de la modernització és aquesta. Altres reformes, ja les han fet; s'ha fet, des de la Mesa del Parlament, amb normes interpretatives; fins i tot —jo crido l'atenció de totes les Dipu-

tades i els Diputats—, algun punt del mateix Reglament s'ha vist modificat, jo crec que en contra de la lletra d'altres articles, com el que fa dir que el Consell Executiu també té període de vacances, com el Parlament, entre període de sessions i període de sessions, per donar respostes a les preguntes o a les interpellacions, que passen a pregunta automàticament, contradient allò que diu el Reglament, de períodes intermedis.

Però, deixant aquestes minúcies a banda, modernitzem el Reglament? Bé, saben vostès, senyores Diputades, senyors Diputats, que no tenim dret a rèplica, segons aquest Reglament? Saben que avui mateix es presenta un text sobre el qual nosaltres —el senyor Barrera, el representant del Grup Socialista i jo mateix— hem de dir primer les raons en contra, sense haver sentit les raons a favor del qui està modificant el Reglament? En plenari, sense haver sentit les raons a favor!

Saben que, quan acabem de parlar i se'ns donin arguments molt racionals en contra, no tindrem cap torn de rèplica fins a l'explicació de vot? Això, és debatre? Això, realment, és debatre? No hi ha cap altre Parlament, que jo recordi, en aquest dret comparat... Li podria recordar, senyor Escudé, què passa en el Parlament europeu, a la Cambra dels Comuns, a l'Assemblea Nacional francesa, a Montecitorio i un llarguíssim etcètera de democràcies parlamentàries, pel que fa al debat.

Saben vostès, igual que jo, que, quan un Conseller demana una sessió informativa en Comissió, què significa? Que nosaltres podem fer una pregunta per Diputat i no podem entrar en debat real sobre aquella informació. Saben vostès que, si avui passa un esdeveniment a Catalunya, trigarem vora d'un mes a poder-lo debatre aquí, en el Ple del Parlament? Això, amb sort. Això, seria modernitzar el Reglament: buscar aquests mecanismes de celeritat, d'urgència, de viure per a aquesta Cambra, com hi ha en altres Cambres, i, entre altres, en la que va inspirar el primer Reglament.

Però, deixant de banda totes les qüestions grosses que exigeixen la modernització del Reglament, anem a la concreta que se'ns proposa. Es pot dir: «Sis anys de pressupostos, hi ha hagut gran garbuix en el debat pressupostari, perquè s'han barrejat les seccions.» Una altra cosa seria, es pot dir, si el debat es fes en comissió i en ponència i no en el plenari. Senyors de la majoria, no parlin de procediments ni de raons procedimentals per imposar aquesta reforma.

Primer, entrem en raons procedimentals, i entrarem després en raons de fons. Si vostès volen millorar el procediment, traient la possibilitat de presentar aquest tipus d'esmenes, i ens diuen: «Una altra cosa es faria si es debatessin en ponència o en comissió», és que no les podem debatre, ja, ni en ponència ni en comissió, perquè no les podem presentar.

Vostès diuen que volen debatre en ponència i en comissió? Recordin, senyores Diputades i senyors Diputats: pressupost de 1984, pressupost de 1985. Ponent únic: el senyor Antoni Subirà, que està molt capacitat per fer de ponent únic de la llei que vostès vulguin, però, d'un pressupost, ponent únic, i a ritme d'allò que n'hem dit «el cop de telegrama», per arribar a discussions sobre partides pressupostàries. Són vostès, eh? No ho ha fet cap altre Grup. Són vostès, que han inventat aquest sistema. No parlin de procediment. Debatre en comissió té una funció, debatre en plenari en té una altra. Entre altres motius, la presència de públic o d'uns mitjans que poden reproduir, o directament o a través del *Diari de Sessions* aquells argu-

ments que aquí es donen.

Parlem de procediments? Quan en el Ple del Parlament s'han presentat esmenes a l'alta o esmenes a la baixa, els senyors de la majoria, quan els ha semblat, han contestat pel sentit contrari, i quan els ha semblat, per l'invers. És clar, aleshores, no hi ha hagut mai manera de discutir ni d'on treien els diners ni on anaven a parar. No pel procediment, sinó perquè vostès —que saben llegir i escriure i que entenen les esmenes— saben perfectament quina és la intenció, i quan intentàvem esgarrapar diners d'una secció per augmentar —com ha dit el senyor Barrera— temes com la normalització lingüística, sabíem perfectament que ens havien de contestar quina era la política sobre la normalització lingüística, i aleshores, contestaven a la baixa; i, al revés: quan l'escandalós era la manca de l'acció de govern a la baixa ens contestaven a l'alta.

Vostès són els qui s'han escapolit del debat amb raons de procediment. Però jo crec que encara hi ha altres motius de procediment, abans d'entrar en els temes de fons, que potser són els que ens han d'interessar més, que ens haurien de fer reflexionar sobre aquest error que anem a cometre, i és el del *timing*, el del temps. Se'ns presenta una reforma al Reglament per a temes pressupostaris a les vigíles —espero, senyor Culler, si no ho hem llegit malament— que entri al Parlament de Catalunya el projecte del Pressupost de l'any 86 —oh, casualitat!—, i en aquestes vigíles —oh, casualitat!— se'ns continua imposant el mètode del telegrama i de la rapidesa.

Per a qui no és a la Comissió del Reglament jo els diré que l'altre dia ens vam reunir, és una fotesa, com es diu, amb perdó de l'expressió, una petitesa. Ens vam reunir en Comissió per aprovar qui era el ponent, ens vam desreunir durant mitja horeta perquè el ponent ja ens presentés el Dictamen, i com que no hi havia esmenes ja estava fet, evidentment, i així podem anar encara millorant si anem tancant les portes perquè es presentin esmenes; no s'amoïni!, que al final segurament hi haurà un sol pas de tràmit parlamentari, el que no es poden saltar: el que mana l'Estatut.

Però, anem als temes de fons que, per a mi, són els més importants. Hi ha quantitat de temes pressupostaris que travessen les seccions: la funció pública, per exemple, no es podrà esmenar a partir d'ara, i és un tema que afecta totes les seccions; no es podrà esmenar segons la proposta que vostès volen fer aprovar a aquest Parlament. Hi ha opcions polítiques que creuen les seccions: ho ha dit el senyor Barrera, el tema de la política lingüística, posem per cas, que vostès escandalosament —esperem aquest any a veure què succeeix— han infradotat cada any i quan algú, com ha estat el Grup del PSUC, per exemple, ha volgut donar més diners per a la normalització lingüística els ha hagut d'anar a buscar no traient diners a cultura, que pocs diners ja té també, un altre escàndol del pressupost de la Generalitat, que no arriba ni a la meitat del que gasta un govern com el Govern basc, i no diem en normalització lingüística, que no arribem ni a un terç del que gasta un govern com el del Quebec. I, aleshores, és clar, nosaltres hem d'anar a buscar calés a altres seccions. Ara no: si volem incrementar la normalització lingüística haurem d'anar en detriment d'altres partides del Departament de Cultura, segons l'esmena que anem a aprovar.

Però, la perla de les contradiccions i els errors, senyors de la majoria, està d'actualitat en un esdeveniment que succeirà

demà. Vostès saben que es pot fer, d'acord amb la Llei pressupostària de Catalunya, es poden fer transferències de crèdit, les pot fer el Conseller d'Economia, les pot fer aprovar pel Consell Executiu òbviament, amb unes limitacions, limitacions de tipus de personal, de subvencions nominatives, que no afecti més d'un programa, però poden fer aquestes transferències, com continuadament les fan, lògicament.

Vostès han presentat un Projecte de Llei per dotar de recursos l'Institut Català de la Salut. Aquest Projecte de Llei —demà fineix el termini d'esmenes—, diu que «una secció, l'Institut Català de la Salut, s'incrementarà» —i si volen els ho llegeixo— «amb les seccions de Presidència, la secció de Cultura, de Sanitat, d'Agricultura, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Consum, Comerç i Turisme, etcètera.» O sigui, avui votarem que nosaltres no podrem esmenar secció a secció i vostès demà ens tanquen el període d'esmenes, perdó, el tanca la Mesa, però demà se'ns acaba el termini d'esmenes per poder esmenar la seva llei, la del seu Govern, sobre un tema que és esgarripar diverses seccions per posar-la a una altra secció on —oh, casualitat!— s'han trobat uns forats.

Senyors de la majoria, no és seriós que ens diguin —text de la Proposició que avui es va a votar— «les esmenes que comportin augment de crèdit només seran admeses a tràmit si proposen alhora una baixa o quantia en algun altre concepte de la mateixa secció.» Per què no ho practiquen vostès els primers? Perquè, a més, demà, les esmenes que presentarem nosaltres ja seran contradictòries —no seran ilegals, ja li avanço la resposta, senyor Escudé, perquè no estarà publicada encara, no tindrà vigència el que aprovarem avui—, però seran contradictòries amb el que votarem avui; podrien ser ilegals si el *timing* fos una mica diferent, o sigui, si en comptes de votar-ho avui ho haguéssim votat en la legislatura anterior avui cap Grup parlamentari podria presentar esmenes a la llei de dotació de pressupostos a l'ICS.

Senyors de la majoria, això no és gens seriós, i no ho és no perquè sigui més o menys hàbil, hàbil ho és molt, sobretot quan es té una majoria absoluta per passar després el corró, això és l'habilitat. Però, senyors, no és hàbil —com deia el senyor Barrera— anar limitant vostès mateixos les facultats de l'autogovern i una major democràcia en aquest. Les possibilitats que participin totes les Diputades i Diputats en aquesta tribuna, no només uns quants —i podríem fer la proporció de quants participen per Grup parlamentari—, les possibilitats que el Parlament tingui vivor en les accions de control i d'impuls, les possibilitats que es portin temes d'actualitat aquí a debat, això seria de debò un govern que vol modernització de la institució que, segons diu l'Estatut, és la més important de l'autonomia de Catalunya, no anar tancant aquestes portes.

Senyors de la majoria, llegeixin el que diu l'article 49 de l'Estatut de Catalunya —no del Reglament; això, per a la seva desgràcia, no pot anar en aquest mateix *timing* parlamentari. L'Estatut diu en el seu article 49 que «correspon al Parlament l'examen, l'esmena i l'aprovació i el control del Pressupost de la Generalitat». Reflexionin si amb el que anem a votar podem fer el que diu l'Estatut, «l'examen, l'estudi, el control i l'aprovació del Pressupost de la Generalitat.»

Pensin —com els he dit algunes vegades i els ho puc dir quantificat— que nosaltres costem al contribuent més de 1.000 milions de pessetes anuals, i pensin si estem donant el

rendiment corresponent a aquesta inversió pública.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, correspon ara al Grup Socialista del Parlament de Catalunya defensar el seu vot particular número 3. L'Illustre Diputat senyor Clotas té la paraula per a fer-ho.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, consumiré el torn de la defensa del vot particular del Grup Socialista en el sentit de mantenir el text inicial tal com s'expressa en l'actual Reglament de la Cambra.

Una proposta del Grup de Convergència i Unió que afegiré —i sens dubte, senyor President, hauré d'insistir, encara que intentaré no repetir, el que els altres Diputats Il·lustres que m'han precedit en l'ús de la paraula ja han exposat—, però que presenta el Grup de Convergència i Unió amb tràmit d'urgència, és a dir, el mateix dia que es proposa per part de la Ponència la modificació d'aquest Reglament, de l'article 111, amb tràmit d'urgència.

Primera pregunta que es fa el Grup Socialista : per què aquesta modificació, per què aquest tràmit d'urgència just abans de la presentació —confiem que ben aviat— dels Pressupostos de la Generalitat d'enguany, uns pressupostos difícils, uns pressupostos que comporten dificultats serioses per al Consell Executiu?

Per tant, estem tractant un tema molt breu, però extraordinàriament important. Des del nostre punt de vista aquí estem discutint dos conceptes —el tercer sembla ser que el Grup de la majoria el retirarà de la seva proposta inicial, a través del vot particular d'Aliança Popular, i l'acceptarà perquè també comportava una tercera barbaritat.

Els dos temes són el contingut polític específic de la proposta de modificació que proposa el Grup de Convergència i Unió, que restringeix —com han dit fa uns moments els altres dos Honorables i Il·lustres Diputats— les facultats d'aquest Parlament d'impulsar, controlar l'acció de l'Executiu; i el segon aspecte important d'aquesta modificació, la filosofia política que ha inspirat el Consell Executiu, a través del Grup de la majoria, en presentar aquesta iniciativa, iniciativa que de nou trenca un equilibri institucional acordat en l'anterior legislatura per tots els Grups aleshores presents en aquesta Cambra.

Permetin-me que, abans d'entrar en profunditat en aquests dos aspectes, faci meves les paraules del meu company de Grup i Vice-president d'aquesta Cambra, Isidre Molas, quan en el debat de la modificació de la Llei de l'Estatut Interior —dita de l'Estatut Interior de Catalunya—, del President, del Consell Executiu i del Parlament parlava de la necessitat del caràcter durable, amb independència de qui governi, de les lleis que han de marcar el caràcter institucionals del joc democràtic de les nostres institucions a Catalunya; i, en segon lloc, deia que «en firmar i en aprovar aquestes lleis tots els Grups polítics deixàvem alguna cosa de les nostres pròpies posicions en benefici d'un objectiu comú : traçar aquesta regla de joc, que permetés un joc de majories i minories».

Doncs bé, per segona vegada aquest doble equilibri institucional es trenca per la voluntat unilateral del Grup de la majoria, perdó, del Consell Executiu, a través del Grup de la majoria.

L'article 30 de l'Estatut i l'article 49 de l'Estatut fixen quin és el paper del Parlament en el joc de les nostres institucions assignant-li el control i l'impuls del Consell Executiu i, per

altre costat, en matèria pressupostària, l'estudi, l'esmena i el control i l'impuls dels mateixos pressupostos. Doncs bé, nosaltres reiterem aquí el que s'ha dit, aquesta modificació el que pretén és laminar, reduir, limitar aquesta capacitat d'impuls i de control legítima que correspon al Parlament de Catalunya.

Jo també vaig ser present en els debats de la Comissió de Reglament en l'anterior legislatura quan, deixant moltes coses tots els Grups, vam aconseguir un text votat per unanimitat gairebé en tots els seus articles. I quan parlava abans que s'havien de deixar moltes coses, en aquest article específicament, en el 111, ningú no va deixar res, tothom el va votar; hi havia una segona part que el Grup del PSUC no va votar per altres motius. Aquest primer punt de l'article 111 es va votar per unanimitat. I estem davant d'un tema important, gens gratuït, i recordaré alguns dels conceptes que aleshores es van adduir en el debat d'aquest article. En primer lloc, recordar, quant a limitació de la capacitat del Parlament, que quan el Parlament una vegada l'any pot discutir, debatre i esmenar els pressupostos en l'ànim del legislador —i el legislador érem tots nosaltres en fer el Reglament del Parlament de Catalunya— estava en l'esmena global d'aquests pressupostos.

Per exemple, aquest va ser un tema profundament debatut en aquesta Cambra: el portaveu aleshores del Grup de la majoria, senyor Alavedra, el Conseller senyor Alavedra, ens deia que estàvem davant d'un text progressista, ens deia «és que quan hi ha un augment de crèdit s'ha de fer una baixa d'igual quantia en un altre concepte», però no en un altre concepte de la mateixa secció, per tant dóna molta més llibertat a aquesta Cambra, als esmenants, per proposar una baixa que justifiqui l'augment de crèdit en qualsevol altre concepte del pressupost i no en un concepte de la mateixa secció. I això és efectivament cert: el que es proposa, el que es mantenia en el text inicial d'aquest Reglament és que en aquest Parlament es parlés de prioritats polítiques expressades pressupostàriament; si el Parlament volia debatre «o canons o mantega» —i estic referint-me a les paraules que es deien en la primera legislatura—, si el Parlament de Catalunya volia decidir prioritats polítiques en els pressupostos, si volia construir tants centres escolars a Cornellà en detriment de tants diners per a seguretat pública, per exemple. Això és el que avui es limita amb aquesta modificació. El que es pretén és que es discuteixi verticalment, dins d'un mateix departament, i s'incapaciti el mateix Parlament per decidir les seves prioritats polítiques.

Què quedarà, per tant, de les possibilitats del Parlament de Catalunya en la discussió dels pressupostos si s'aprova aquesta modificació tal com és previsible? Quedarà justament això, això que, per altra banda, ja havia passat durant els altres anys; en cultura, per exemple, s'ha considerat —com deia abans el portaveu del PSUC— que els pressupostos sempre eren insuficients; doncs, bé, les altes i baixes pressupostàries del Departament de Cultura sempre s'han fet dins del mateix Departament, però no en canvi aquells conceptes com normalització lingüística, com, per exemple, assignació de quotes corresponents a aquest endeutament públic, que tan sols s'ha assignat un 1,1% a ensenyament, si s'hagués pogut assignar, per exemple, el 2,5% a ensenyament; és a dir, limiten vostès la possibilitat real de discutir prioritats polítiques a través dels pressupostos.

Jo també aventuraré la hipòtesi del que ens podrà dir en la

resposta l'Il·lustre senyor Diputat Escudé. La Comissió, sembla ser, ens deia «bé, és que això existeix a tots els parlaments de l'Europa occidental i, a més, no fer-ho així crea confusió en la discussió».

Miri, que això existeixi en tots els parlaments de l'Europa occidental, en tot cas és una justificació, no és una raó; jo, la raó, la torno a preguntar: per què això es fa immediatament abans de presentar els Pressupostos?

Quant a dret comparat, a legislació comparada: hi ha de tot. Quan abans parlava d'equilibri institucional em referia a l'equilibri dotat de totes les forces polítiques d'aquesta Cambra per aprovar els textos globals, però és que en aquest cas en particular hi havia un equilibri concret, i és que quan discutíem el corresponent a l'article 94 del Reglament —«aquelles esmenes que poden comportar augment de despeses o disminució d'ingressos hauran de comportar la conformitat del Consell Executiu prèviament»—, això ja estava en relació amb aquest article. Perquè quan aleshores el senyor Alavedra deia «bé, és que aquí la legislació comparada no ens dóna raó, atès que tant Alemanya com els països nòrdics, els quatre països nòrdics, com els Països Baixos, com —si no ho recordo malament— no ens dóna raó, atès que tant Alemanya com els països nòrdics, els quatre països nòrdics, com els Països Baixos, com —si no ho recordo malament— Àustria, Itàlia, etcètera, tenien aquesta mateixa legislació, això es compensava amb el fet que en l'article 111 que avui debatem es preveïés el que deia el senyor Alavedra, que es poguessin passar de secció a secció, de departament a departament, esmenes. Per tant, avui trenquem aquest equilibri institucional, però, a més, també trenquem l'equilibri concret que es va concertar en la discussió de l'article 94 en relació amb l'article 111. Per tant, doble trencament institucional en aquest tema.

Per tant, de dret comparat, n'hi ha de tots colors, n'hi ha per a tots els gustos. Si vostès diuen: «és que el Congrés dels Diputats, totes les cambres dels parlaments europeus tenen aquesta fórmula...» —que, ho repeteixo, això pot ser una justificació però no una raó—, bé, en altres casos, per exemple, el 94, és justament a l'inrevés. O dit d'una altra manera, si vostès volen agilitar el funcionament d'aquesta Cambra, el Reglament del Parlament —i abans s'han citat les diferents, innumbrables normatives interpretatives i normes supletòries que conté avui el Reglament, per què no ho fèiem globalment, per què no l'agilitàvem de veritat, no buscant les conveniències i, en cadascun dels moments que se li presenten al Consell Executiu, a través de l'ús i abús —diria jo— de la majoria absoluta del seu Grup, pugui, en cada moment, anar modificant parcialment el Reglament.

Nosaltres estem convençuts —i ho hem dit des del primer dia— que, aquest Reglament, és necessari modernitzar-lo, agilitar-lo, però de nou, d'acord amb tots els Grups de la Cambra, perquè si el Reglament es fa en benefici de l'ús d'un Grup majoritari, el que estem fent és trencar un bastiment importantíssim de l'equilibri institucional i trencant, per tant, la regla de joc que permeti un equilibrat debat entre les majories i les minories.

És curiós que, de nou, es reproduïx el que va passar amb la Llei del President, del Parlament i del Consell Executiu, que el Grup de la majoria modifica parcialment i unilateralment una llei bàsica —el Reglament del Parlament és bàsic per al

funcionament de les nostres institucions— en contra de la voluntat expressa dels altres tres Grups parlamentaris que en l'anterior legislatura estaven presents en els debats d'aquesta Cambra. És curiós i jo crec que ens fa la sensació —almenys a mi em fa la sensació— que aquesta actuació provoca una provisionalitat i interinitat en el funcionament del Parlament que estableix, sens dubte, el funcionament d'aquesta Cambra.

Per tant, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup mantindrà el seu vot particular, de manteniment del text inicial del Reglament del Parlament, en contra d'una modificació que restringeix i limita les funcions d'impuls i control del Parlament sobre l'Executiu, i que trenca de nou un equilibri institucional important, bàsic, entre totes les forces polítiques d'aquesta Cambra, per bastir, institucionalment, el nostre funcionament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara, l'Illustre Diputat senyor Escudé té la paraula per a la resposta.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, confesso que surto una mica aclaparat, perquè entre el Molt Honorable senyor Barrera i l'Illustre senyor Ribó no sols els han explicat a vostès els seus arguments, sinó els meus i les rèpliques que ells em feien. I el senyor Ribó, fins i tot, ha fet la dúplica, i dintre d'aquella explicació, que em sembla que no tenia res a veure amb el tema, d'altres motius reglamentaris, s'ha permès de dir que, a través de l'explicació de vot, ja faria la rèplica. Aquest és el primer abús que hi ha del Reglament, utilitzar l'explicació de vot, que és l'explicació de l'actuació pròpia, per replicar una cosa que ja ha acabat el seu termini (*remor de veus*).

El segon motiu d'aclapament és que en els debats que hi ha hagut, en Ponència conjunta i en Comissió, l'altre dia, les intervencions que es van fer allà eren coincidents, totes elles, que aquest tema era un tema menor, que era un tema de procediment. En canvi, avui, aquí, fa la sensació, a qui no ha viscut el tema, que és una qüestió de vida o mort, de democràcia parlamentària, de ruptures institucionals i altres coses per l'estil. Bé, jo voldria dir, ja que aquí molts oradors que m'han precedit han dit que tenien l'honor d'haver participat en els treballs inicials del Reglament, que, molt humilment, jo també hi vaig participar, i aleshores em sorprenen aquestes citacions de paraules de l'actual Conseller de Governació i aleshores portaveu del nostre Grup, senyor Alavedra, perquè, és clar, estan tretes del seu context, perquè la proposta, la conformitat del senyor Alavedra era donant sortida a una posició d'altres Grups que no citaré, en el sentit que no hi hagués, precisament, reducció. Per tant, doncs, em sembla que és un tema que no té res a veure amb el que estem discutint actualment, com intentaré demostrar.

Quan el 24 de juliol de 1980 vàrem aprovar el Reglament d'aquesta Cambra, l'únic precedent real que teníem de tramitació pressupostària era, precisament, el pressupost de l'any 80. El pressupost de l'any 80 recordaran les senyores i els senyors Diputats que aleshores ja eren membres de la Cambra, es va fer a través d'unes normatives *ad hoc* temporals —a través d'una comissió especial, la Comissió de Seguiment, em sembla recordar que es titulava, perquè no existien les comissions legislatives actuals— i es tractava d'un pressupost que tenia 1.600 milions de pessetes de dotació. Hi havia unes poques seccions i uns escassos centenars de partides pressupostàries. Amb aquesta ex-

periència, el nostre Grup, fruit d'aquest consens, d'aquest estira i arronsa de posicions dels diversos Grups parlamentaris, va creure que era útil, que era viable tot l'enquadrament del procediment d'aprovació, d'elaboració pressupostària —perquè aquesta qüestió que discutim és un dels tants aspectes que regulen la normativa pressupostària. I, per tant, nosaltres vam seguir i hem utilitzat sempre aquesta mecànica, en les nostres pròpies esmenes. Ara, saben tots vostès que al llarg d'aquests darrers anys, el pressupost de la Generalitat ha experimentat un canvi de magnitud, diria astronòmica, en el sentit que aquells 1.600 milions s'han transformat en diverses desenes de milers de milions de pessetes, que les seccions són bastant més nombroses, i que, sobretot, les partides pressupostàries s'han incrementat en molts milers de partides (*remor de veus*).

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. ESCUDÉ : Aleshores, per això, nosaltres hem observat, a diferència del que deia el Molt Honorable senyor Barrera, que, amb l'experiència d'aquests anys, ens semblava que no era adequat de continuar amb la normativa actual, perquè el debat pressupostari, en el capítol concret de l'estat de despeses, provocava un garbuix —s'ha dit amb aquestes paraules, les vaig utilitzar jo mateix en Comissió—, perquè realment enfosqueix totalment la comprensió, no ja del poble, que sembla que és evident, sinó, fins i tot, de molts de les senyores i els senyors Diputats que no participen en els treballs de Ponència. Perquè, recordaran les senyores i els senyors Diputats, que s'han utilitzat tècniques d'esmenes horitzontals, que afecten les diverses seccions, s'estan utilitzant tècniques de baixes múltiples, a diversos llocs, i que s'acumulen en una alta concreta, i, sobretot —aquest és el tema que ens ha preocupat més— hi ha hagut una proliferació extraordinària d'entrecreuaments d'altres i baixes en les seccions.

I el senyor Ribó jo crec que, en la seva intervenció, m'ha donat la raó a l'argumentació meua, quan ha explicat el que és una trista realitat : que moltes vegades, en aquests darrers anys, el debat del pressupost, pel que fa referència a esmenes a l'estat de despeses, ha estat en certa manera un diàleg de sords o una aplicació d'aquell tradicional mètode Hollendorf d'idiomes (*rialles*), que sortia el Grup esmenant i deia, cantava les excel·lències de l'alça. I el nostre Grup, també en perfecte i legítim dret, deia que era impossible reduir la baixa. Aquí no hi ha un debat pròpiament polític, no s'hi veuen les alternatives, la qual cosa sí que es veu quan se centra la qüestió, s'ha d'aprofundir, s'ha de racionalitzar molt més quan, en temes similars, és allà on es veuen les alternatives diferenciades de tipus polític, de tipus pressupostari que, en definitiva, és una traducció xifrada de les alternatives polítiques entre els diversos Grups.

Per això, doncs, nosaltres vam presentar aquesta petició, que ens sembla totalment raonada. No m'estendré quant a consideracions de legislació comparada, perquè, en nom meu, ja s'ha fet per part dels altres Grups, a excepció del representant del Grup Socialista, perquè m'ha donat la sensació en la seva exposició que la seva participació en el tema ha acabat no a nivell de Dictamen de Comissió sinó a nivell de Ponència, perquè la referència que es feia a l'autorització prèvia del Consell Executiu, a uns vots particulars, etcètera, aquest és un tema que està resolt per acord unànimе en Comissió.

Bé, aleshores, jo voldria dir que aquesta modificació és una

modificació purament de procediment, perquè he restat realment astorat quan s'ha comparat això amb una limitació dels drets parlamentaris. A mi em sembla que és evident que no és una qüestió d'aquest tipus sinó de major clarificació davant de l'opinió pública, de les diverses opcions polítiques a través del Reglament. Jo entenc que identificar major democràcia amb un sistema en què les esmenes han de ser o poden ser entre seccions diverses o han de ser dintre de la mateixa secció, em sembla que no té sentit. Precisament, a tall d'exemple —i no parlaré del Congrés dels Diputats de Madrid, en què hi ha mostres fefaents d'aquesta qüestió—, jo recordo que, fa uns pocs minuts, una poca estona, quan venia cap a aquesta Cambra, en un quiosc he vist el titular del diari d'avui, d'un diari, l'*Heraldo de Aragón*, que precisament la Comunitat Autònoma aragonesa és una d'aquelles quatre de què ens parlava el senyor Barrera, que jo vaig explicar en Comissió, en què no sols és possible aquest canvi total d'un cantó a l'altre, sinó que és possible el debat en Comissió de totes aquestes esmenes, reservant per al Ple merament les esmenes a la totalitat. Bé, doncs, aquest titular diu que l'oposició del Parlament aragonès es retira dels debats en Comissió, perquè, per manca de democràcia, el poder, el Consell Executiu, el Govern aragonès ha dit que no admetrà cap esmena i que això és un atemptat a la democràcia. Per tant, a mi em sembla que la qüestió de procediment no és aquesta.

En definitiva, doncs, nosaltres entenem que aquest és el millor sistema per clarificar el debat pressupostari quant a l'estat de despeses, i no cal dir que si el futur, l'experiència de noves edicions de pressupostos de la Generalitat, ens aconsellés una altra variació, un altre tipus, amb tota tranquil·litat el fariem, perquè aquí es tracta no de limitar els drets de ningú —el nostre Grup també seria dels limitats, i seríem els primers a oposar-nos-hi—, (*rialles*) sinó de clarificar de la manera millor possible el debat polític que suposa sempre un pressupost.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat el debat podem passar a la votació. Tenint en compte que els vots particulars són idèntics, es voten en una sola votació.

Els qui siguin favorables al vot particular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El vot particular ha estat refusat per 44 vots a favor, 79 en contra, i cap abstenció. (*Xiulets.*)

Voldria preguntar si creuen que cal explicació de vot. Perdó. La votació, doncs, del text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta votació ha donat com a resultat 79 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

Ara, als efectes purament formals, caldrà votar el conjunt i fer la comprovació de la majoria absoluta.

Els que siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El resultat és el mateix anterior : 79 contra 44 i cap abstenció. Per tant s'ha assolit la majoria absoluta.

Passem ara a l'explicació de vot. El senyor Ribó, tinc el gust de donar-li la paraula per fer l'explicació de vot.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Escudé. Continuem el debat, passada la votació, perquè vostè mateix en assenyalar...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, perdó senyor Ribó, li prego que faci una explicació de vot.

El Sr. RIBÓ : Sí, sí, li vaig a explicar al senyor Escudé per què...

El Sr. PRESIDENT : Res, res...

El Sr. RIBÓ : Nosaltres hem votat d'aquesta forma perquè en la seva argumentació —que hem escoltat abans de votar— ja reconeixia que no hi havia torn de rèplica, per tant, ja ens donava la raó, i donava la raó al vot que hem fet, senyor President, en contra del Dictamen, perquè demanàvem nosaltres per què no es va a modernitzar el Reglament creant, en el Reglament, tornos de rèplica de debò i crear en el Reglament la possibilitat que qui vulgui reformar el Reglament primer expliqui a la Cambra què vol fer i després senti els arguments en contra i no a l'inrevés. Això, de lògica pura, que suposo que vostè, que és una persona molt lògica i sistemàtica, hi estarà d'acord.

Nosaltres hem votat coherentment amb la nostra posició a Comissió, i aquí sí, senyor Escudé, vull corregir una mica la seva manca de rigor. En Comissió el senyor Barrera va donar tot un conjunt d'arguments que, en síntesi, avui ha repetit, i que nosaltres vam fer nostres i ens hi vam afegir. Per tant, no val dir que en Comissió es va dir que era una qüestió menor, en Comissió van sortir aquests arguments.

Nosaltres hem votat en contra perquè creiem que enfosqueix el debat pressupostari aquest tipus de propostes que avui s'han convertit ja en text del Reglament. Enfosqueix que quan un Grup, a través de les esmenes que hagi estudiat —repeteixo l'Estatut—, que vulgui esmenar, que vulgui que s'aprovi, i que vulgui controlar, com els exemples que hem donat de la normalització lingüística, no ho pugui fer sinó tirant pedres a la pròpia teulada, no la del Grup sinó la del Govern de Catalunya i la de la normalització lingüística a Catalunya, en detriment de les partides de la mateixa secció.

Nosaltres hem votat en contra perquè continuem assistint a un diàleg de sords. Sí, senyor Escudé, un diàleg de sords. Al pressupost del 84 i el 85, vostès van admetre 0,5 per cent d'esmenes dels que representem el 54 per cent del cos electoral de Catalunya. Van admetre 0,5 per cent d'esmenes. Digui'm qui fa el diàleg de sords. En el seu pressupost, el del Govern de Catalunya, s'hi va admetre un 0,5 del que proposaven representants de més de la meitat del cos electoral de Catalunya.

Senyors i senyores Diputades, nosaltres creiem que aquestes votacions demostren que nosaltres continuem en regressió respecte al Reglament del Parlament de Catalunya.

Nosaltres hem votat en contra perquè, quan s'han citat arguments del *Diari de Sessions*, no s'hi val dir que aquestes paraules són fora de context. Vull recordar a les Diputades i als Diputats, que el debat aleshores es produí entre el senyor Alavedra i el senyor Hortalà —avui tots dos membres del Consell Executiu—, es contradeien entre ells; i ho pot repassar en el

Diari de Sessions. Sort té el senyor Hortalà, entre altres coses està al Consell i el felicito, però també de no ser Diputat perquè avui s'hauria vist obligat, per coherència —que n'és molt de coherent—, a votar en contra del que avui proposa el mateix Consell Executiu. Deixem de banda si el senyor Alavedra no ha estat coherent amb les paraules que va pronunciar en el debat de Comissió. No diguin sempre que està fora de context perquè al final el *Diari de Sessions* està fora de context. Doncs, no fem *Diari de Sessions*, senyores Diputades, senyors Diputats. Quan se'ls cita el *Diari de Sessions* s'està fora de context. Potser arribarà, espero que no, que es proposi mesures com aquesta.

Nosaltres hem fet dos arguments, i per això hem votat, i no se'ns ha respost en aquests arguments, ni en el torn favorable que tenia la majoria en no haver-hi rèplica i en no haver-hi una lògica presentació primer de la proposta i després dels arguments en contra, no se'ns ha contestat. Per què no es va a modernitzar el Parlament, posant mecanismes àgils, que estan a tots aquells Parlaments que vostè cita, senyor Escudé? Primera pregunta, que li torno a fer, si té honor de contestar-nos. I segona pregunta: per què demà acaba el termini d'esmenes d'un Projecte de Llei del Consell Executiu que és tot el contrari del que acabem d'aprovar, que porten de diverses seccions a una sola secció? Dues preguntes molt simples de respondre.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. Molt breument. Amb aquesta votació, senyores i senyors Diputats, el que consegueix el Grup de la majoria és facilitar, únicament, que els grups de l'oposició ens haguem de limitar a presentar esmenes a la totalitat a tots els pressupostos. Que haguem de discutir, secció per secció, sense poder discutir el que li correspon legítimament a aquest Parlament, que és parlar de prioritats polítiques, que és parlar si a Catalunya és més necessari invertir més esforços econòmics en ensenyament o en sanitat, per exemple, i menys en mitjans de comunicació o en governació, això vostès els han limitat i han reduït, per tant, aquesta legítima facultat que té el Parlament de Catalunya.

I, quant a la citació, que abans feia el Diputat senyor Escudé, sobre treure de context, citacions recollides en el *Diari de Sessions*, jo em permetré citar-li de nou dues noves citacions que es feien en aquells moments, any 80. Recordaré que aquest article es va fer a través d'una esmena *in voce*, presentada aquí a la Cambra, avalada per tots els grups parlamentaris, i que, per tant, tots els Grups parlamentaris hi van intervenir. Fixi's bé el que deia el senyor Hortalà —avui en el Govern—, i que justament acaba de ser citat, el senyor Hortalà deia: «el tema és que, efectivament, en haver-se introduït amb l'esmena aquesta possibilitat molt important, és quelcom, per ell mateix, suficientment notori que cal que aquí es faci observar, i que dóna al legislatiu unes possibilitats certament importants». I el senyor Alavedra, en una segona citació de la seva mateixa intervenció ens deia: «a través d'aquesta, la nostra esmena *in voce*, crec que és progressista, en aquest aspecte, que no és en un concepte d'una mateixa secció, sinó en qualsevol altre concepte dels pressupostos». Doncs, bé, acabem de votar una modificació a una de les poques mesures progressistes que va dotar-se a aquesta Cambra, per bé dels equilibris majoritaris, minoritaris, en el Reglament d'aquesta Cambra.

Nosaltres hem emfasitzat el que creiem que és tremendament negatiu per a l'estabilitat i funcionament del Parlament de Catalunya, i és la sensació que vostès, Grup de la majoria, dóna, amb aquesta actitud, de provisionalitat del Reglament del Parlament de Catalunya. A través d'aquesta modificació, a través de la modificació de la Llei dita de l'Estatut Interior, i a través de la constant normativa interpretativa i normativa supletòria que, per majoria de la Mesa, s'aprova constantment en el si dels article d'aquest Reglament.

Per tant, hem votat a favor del vot particular que mantenia la posició inicial del text del Reglament, i hem votat en contra de la proposta que, inspirada pel Consell Executiu, formulava avui el Grup de Convergència i Unió, i que retallava, o reduïa o aniquilava, una d'aquestes mesures progressistes que en l'anterior legislatura, mentre Convergència i Unió no tenia majoria absoluta, va ser possible que es dotés aquesta Cambra. I hem votat també en contra del que suposa aquesta modificació per al legítim dret d'impuls, esmena, control de l'acció de l'Executiu i dels seus pressupostos per part del Parlament de Catalunya.

I hem votat en contra perquè és dolent que es trenqui per segona vegada un equilibri institucional entre els grups que a la primera legislatura van fer possible el vestir-nos de les lleis de funcionament de les nostres institucions. I, en definitiva, hem votat en contra per l'abús que el Grup de Convergència i Unió fa de la seva majoria absoluta per modificar progressivament, constantment, aquella normativa de funcionament del Reglament del Parlament de Catalunya que permet, permetia —en alguns casos—, per exemple, en aquest, un joc transparent i obert de prioritats polítiques entre l'Executiu i el Grup de la majoria que li dóna suport i els grups de l'oposició. I el que criticaria encara, de manera especial, és que el Grup de Convergència i Unió, o el Consell Executiu, per no tenir no té ni tan sols un pla global de modificació i restricció del Reglament del Parlament de Catalunya, sinó que el va modificant en la improvisació i en la mesura conjuntural que li convé, dia a dia, als seus interessos partidistes. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Garriga.

El Sr. GARRIGA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, amb l'explicació de vot del nostre Grup, pràcticament queden molt poques coses a dir, però jo entenc que des de la proposta que va fer el Grup de Convergència i Unió a com ha quedat, finalment, el Dictamen, s'ha millorat una part, que va ser motiu d'un vot particular del Grup parlamentari Popular, en el qual es deia, i així es va acceptar en Comissió, es deia textualment que «en tot cas les esmenes que suposin una disminució d'ingressos requeriran la prèvia conformitat del Consell Executiu per a la seva tramitació»; aquest vot particular va ser votat per unanimitat i inclòs en el text que avui s'ha votat.

Mantenir l'accent sobre la modificació de l'article 111.1, que requereix que les esmenes estiguin fetes dins de la mateixa secció, per a nosaltres no deixa de fer que el debat de pressupostos sigui més àgil o més entenedor. Jo crec que potser no serà tan àgil, però efectivament pot ser molt més entenedor.

No cap cap mena de demagògia en el trasllat d'una partida a l'altra. No crec que això suposi cap mena de pèrdua de prestigi parlamentari, ni per a aquest Parlament ni per a l'autonomia de

Catalunya. El que aquí s'ha acordat és treballar d'una forma més rigorosa i que crec que és la forma rigorosa de treballar que els temps actuals ens imposen a tots.

El treballar dins la mateixa secció permet, igualment, fer política —pensem nosaltres—, puix que existeix la possibilitat, no solament de fer esmenes totals, sinó la de fer esmenes parcials, i aquí és on es pot fer política de debò.

Les xifres que s'havien començat a incloure, a estudiar en els pressupostos inicials de l'autonomia catalana permetien més fàcilment el trasllat d'una partida a l'altra. Però nosaltres pensem que serà bo que amb la complexitat que va adquirint el debat parlamentari i amb l'augment constant de les xifres treballar dintre de la mateixa secció, amb esmenes totals o amb esmenes parcials, tal com s'està fent actualment al Congrés de Diputats, no significa cap mena de trasbals.

Per tot això, senyores i senyors Diputats, amb aquesta modificació del Reglament de Catalunya, no pas amb totes les modificacions que es puguin fer en un futur, que no podem preveure, només amb aquesta, el Grup parlamentari ha donat el vot afirmatiu al text proposat per Convergència i Unió. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? El Molt Honorable Diputat senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Molt breument, senyor President, i, per tant, des de l'escó. Bé, hem votat el vot particular i hem votat en contra del Dictamen, simplement perquè, com hem exposat des de la Tribuna, creiem sincerament que aquesta modificació del Reglament no és cap avantatge i perquè els arguments que s'han adduït, tardanament, en torn en contra dels nostres vots particulars, no ens han convençut en absolut.

Nosaltres ens sembla que no és gens seriós, absolutament gens seriós, dir que té sentit polític fer esmenes dintre la mateixa secció, però, en canvi, no quan unes despeses superiors en una secció es financen amb reduccions en una altra. Així, si em de creure això, per exemple, no té sentit polític proposar fer més escoles i, en canvi, prescindir d'algun port esportiu, per exemple. I, la veritat, això ens sembla absurd. En canvi, sembla que tindrà sentit polític, doncs, si es volen fer més escoles, proposar que es redueixi el sou, per exemple, de l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament. Bé, em sembla que amb això n'hi ha prou per demostrar l'absurditat de l'argumentació que s'ha oposat a la defensa dels tres vots particulars coincidents.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Finalment, l'Il·lustre Diputat senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, senyor President, des de l'escó estant també, si m'ho permet. La posició del nostre Grup ha quedat clara. Nosaltres hem vist de l'experiència de sis anys que l'evolució creixent de complexitat del Pressupost dificultava la comprensió del poble de Catalunya de les alternatives polítiques. Per això nosaltres vam fer unes propostes concretes, que primer les vam fer com a Grup individual, que després vam renunciar a aquesta iniciativa legislativa en benefici de l'actuació conjunta, a través d'una ponència conjunta, que en el curs dels treballs de Ponència i Comissió nosaltres hem vist el bon fonament d'algun dels aspectes —no evidentment dels que han arribat avui al Ple—, algun dels arguments i dels aspectes que han exposat els altres Grups, i, per això, nosaltres vam oferir

transaccions i, en defecte de l'acceptació d'aquestes transaccions, ens vam sumar a un vot particular concret dels que hi havia.

El nostre propòsit clar és que la dificultat extraordinària que provoca la clarificació no que impedeixi l'actuació política, sinó la comprensió d'aquesta càrrega política del vot que fa l'entrecruament d'esmenes, ens ha impulsat a fer aquesta modificació de mecànica parlamentària. Jo crec —n'estic convençut, perquè és així, i perquè conec els bons dots parlamentaris dels meus contradictors aquest vespre— que veuran —i els emplaço ja des d'ara— com vostès, en els propers Pressupostos de la Generalitat, tindran l'habilitat i l'enginy suficients per presentar exactament la totalitat d'esmenes que vulguin amb la mateixa intencionalitat que tenien. Perquè —hi insisteixo— això no és el nostre objectiu, el nostre objectiu no és privar, no és limitar, no aniquilar, no desprestigiar, sinó, purament, racionalitzar. (*Remor de veus.*)

I per acabar, senyor President, jo voldria fer un comentari de tipus personal. Jo fa molts anys que he parlat en públic, en moltes assemblees, favorables, desfavorables, adverses, i mai no he estat xiulat, i si aquest és el concepte que alguns Grups o alguns senyors Diputats tenen del que és la missió del Parlament, que és la missió d'una Cambra democràtica, se'l poden quedar.

Gràcies, senyor President.

Proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats de Modificació de la Llei Orgànica 14/1983, del 12 de desembre

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat la tasca en relació amb aquest punt de l'ordre del dia. Passem ara al quart, que és Presa en consideració de la Proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats de Modificació de la Llei Orgànica 14/1983, del 12 de desembre, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. D'acord amb els articles 105 i 133 del Reglament, es passa directament al debat.

Hi ha un torn a favor, que suposo que farà el Grup que ha presentat la Proposició, i la possibilitat d'un torn en contra, ambdós de quinze minuts. Per presentar, doncs, o per defensar la Proposició, tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, l'obligada absència d'un dels meus companys de Grup m'obliga a infligir-los novament una intervenció meua. En nom del Grup d'Esquerra Republicana tinc l'honor de defensar la presa en consideració de la Proposta de Proposició de Llei Orgànica a presentar davant del Congrés de Diputats, de modificació de la Llei Orgànica 14/1983, llei que donava una nova redacció als articles 520 i 527 de la Llei d'Enjudiciament Criminal, a fi de posar-los d'acord amb la Constitució.

La modificació que voldríem que fos proposada al Congrés dels Diputats té per objecte, senyores i senyors, perfeccionar la legislació destinada a garantir el respecte dels drets fonamentals reconeguts en la Constitució i, més específicament, té per objecte fer més difícil la pràctica —malauradament no desterrada del tot— de torturar o maltractar greument els detinguts o

empresonats. La defensa de la nostra proposta la dividiré en tres parts : en la primera intentaré justificar el fet que sigui el nostre Parlament que prengui una iniciativa en aquest sentit; en la segona part adduiré les raons que aconsellen d'escometre novament el problema de la tortura; finalment, en la tercera i última part, explicaré com la nova modificació proposada de la Llei d'Enjudiciament Criminal pot ajudar a fer més arriscada i menys freqüent la infracció de tortures i maltractaments a una persona detinguda o empresonada.

Entro, doncs, en matèria contestant una pregunta que pot considerar-se prèvia. El Parlament de Catalunya està jurídicament i moralment legitimat per proposar al Congrés dels Diputats una Llei Orgànica que no fa referència a l'autonomia? Nosaltres creiem que sí.

La legitimació jurídica no ofereix, d'altra banda, cap dubte. L'article 34 de l'Estatut d'Autonomia i l'article 87.2 de la Constitució ens autoritzen a trametre a la Mesa del Congrés proposicions de llei i no estableixen, en absolut, cap restricció ni pel que fa al contingut de les lleis proposades ni, eventualment, per llur caràcter de llei orgànica. Pel que fa a la legitimació moral, és evident que la Generalitat comparteix amb tots els altres poders públics la responsabilitat de vetllar pel compliment dels preceptes del Capítol Segon del Títol I de la Constitució, els quals, segons l'article 53 de la mateixa Constitució, vinculen tots els poders públics. Per tant, no és aliè a la Generalitat el compliment de l'article 15, el qual, reproduint gairebé textualment l'article 5 de la Declaració Universal dels Drets Humans, diu, entre altres coses : «Tothom té dret a la vida i a la integritat física i moral sense que, en cap cas, ningú pugui ser sotmès a tortura ni a penes o tractes inhumans o degradants.» En aquestes condicions, qualsevol iniciativa de la Generalitat que, seguint les vies legals, s'encamini a assegurar que sigui efectiu aquest dret fonamental, no solament és lícita, sinó que és moralment recomanable.

Establerta la legitimitat de la nostra acció, vegem si és o no necessari, en les circumstàncies presents, de buscar noves garanties que afavoreixin l'eliminació de la tortura. És evident que la tortura és un mal molt antic, segurament tan antic com la humanitat mateixa, però fa una cinquantena d'anys l'Estat espanyol es trobava en aquest punt de vista al nivell dels altres Estats de l'Europa occidental. Malauradament, durant el règim anterior, la tortura va ser obertament tolerada i profusament utilitzada i, d'això, en va resultar la creació d'uns mals hàbits entre certs elements de la policia i dels cossos de seguretat. I aquests hàbits, per bé que cada vegada menys estesos, encara no s'ha aconseguit desterrar-los del tot. Seria molt injust no reconèixer que des de la reinstauració de la democràcia s'han fet, i continuen fent-se, grans esforços en aquest sentit, però els fets són els fets i la tortura, probablement, persisteix. Com a evidència a favor d'aquesta asseveració podrien citar-se molts testimonis recents, sobretot al País Basc, on hi ha hagut denúncies nombroses, i posicionaments no formals dels bisbes i de la Junta de Jutges de San Sebastián.

Pel que fa a casa nostra, tots vostès recordaran la denúncia per tortures presentada el gener d'enguany per l'advocat de quatre independentistes, presumptes militants de Terra Lliure. L'afer va fer molt de soroll, va donar lloc, a Barcelona, a una marxa cívica contra la tortura, encapçalada per Lluís Llach i Marina Rossell, i motivà una querella de trenta advo-

cats barcelonins contra la policia, que suposo que continua pendent.

Uns mesos després, el mes d'agost darrer, les Joventuts Socialistes de Catalunya van fer públic també un document intitulat «La joventut i la política de seguretat ciutadana», on s'afirma que el comportament de les forces d'ordre públic s'acosta de manera tènica a la realitat del Tercer Món, i es diu que a Espanya continua practicant-se sovint la tortura. Però les denúncies de tortura més significatives i més importants, pel prestigi de qui les formula, són, en primer lloc, l'informe d'Amnistia Internacional, intitulat «Espanya i la qüestió de la tortura», que va ser fet públic el juliol darrer i que reproduïx un memorandum adreçat al Govern espanyol el maig de 1984. Amnistia Internacional hi sosté que la legislació espanyola no dona les garanties necessàries per eliminar la tortura i els maltractaments i cita onze casos escollits d'entre molts altres per il·lustrar el problema.

En segon lloc, tenim també l'informe anual de 1985 de la mateixa organització, on —en el capítol destinat a Espanya— es relaten novament diversos nous casos de tortura. La incorporació d'Espanya a la Comunitat Europea i la signatura per Espanya el passat mes de febrer de la Convenció de les Nacions Unides contra la Tortura fan ara més necessari que mai corregir les llacunes que encara hi pugui haver en el sistema legal vigent. En aquest sentit, el Diputat d'Euzkadiko Ezkerra, Juan María Bandrés, va proposar al Congrés dels Diputats modificar l'article 204 bis del Codi Penal, que regula el delictes de tortura, esmenant-lo de manera d'endurir les penes. Tots els Grups parlamentaris de l'oposició li donaren suport, però la Proposició de Llei, quan va ser posada a votació el mes de juny, fou rebutjada per la majoria socialista.

Quan vam veure que la proposta de Bandrés d'augmentar les penes previstes en el Codi pel delictes de tortura no havia prosperat, el Grup d'Esquerra Republicana, molt preocupat per la qüestió, va buscar una altra manera d'enfocar el problema. A aquest fi, vam partir de la constatació que la gran dificultat dels jutges, quan hi ha denúncies de tortures, és l'establiment de la prova del delictes : si s'aconsegueix facilitar la prova, creiem que no solament els culpables seran més fàcilment castigats i la repressió serà més eficaç, sinó que la major probabilitat de no escapar al càstig produirà un efecte preventiu, sobretot quan els temptats de cometre el delictes són funcionaris.

Obviament, la prova del delictes de tortura comprèn dues parts : primer demostrar que la tortura ha existit; després, demostrar que el delictes ha estat comès per la persona acusada. La nostra proposta no tracta de la segona part d'aquesta seqüència i té per objecte facilitar l'obtenció de la prova material que hi ha hagut tortura. Quina és la situació actualment? Un detingut o empresonat que es plany d'haver estat torturat o maltractat té el dret, d'acord amb el text avui vigent de la Llei d'Enjudiciament Criminal, d'ésser reconegut pel metge forense o el seu substitut legal i, a manca d'aquest, per un facultatiu de la institució en la qual es trobi, o per qualsevol altre dependent de l'Estat o d'altres Administracions públiques.

N'hi ha prou, amb això? La realitat demostra que no, per dues raons : la primera raó, perquè els torturadors escullen els mètodes que menys traça deixen, i els signes que demostren que hi ha hagut tortura poden passar desapercebuts, o poden ésser confosos, i això és molt més probable que tingui lloc si

l'examen el fa un sol metge, que si és fet per dos metges, independentment l'un de l'altre.

La segona raó és que si el professional que fa l'examen és un assalariat de la part acusadora, és a dir, de l'Estat, i té relació freqüent... —excusin-me el lapsus, en aquest cas no és la part acusadora, sinó de la part de la defensa de l'acusació de tortura—, en fi, si aquest professional té relació freqüent amb l'estament al qual pertanyen els possibles torturadors, es produeix fàcilment una col·lisió d'interessos, la qual dona lloc —com es diu en l'exposició de motius de la Proposició de Llei— que la llei adjectiva no garanteixi el ple compliment del text constitucional, ja que, si bé reconeix el dret del detingut, simultàniament el limita en la pràctica.

Nosaltres hem pensat que la possibilitat real de detecció de la tortura quedaria molt millorada si el detingut o empresonat tingués també el dret, no solament d'obtenir un dictamen del metge forense, sinó d'obtenir un segon dictamen que hagués estat establert per un metge no funcionari.

I és només en això que consisteix bàsicament la nostra proposta, a saber : a afegir, al final de l'article 520 de la Llei d'Enjudiciament Criminal, un nou apartat, que establiria aquest dret d'ésser reconegut per un altre metge. Accessòriament, per evitar qualsevol sospita de parcialitat conscient o inconscient del segon facultatiu, la proposta especifica que el metge no és escollit pel detingut o empresonat, sinó que li és designat pel Col·legi de Metges del districte judicial corresponent. I també, a fi de preveure aquells casos en què el detingut o empresonat estigui impossibilitat, per qualsevol raó, d'exercir aquest dret, la Proposició facultaria el seu advocat de sol·licitar el susdit reconeixement quan el mateix interessat no està en situació de fer-ho.

Senyores i senyors Diputats, això és tot. Potser algú de vostès pensarà que és molt poca cosa. En efecte, és poca cosa, només sis ratlles; un parell de petites addicions a un article d'una llei llarguíssima, en la qual no trenquen cap equilibri, que no signifiquen cap canvi en la seva complexa arquitectura. Però encara que sigui poca cosa, estem convençuts que amb aquesta petita addició a la Llei d'Enjudiciament Criminal, la tasca del jutge podria quedar molt facilitada. El metge disposaria, a més del dictamen del forense, d'un segon dictamen establert per un professional independent que no és de la casa.

Si els dos dictàmens fossin negatius, el jutge podria arxivar la denúncia sense recança; si discrepessin, el jutge apreciaria la situació i si li quedessin dubtes, sempre tindria la possibilitat de fer intervenir un tercer expert, que arbitrés la discrepància.

Ha de quedar clar, senyores i senyors Diputats, que no creiem pas que amb aquest petit afegit a la Llei d'Enjudiciament Criminal quedarà resolt el problema de la tortura. No, desgraciadament el problema no té solució fàcil; però si fem una passa endavant en el camí de resoldre'l, si aconseguim castigar algun torturador més i si alguna vegada dissuadim algú d'esdevenir-ho, jo crec que l'esforç que puguí representar la tramitació d'aquesta proposta, aquí i al Congrés dels Diputats, ja haurà valgut la pena.

Tots els ciutadans tenim la responsabilitat moral de lluitar contra la tortura, i nosaltres, representants del poble, tenim encara en aquest aspecte, com en tants d'altres, una responsabilitat molt més gran.

Per això, senyores i senyors Diputats, sense perjudici que

després vostès esmenin el que considerin esmenable en el text que els sotmetem, els demanem avui el seu vot favorable a la presa en consideració de la Proposta de Proposició de Llei, el contingut de la qual he tingut l'honor d'exposar davant de la Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha algun Il·lustre Diputat que vulgui fer ús de la paraula per a un torn en contra? *(Pausa.)* L'Il·lustre senyor Casares té la paraula.

El Sr. CASARES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, en nom del Grup Socialista intervinc en aquest debat per manifestar la nostra oposició a la presa en consideració d'aquesta proposta que se'n acaba d'explicar.

Abans d'entrar en les raons bàsiques del nostre plantejament, voldria només breument evocar des d'aquí allò que passava aproximadament ara fa dos anys al Congrés dels Diputats.

El Govern socialista, per mitjà del Ministre de Justícia, defensava un Projecte de Llei d'una transcendència extraordinària, justament el que ara des d'aquí pretenem esmenar. Era la modificació dels articles 520 i 527 de la Llei d'Enjudiciament Criminal : aquells que anaven a contenir les garanties a favor del detingut i del pres, en la més gran extensió i intensitat que mai s'hagués conegut en aquest país. Aquest fet, absolutament reconegut per la immensa majoria d'aquella Cambra i de l'opinió, va portar, com a conseqüència, l'establiment d'un consens amplíssim en aquella Cambra i de la congratulació d'aquest extraordinari pas endavant que s'havia produït.

Aquell mateix dia, al Congrés dels Diputats es varen presentar tres grups d'esmenes; unes, proposades pel senyor Carrillo i defensades per un altre Diputat comunista; un altre grup d'esmenes, proposades pel senyor Bandrés, i un altre grup d'esmenes per la Minoria Basca. Entre aquestes esmenes hi havia la proposta de solucions que anaven en el mateix sentit que avui també es proposen; en el mateix sentit, no eren exactament idèntiques, la preocupació era la mateixa.

Això es va debatre, es va debatre àmpliament. Hi va haver l'explicació de les raons a favor i en contra. Finalment, va triomfar el criteri que les mesures adoptades en aquesta Llei, en la modificació dels articles 520 i 527, eren, com a mínim, les necessàries i les suficients per afrontar aquestes preocupacions. Es van produir les votacions corresponents i, per Grups parlamentaris als quals se'ls sol·licita avui la conformitat d'aquesta Cambra per reproduir aquell debat, varen ser objecte de votació en contra; cal que això ho tinguem present.

Dit això, jo els diré que no penso entrar en el fons de la qüestió, tot i que penso dir —i ho dic— que em sento solidaritzat amb la preocupació última que hi ha darrere d'aquesta proposta de Proposició de Llei. Fins que no hàgim eradicat els més petits vestigis d'excessos en el tractament dels detinguts, de qualsevol mena que siguin, i per part de qualssevol funcionaris que siguin, veritablement no podem descansar en el perfeccionament de les nostres lleis per aconseguir les màximes garanties dels drets de la persona.

Però el que jo penso abordar d'entrada, i sense perjudici de —si el temps m'ho permet— tocar algun punt del fons de la qüestió, seria precisament allò que el senyor Barrera n'ha dit la legitimació. La legitimació d'aquesta proposta. Ell ha dit : « Estem jurídicament i moralment justificats per a aquesta pro-

posta. Jo vull dir que, efectivament, hi ha una legitimació jurídica, sens dubte una legitimació moral. El que nosaltres creiem és que no hi ha una legitimació política.

Per tant, per a nosaltres això és una qüestió prèvia, és la qüestió prèvia que, si no es resol, no val la pena entrar al fons de la qüestió, almenys amb profunditat.

Aleshores, jo els haig de dir que, efectivament, estem treballant aquí sobre una facultat excepcional. Evidentment, la manera normal de produir lleis i modificacions de lleis —entesa la normalitat com l'habitualitat— no és aquesta. Aquesta funció excepcional va ser contemplada en la Constitució, per cert, sense que hi prestés el menor entusiasme, sinó tot al contrari, el Grup d'Aliança Popular, concretament el senyor Fraga, que era absolutament adversari d'atorgar a les autonomies aquesta facultat. Avui veurem si efectivament el Grup d'Aliança Popular és molt entusiasta o molt reticent amb aquest punt de vista.

Per tant, no hi ha, des del nostre punt de vista, una il·legitimitat jurídica, efectivament; encara que cal dir una cosa: hi ha hagut un debat en profunditat de tipus doctrinal, a propòsit de què es necessitava, per part de les autonomies, per exercir aquesta facultat. Alguns han arribat a dir que només seria possible si s'intentava afectar una llei que, d'alguna manera, representés una connexió amb l'autonomia, és a dir, que s'hi anés a discutir un interès específic, peculiar, específic de l'autonomia. Nosaltres no som partidaris d'aquest criteri, i és un debat que avui em sembla que està tancat; està tancat en el sentit que sembla inqüestionable que no hi ha límits materials a la iniciativa legislativa de les comunitats autònomes. No és el mateix cas que els recursos d'inconstitucionalitat promoguts per les comunitats autònomes contra les lleis de l'Estat, en els quals, efectivament, sí que hi ha una limitació, és l'afectació a l'àmbit propi de la seva autonomia.

Però això, senyores i senyors Diputats, no vol dir que en qualsevol cas, és a dir, sempre, un Parlament hagi d'adoptar aquesta decisió quan les seves majories considerin que una llei de les Corts és dolenta, és inconvenient o és perfectible; això, lògicament, es donarà sovint.

Si això és així, si nosaltres hem de pensar que aquesta no és una regla general, ni tan sols una norma habitual que s'hagi de seguir, hem de buscar els criteris de legitimació política, els hem de buscar. I tothom té el dret d'enunciar els seus.

En aquest sentit, el Grup Socialista creu que només en determinades circumstàncies això és oportú, és convenient, és necessari; és a dir, està legitimat políticament. I quines són, des del nostre punt de vista, aquestes circumstàncies? Doncs, mirin, encara que sembli contradictori amb el que acabo d'afirmar, crec que la legitimació política ve precisament d'aquest interès peculiar propi de l'autonomia. Això, evidentment, vol dir que allò que considerem que no és un requisit de legitimació en el sentit jurídic, es converteix, efectivament, en un requisit d'oportunitat o de conveniència.

D'aquesta manera, si seguim aquest criteri, afavorirem que aquestes iniciatives —aquesta que avui se'ns està proposant— serveixin per donar compliment a una certa eficàcia integradora dels interessos econòmics, per tant específics, en el conjunt de l'ordenament general. Perquè cal tenir present que aquesta és la raó de ser d'aquest procediment.

I, inversament, si no ho fem així, el que estarem fent és

causant un perjudici, duplicant innecessàriament i causant una distorsió en el mecanisme habitual d'elaboració de lleis.

La segona condició que és molt important, des del nostre punt de vista, seria que s'exercís sempre, que com a mínim es poguessin preveure —com a mínim— certes possibilitats d'èxit. Perquè és evident que la iniciativa, com tots vostès saben, ha de començar a Madrid, passant pel filtre de la presa en consideració i, després, òbviament, per la decisió última d'una Cambra que té un determinat equilibri polític. Per tant, sembla lògic que només poden haver possibilitats d'èxit si, per posar uns exemples, ens trobem davant d'una situació en les quals les Corts Generals puguin entendre que aquella iniciativa ve a completar o a acabar una construcció legal que no ha començat encara davant de les mateixes Corts o, per exemple —i això sí que seria important—, que es tracta de rectificar una llei, o uns preceptes dictats, unes condicions socials i econòmiques, que han canviat d'una manera important, significativa i ràpida.

I, evidentment, hi ha un altre cas, que és quan hi ha hagut, a les Corts Generals, un canvi també significatiu dels equilibris polítics. Si això no es produeix, realment les possibilitats d'èxit són escasses; jo no voldria dir nul·les, però són escasses. I, això, què significa en definitiva? Que estem davant d'un procediment que té una naturalesa subsidiària —o supletòria, si vostès volen— respecte a l'acció parlamentària normal. Per tant, un cas paradigmàtic de quan és oportú i està justificat, l'hem tingut en aquesta Cambra a propòsit d'una iniciativa, a més a més formulada i impulsada unànimement per tots, com és la proposta de proposició d'una llei que regulés les relacions de totes les figures anàlogues al Defensor del Pueblo. Una Llei que en aquests moments acaba de ser aprovada i que molt probablement produirà uns efectes molt beneficiosos.

Per tant, si això és així, el cas que ara se'ns proposa, jo crec que no cal detenir-s'hi massa; no reuneix cap de les condicions que hem exposat perquè pugui tenir aquesta legitimació de tipus polític.

És evident que la preocupació que ha aportat el Grup d'Esquerra Republicana és una preocupació que afecta, sí, els ciutadans de Catalunya, indubtablement, però Catalunya no té en això un interès diferent, específic, més gran que qualsevol altre ciutadà de l'Estat. És a dir que no existeix aquesta especificitat. Hi ha un interès general, en tot cas, i aquest interès general es pot satisfer, i ho poden satisfer vostès, senyors del Grup d'Esquerra Republicana, a través del seu representant en el Grup Mixt, que, naturalment, trobarà l'ocasió de veure vehiculades les seves propostes. I, aleshores, hem de concloure que les possibilitats d'èxit, en tot cas, seran les mateixes que si es produeixen a través d'aquesta Cambra.

És, doncs, en aquest sentit que a nosaltres ens sembla que la iniciativa no és oportuna, i, al començament, he evocat la sessió del Congrés de Diputats que va aprovar la Llei que ara voldríem esmenar, bé, en aquesta sessió, en primer lloc, jo haig de dir que no he llegit la veu personal del representant d'Esquerra Republicana. Segurament se'ns pot dir que se sentia interpretat per algú altre; jo ho admito i ho crec així. El que no hi ha, òbviament, és ni la veu, ni les esmenes, ni el vot —llevat del Grup Comunista que, efectivament, va ser un esmenant en el mateix sentit— de qualsevol altre dels Grups dels quals ara accepta la seva voluntat per donar suport a aquesta proposta.

Això, per tant, està clar. És allò dels *Diaris de Sessions* : els emplaço a tots vostès perquè vegin si algú dels qui ara s'hauran de pronunciar en aquest sentit, aleshores va tenir la més petita sospita, el més petit dubte de la idoneïtat, de la utilitat del text tal com havia quedat. I he dit que no em referiria al fons de la qüestió, però, certament, hi hauria un punt que sí que no el voldria deixar de tocar. Si aquesta proposta és aprovada, evidentment, nosaltres hem d'avançar un punt de preocupació, un punt de preocupació que jo diria que, en certa manera, s'ha escapat de la mà de qui ha redactat la proposta d'exposició de motius, que és el tema dels metges forenses. Els metges forenses estan contemplats en aquesta llei, per raó dels seus articles, en l'aspecte positiu i per raó de l'exposició de motius, amb un grau de sospita, de suspicàcia, per dir-ho més clarament, que jo crec que no mereixen. Com no mereixen en absolut el qualificatiu —almenys, no el mereixen sense més precisions— de «persones assalariades de la part acusadora, és a dir, de l'Estat», i que —afegeixen— «això pot produir o produeix una col·lisió d'interessos». D'acord amb la Llei Orgànica del Poder Judicial, article 497, els metges forenses estan a les ordres directes dels jutges, dels magistrats i dels fiscals; estan a les ordres, per tant, de l'Administració de justícia. Estan a les ordres del poder judicial i, ni per aquest fet ni per la seva trajectòria —almenys, avui—, no són mereixedors en absolut de qualsevol sospita que pugui entelar la seva objectivitat, la seva independència i la seva neutralitat. Això, per tant, qualsevol que sigui el resultat de les votacions d'avui, cal que sigui contemplat amb preocupació. I seria, evidentment —i nosaltres creiem que ho és per si mateix—, un obstacle important preacceptar la idoneïtat del text tal com ens ve proposat.

Vull acabar per assenyalar el següent : crec que la Proposició —creiem que la Proposició— no solament no és idònia, no és convenient, sinó que pot ser contraproductiu; no dic que ho sigui, dic que pot produir efectes contraproductius. Per què? Doncs, senzillament, perquè, sense negar, al contrari, reconeixent que s'està usant un dret, nosaltres entenem que s'està usant malament, aquest dret, en el sentit que se sobrepassen d'una manera manifesta els límits normals de l'exercici d'aquest dret. En certa manera, i que no s'espanti ningú, en termes de dret civil, estem en una situació d'abús de dret. Hi ha abús de dret quan es reconeix algú un dret en abstracte, i en fa ús amb unes finalitats, amb uns objectius o dintre d'unes circumstàncies segons les quals es produeixen efectes no previstos per la llei. És a dir, es distorsiona el dret. Els antics, i em penso que tots nosaltres hi estaríem d'acord, creien allò que el dret extremat és un mal extrem. En conseqüència, nosaltres pensàvem, de veritat, que estem dilapidant una oportunitat, un instrument que, ben administrat, ens pot ser útil moltes vegades. Tots vostès saben —perquè jo mateix, jo crec que els n'he donat proves des d'aquesta tribuna, i no fa pas gaire— que el nostre Grup està disposat a sumar-se a la unanimitat d'aquesta Cambra, fins i tot a una majoria, sempre que cregui que, efectivament, allò que es fa és en benefici de tots, és oportú i és necessari. No és aquest cas. Nosaltres creiem que, en aquest cas, no estem davant aquesta circumstància. Creiem que vostès han posat en marxa una mena de carro de rodes quadrades que, evidentment, no pot arribar a la seva finalitat —i per això ens hi hem d'oposar—, i perquè en aquest carro correm el perill que hi vulgui pujar, segurament, algú que apro-

fito allò de dir : «De passada, aprofitarem el viatge.»

Vull acabar, només per deixar clar que, en definitiva, la nostra convicció és que tota iniciativa legislativa de les comunitats autònomes davant les Corts Generals perd la seva eficàcia integradora, la que el legislador constitucional, com he dit abans, li va atribuir, si no és justificada o si és inoportuna. I que nosaltres, en definitiva, ens sumarem sempre a iniciatives d'aquesta naturalesa quan s'escaigui de reconèixer-los una oportunitat, però mai per una raó de simple oportunisme.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Fet ja el torn en contra, correspon de posicionar-se als Grups que no han intervingut, començant pel menor i seguint fins al major. Per tant, en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Nosaltres votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, primer : perquè nosaltres hem seguit sempre la tònica de votar a favor de totes les preses en consideració, fora d'aquelles —que no ha estat el cas fins ara— que haguessin significat un disbarat d'iniciativa legislativa, perquè és votar a favor —el que abans retrèiem com un defecte de la majoria— que el Parlament tingui iniciativa de treball, iniciativa legislativa. I, en aquest cas, també és votar a favor d'una iniciativa estatutària. Nosaltres votarem a favor d'aquesta presa en consideració en concret, la qual cosa no vol dir que, després, no ens reservem tot el dret —com deia el senyor Barrera— d'esmenar allò que no estiguem d'acord amb el seu contingut ni amb el seu redactat.

La Generalitat —i ho diré telegràficament— té uns drets reconeguts per a observança de les llibertats de la persona. Tenim en portes la resolució d'un litigi que ens afecta tots, que fou la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat d'un tema proper com és el de la Llei anomenada Antiterrorista, avui a mans del Tribunal Constitucional, a partir de la iniciativa del Parlament de Catalunya entre d'altres.

Nosaltres, molt sincerament, no podem admetre l'argument procedimental ni l'argument polític sobre si nosaltres estem substituint les Corts Generals. I no ho podem fer, en primer lloc, perquè aquesta és una iniciativa plenament constitucional; en segon lloc, perquè és una iniciativa que és necessària si altres no la prenen. Per tant, sí que estem suplint les Corts Generals, però hi tenim tot el dret constitucional ja que les Corts no han pres aquesta iniciativa o l'ha rebutjada.

En tercer lloc, perquè creiem que l'objectiu mereix el procediment i, en quart lloc —el més important—, per raons polítiques, no només procedimentals o constitucionals. Per raons polítiques, nosaltres no ens podem preguntar sobre l'èxit. Sabem que les Corts Generals són i seran qui decidiran, al Congrés de Diputats —i la majoria al Congrés de Diputats, que avui té un determinat Partit, senyor Casares—, seran els qui decidiran sobre la necessitat de tirar endavant o no aquesta iniciativa, però Catalunya, que té una especificitat de defensa dels drets democràtics que ningú no la hi negarà, ni en època republicana, ni en època de clandestinitat, ni avui dia, quedaria endarrere si no es plantejés utilitzar tots els recursos per anar a defensar aquests drets.

Catalunya i aquest Parlament han fet iniciatives similars sobre temes que són desiguals. Els cito a tall d'exemple, sigui

la relació del Defensor del Pueblo amb homònims a nivell de comunitats autònomes, sigui la presència de representants autonòmics a les empreses públiques, i que ha anat a suplir allò que, encara avui en alguns casos, no ha estat iniciativa a les Corts Generals.

Nosaltres considerem —i amb aquest argument acabem d'arrodonar el nostre vot a favor d'aquesta presa en consideració— que és bo que el Parlament de Catalunya comparegui al Congrés de Diputats a defensar una iniciativa com aquesta, i ho és perquè és d'aquelles iniciatives que fan conseqüent una actitud política amb l'anomenat Estat de les autonomies.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, hem escoltat la intervenció del representant del Grup d'Esquerra Republicana, i hi coincidim en la gran importància que té aquesta Proposta de Proposició de Llei, la finalitat de la qual és addicionar dos apartats a l'article 520 de la Llei d'Enjudiciament Criminal, modificat per la Llei Orgànica de 12 de desembre de 1983.

I, a més, estem d'acord que les Cambres autonòmiques tinguin aquesta facultat. El senyor Fraga, senyor Casares, com a ponent podia tenir el seu criteri, però també té el seu criteri, o és el seu criteri, que, mentre sigui vigent la Constitució, se l'acati íntegrament.

A més, jo li voldria dir que no he constatat el que vostè diu, el que vostè posa en boca d'ell, però no tinc per què no creure-ho. Però, si és així, fou l'any 77, i fer valoracions, quan el temps d'aquest país ha anat vivint el seu camí democràtic, valoracions que, per un altre cantó, segons vostè, poden tenir les seves contradiccions, jo li diria, també, a vostè, que miri també en el seu camp, que suposo que algunes contradiccions hi deuen haver hagut.

Per un altre cantó, senyor Casares, jo no sé si ser endevina-dor polític, i, a més, de futur, no té el seu risc. Ja veurem, quan aquesta Proposta arribi al Congrés dels Diputats, quin serà l'equilibri d'aquella Cambra.

Els mals tractes —i anant al tema pel qual estic defensant el posicionament del Grup Popular— és un problema que preocupa enormement la societat dels nostres dies. I la seva eradicació ens compromet seriosament tots, no solament per la voluntat d'assegurar el compliment estricte de la legalitat, sinó també des de la profunda convicció de la necessitat de lluitar per la defensa dels drets de l'home. Nosaltres els entenem com aquells drets fonamentals de la persona humana, considerada tant des del seu aspecte individual com comunitari, que correspon a aquesta per la seva mateixa naturalesa, i han de ser reconeguts i respectats per tot poder o autoritat i per tota norma jurídica davant les exigències del bé comú.

No ens hem de decepcionar davant el poc èxit de tants esforços com s'han fet en tots els temps, i sobretot en els nostres, per proclamar i per protegir els drets humans, sinó que cal que continuem sense desmai amb la perenne lluita del dret.

Directament inspirada en l'article 5È de la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948, la radical i absoluta prohibició de la tortura, les penes i els tractes inhumans o degradants, és conseqüència derivada del principi de la dignitat de la persona, que l'article 10 de la Constitució espanyola reconeix com a

fonament de l'ordre polític i la pau social, així com dels drets a la vida i la integritat física i moral que proclama també en el seu article 15.

La dignitat de la persona, pel simple fet de ser-ho i amb independència de la manera que es comporti, és inviolable, i tots els òrgans que exerceixen el poder estatal tenen l'obligació de respectar-la i fer-la respectar. Per això han quedat constitucionalment prohibits els mals tractes i les penes que per la seva crueltat o contingut vexatiu i humiliant atemptin contra la dignitat de les persones, la seva vida o la seva integritat física i moral.

En aquest mateix sentit s'expressa l'article setè del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics de 1966, la Convenció per a la protecció de l'home i de les llibertats fonamentals de 1950 i la Declaració sobre la protecció de totes les persones contra la cultura i d'altres tractes o penes cruels inhumans o degradants de 1975, que dedica els seus dotze articles a la seva regulació.

Entrant ja en concret en l'anàlisi de la Proposta de Proposició de Llei, que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya, volem deixar constància que el nostre Grup està disposat a recolzar qualsevol mesura encaminada a augmentar les garanties del detingut a fi de reforçar allò que disposa l'article 15 de la nostra Constitució.

No obstant això, no ens sembla encertat que en el seu preàmbul es digui que «no s'entra en el fet que es produeixin o no mals tractes» i, d'altra banda, es digui que en la premsa diària es parla de supòsits de tortures i que Aministia Internacional afirma que la legislació espanyola continua sense donar suficients garanties per evitar-ho.

La modificació de l'article 520 de la Llei d'Enjudiciament Criminal per la Llei Orgànica de 1983 pot semblar a algú que no ha cobert totalment la lletra i sobretot l'escrit del text constitucional. Estem d'acord que aquells que pensin així promoguin la cobertura d'aquestes llacunes, però no ens val com a motiu de les propostes que s'introdueixin al dubte que hi ha en el rerafons de l'exposició sobre la imparcialitat del metge forense, del seu substitut legal i dels altres facultatius als quals es refereix aquest article.

No acceptem que hi hagi col·lisió d'interessos i que la Llei, solament per aquest motiu, que no és més que una presumpció de signe negatiu, no reuneixi les garanties que emanen del text constitucional. Considerar que seria més imparcial un dictamen emès per un metge nomenat pel seu col·legi que el d'un metge forense, sense ànim corporativista, ens sembla si més no injust i desafortunat.

D'altra banda, no veiem en l'apartat que se'ns proposa l'establiment d'un sistema adequat de nomenament i de concreció de les incompatibilitats d'aquests facultatius. Per la seva importància, el seu total desplegament no s'hauria de deixar —creiem nosaltres— en exposicions reglamentàries. Si descuïdem això, doncs, podríem incórrer en una presumpció similar i de signe contrari, en aquest cas favorable, no imparcial, favorable al detingut.

Nosaltres estariem d'acord a afegir l'apartat d) al final del número sisè d'aquest article, cosa que no és sinó una conseqüència de la proposta anterior. No obstant això, en aquests moments el que estem debatent no és el contingut de la Proposició de Llei, sinó el fet que la Cambra l'admeti a tràmit com a re-

quisit perquè s'estudiï posteriorment en Comissió i es puguin presentar esmenes al seu articulat. Resulta evident que nosaltres les presentarem. El nostre vot serà, doncs, favorable, atès que, malgrat els desacords que en principi hem assenyalat, coincidim amb el fet que si les màximes garanties que ha de tenir el detingut obliguen a cobrir algunes llacunes, això es fa de la manera més positiva i eficaç, i sempre d'acord amb la nostra Constitució.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon al Grup de Convergència i Unió de fer la seva intervenció. Per portar-la a terme, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Albiol.

El Sr. ALBIOL : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, davant la Proposta de Proposició de Llei presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i prèviament a l'entrada en les consideracions jurídiques puntuals que puguin recolzar o rebutjar la Proposta, no hi ha cap dubte que el que cal considerar és, si dins el marc legislatiu en aquesta matèria vigent, s'hi troben les suficients alternatives, les suficients normes aplicables, per donar compliment en tota la seva amplitud i que, per tant, converteixin en eficaç el dret a la integritat física i a no ser sotmès a tortura ni a penes o tractes inhumans o degradants, que és definit en l'article 15 de la norma fonamental, la Constitució.

El nostre Grup entén que prendre en consideració aquesta Proposta no produeix cap distorsió en el procés legislatiu estatal —com anteriorment s'ha dit—, ja que el Parlament de Catalunya està facultat i legitimat per sol·licitar-ho a les Corts Generals, segons es desprèn de la norma estatutària.

Per tant, i en tant que objectiu pretès per la proposta presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i sense entrar en l'anàlisi de l'exposició de motius que l'acompanya, pugui assolir la garantia d'aquest dret constitucional, sembla que mereixi aquesta Proposta la consideració d'aquesta Cambra.

En efecte, i entrant ja en l'articulat de la Llei d'Enjudiciament Criminal, observem que, si bé en l'article 520, apartat 2, s'estableix una garantia pel que fa a la tutela del dret que assisteix tota persona detinguda o presa a fi i efecte que no es pertorbi l'esmentat dret constitucional de respecte a la integritat física i a no ser torturat, la Proposta que se'ns presenta per part del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té com a finalitat recolzar, mitjançant la possible intervenció d'un professional desvinculat de l'Administració de Justícia, el compliment del mandat constitucional.

Considerant, d'altra banda, que no hi ha dubte que en el posterior període de presentació d'esmenes el nostre Grup parlamentari haurà de portar —així com també ens imaginem que ho faran els altres Grups de la Cambra— l'acurat estudi sobre el tema per al confegiment definitiu dels apartats de l'articulat que es pretén proposar de modificar o d'afegir a la Llei Orgànica 14/1983, de 12 de desembre, sí que cal tenir en compte, en principi, doncs, la possibilitat de la seva acceptació, possibilitat que el nostre Grup contempla i recolza.

Per tant, i per acabar, cal manifestar que el dret que es reconeix al detingut o pres a ser reconegut per un metge designat a l'efecte per l'òrgan representatiu d'aquests professionals potencia la garantia efectiva del dret que es vol protegir, especialment ampliant la garantia actualment inexistent sense que, en

cap cas, calgui avui qüestionar-la.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el posicionament hem de procedir ara a la votació.

La Cambra ha de decidir si pren o no en consideració la Proposició.

Els Il·lustres senyores Diputades i Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els Il·lustres membres de la Cambra que hi estiguin en contra, volen fer el favor de posar-se drets?

Els qui s'abstenen?

La presa en consideració ha estat adoptada per 68 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la part corresponent a les interpellacions. Voldria dir als Il·lustres membres de la Cambra que en aquest conjunt de sis interpellacions que teníem programades per avui n'hi ha dues que han estat retirades, les de les senyores Marta Mata i Eulàlia Vintró.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la concessió de subvencions i ajuts a empreses i institucions sense finalitat de lucre

Aleshores, doncs, correspon que procedim a les altres per l'ordre adequat. La primera interpellació és la que fa al Consell Executiu sobre la concessió de subvencions i ajuts a empreses i institucions sense finalitat de lucre l'Il·lustre Diputat senyor Josep Maria Sala, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, resulta evident, però sembla necessari recordar-ho al començament d'aquesta interpellació, que la política industrial hauria de constituir un dels eixos centrals... *(remor de veus.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, senyors Diputats. Perdoni, senyor Diputat, prego silenci a la Cambra, per favor.

El Sr. SALA : Estem a Catalunya, una de les regions més industrialitzades d'Europa, en un moment de crisi econòmica, de transformació i renovació profunda dels aparells productius, en un moment en què la manera com s'aborda per part de les nostres empreses, aquesta complexa problemàtica pot resultar decisiva per al futur del nostre país.

És en aquest context que l'actuació dels poders públics pot ser determinant. A Catalunya el Consell Executiu, el Departament d'Indústria i Energia, en particular, disposa dels instruments que li permetien de manera complementària, ben cert, amb altres administracions desenvolupar una actuació encaminada a la consolidació i potenciació d'una estructura industrial més competitiva, a la modernització del nostre aparell productiu, ajudar les indústries ja existents, en especial les dels sectors tradicionals, adaptar-se a les noves circumstàncies, a fomentar la creació d'empreses en sectors de futur, amb possibilitats de creixement, a impulsar la innovació tecnològica, la recerca i el disseny, a guanyar per damunt de tot la batalla de l'eficàcia i la

competitivitat.

La política industrial hauria de ser, per tant, un dels eixos centrals de l'acció de govern del Consell Executiu; hauria de ser-ho, lamentablement no ho és. La freda i objectiva realitat de les xifres i dels fets, que no la buida retòrica de les alteracions i els preàmbuls dels decrets i de les lleis, la realitat de les xifres i les lleis ens diu, senyores i senyors Diputats, que el Consell Executiu minusvalora la política industrial, que hi gasta poc, molt poc, i que encara el poc que gasta ho gasta malament, i que en molts aspectes, i en concret en la política de subvencions i ajuts, no practica cap tipus d'acció coherent i objectiva i, en canvi, practica una veritable caricatura del que hauria de ser una acció de govern solvent i seriosa.

El Consell Executiu minusvalora la política industrial. Jo diria més: «passa» de política industrial, no l'interessa, no és una de les seves prioritats. A les xifres em remeto: el pressupost de la Conselleria d'Indústria i Energia per a l'any 1985 és de 3.046 milions de pessetes, l'1,4% del Pressupost de la Generalitat descomptant Sanitat i Seguretat Social, l'1,4% del Pressupost de la Generalitat. A Galícia aquest mateix percentatge és el 2,7% del Pressupost de la Comunitat Autònoma; el Pressupost de la Conselleria d'Indústria a Galícia és el 2,7% del Pressupost de la Comunitat Autònoma, pràcticament el doble que a Catalunya. A Andalusia és l'1,7%. Al País Valencià és el 2,7%. A Astúries, el 6%. A Euskadi, el 9%. Però, si expressem el pressupost d'indústria en relació amb la xifra d'habitants, les diferències, senyores i senyors Diputats, són encara més colpidores: a Catalunya, el Consell Executiu gasta 500 pessetes per habitant i any a la Conselleria d'Indústria i Energia, 500 pessetes per habitant i any que, després del desgavell provocat per la gestió del senyor Laporte a la Conselleria de Sanitat i el retall pressupostari generalitzat subsegüent, es convertiran probablement ben aviat en 430 pessetes per habitant i any; a Galícia són 1.100 pessetes; a Andalusia, 700; al País Valencià, 800; a Astúries, 1.800, i a Euskadi, 7.000 pessetes per habitant i any. La comunitat autònoma més industrialitzada d'Espanya és la que menys gasta, la que menys recursos dedica a política industrial. Notable i trista contradicció. Però és que, a més, un 45% del pressupost de la Conselleria d'Indústria es destina als capítols I i II: personal i despesa corrent. Aquest mateix percentatge, a Galícia representa el 17,3% del pressupost de la Conselleria d'Indústria; a Andalusia, el 25%; al País Valencià, el 37; a Astúries, el 13; a Euskadi, el 5; a Catalunya, el 44,5% del pressupost. No només es gasta poc, sinó que, a més, el que es gasta es distribueix malament, amb un excés de despesa corrent i de personal.

El Consell Executiu, senyores i senyors Diputats, minusvalora la política industrial, no l'interessa, no és una de les seves prioritats. Crec que això, fins ara, ha quedat demostrat a bastament. Però podríem preguntar-nos què fa la Conselleria d'Indústria i Energia amb els recursos que rep, encara que insuficients. Els gestiona adequadament o no? Ho veurem analitzant la destinació d'una part d'aquests recursos, els destinats a subvencions i ajuts a empreses privades i institucions sense finalitat de lucre. Comencem per les primeres, per les subvencions a empreses per tal de promoure la recerca i el desenvolupament tecnològic, per tal de fomentar la productivitat. Estem parlant d'uns 234 milions de pessetes: el 34% del pressupost de la Conselleria per a l'any 1984 descomptant els capítols I i II.

Com s'han utilitzat aquests 234 milions? Com s'han repartit entre les empreses? Han existit uns criteris, unes prioritats, per part de la Conselleria en repartir-los? S'han utilitzat amb eficàcia? Han ajudat a promoure la recerca i el desenvolupament tecnològic? Han servit per fomentar la productivitat? Lamentablement, la resposta a totes aquestes preguntes només pot ser una: no, ni criteris ni prioritats; no s'han pogut utilitzar amb eficàcia, i difícilment han pogut tenir alguna utilitat. La Conselleria ha repartit ajuts d'import ridículament baix. Veurem després que la majoria no supera el milió de pessetes. Ha optat per una política de repartidora en la pitjor accepció del terme, i ha abandonat tot plantejament coherent i rigorós de política industrial. Ha fet una opció per l'arbitrarietat i el clientelisme, una opció en contra de l'objectivitat i l'eficàcia, i a les xifres em remeto: estem parlant de 234 milions de pessetes, repartits entre 353 empreses. La subvenció mitjana per empresa és de 650.000 pessetes; 650.000 pessetes, la subvenció mitjana per empresa. Què pot fer una empresa amb 650.000 pessetes? El 39% de les subvencions no arriba al mig milió de pessetes; el 85% no supera el milió de pessetes; només un 2% de les subvencions, les corresponents a set empreses, superen els dos milions, i, per exemple, una part important d'aquestes subvencions es concedeixen d'acord amb un decret, el 328 de 1984, que fixa objectius molt importants per a les empreses i molt importants per al país. Entre altres coses, diu —la Conselleria sap redactar molt bé els preàmbuls dels decrets i de les lleis—: «La productivitat que assoleixen empreses petites i mitjanes determina, en gran mesura, llur competitivitat en els mercats, i, en definitiva, llur capacitat de supervivència i progrés. És per això que s'estableixen els procediments i criteris de concessió d'ajuts, per tal de fomentar la productivitat.» Fomentar la productivitat, capacitat de supervivència, progrés, i cap de les ajudes distribuïdes d'acord amb aquest Decret supera les 500.000 pessetes. Fomentar la productivitat, senyor Conseller, amb 500.000 pessetes? Quin sentit té aquesta política, quin sentit té aquesta política de repartidora, aquesta espècie de beneficència industrial? Quin sentit pot tenir aquesta caricatura de política? Jo haig de dir que, lamentablement, de sentit, no en pot tenir cap.

Però si analitzem les subvencions a institucions sense finalitat de lucre sobta, sorprèn el tractament privilegiat i discriminatori en favor d'una entitat pràcticament desconeguda: la Fundació Societat i Cultura, que rep una subvenció molt més gran que altres entitats amb molta més experiència i qualificació en el camp de la recerca i el desenvolupament tecnològic. Tampoc trobem aquí coberts els mínims criteris de rigor, objectivitat i eficàcia en la distribució dels fons disponibles. D'uns 104 milions de pessetes, 15.400.000, la subvenció més important amb diferència, la rep aquesta Fundació Societat i Cultura. D'unes subvencions, en la concessió de les quals, i d'acord amb els decrets que les regulen, s'havien de valorar «especialment la importància de l'aportació de les entitats sollicitants al camp de la recerca» —estic citant literalment— «i de la tècnica, així com les actuacions dutes a terme en exercicis anteriors», sorprèn aquest tracte privilegiat que rep una entitat desconeguda, enfront d'altres entitats amb actuacions anteriors, aportacions actuals, mèrits i qualificacions infinitament superiors. Estem parlant, per exemple, de l'Institut Químic de Sarrià, del Gremi d'Indústries de la Confecció, del Departament de Mecà-

nica de Fluids, la Universitat Politècnica, de l'Institut de Tecnologia Química i Tèxtil, de l'Associació de Dissenyadors Industrials del FAD/ADI-FAD, de l'Institut de Tecnologia de la Construcció, del Centre de Càlcul de la Universitat Politècnica, del Laboratori de Microscòpia Electrònica, etcètera, totes elles entitats d'indiscutible mèrit, que reben subvencions molt inferiors als de la FUSIC.

Però la sorpresa, senyores i senyors Diputats, és encara més gran quan es coneix l'evolució posterior dels fets. Amb la subvenció rebuda, la FUSIC —la Societat Fundació i Cultura— contracta personal i màquines, installa un centre de divulgació informàtica al carrer Jonqueres, de nom, i 84, i, un cop muntat aquest centre, Centre de la Fundació Privada, i en paraules d'un dels seus dirigents, el senyor Santiago Guillén : «El manteniment costava caríssim, i vàrem trobar la solució de cedir personal i instal·lacions a la Generalitat perquè creés el Centre Divulgador de la Informàtica.» Vàrem trobar la solució de cedir a la Generalitat personal i instal·lacions. »; història exemplar, senyores i senyors Diputats. La Conselleria d'Indústria dona els diners, la Fundació contracta el personal i compra les màquines, i, un cop muntada la paradeta, com que el manteniment resulta caríssim, se cedeixen les màquines, les instal·lacions, el mateix butlletí de la Fundació que, en el número 15, en el número 15 apareix com a butlletí d'una fundació privada, i, en els números següents, sense canviar ni el logotip, ni el format, ni el comitè de redacció, ni tan sols, de vegades, la publicitat, es transforma miraculosament en butlletí d'un centre oficial de la Generalitat de Catalunya, i se cedeix, també, el personal de la Fundació, començant pel senyor Santiago Guillén, que es converteix en director del Centre Divulgador de la Informàtica. I potser en la personalitat del senyor Santiago Guillén trobaríem la clau d'aquesta estranya història : en el moment que les subvencions es concedien, el senyor Santiago Guillén era un Diputat ex-centrista, membre del Grup Mixt, i el seu vot podia resultar molt necessari per al Govern que donava la subvenció. No ho sabrem mai. El que sí que sabem és que la història d'aquesta subvenció, la història d'aquesta curiosa nacionalització, atípica en el món, d'una fundació privada —per ser més exactes, d'un bon bocí d'una fundació privada—, la història d'aquestes relacions tan peculiars, en el fons, d'aquestes relacions tan convergents entre la societat civil i l'Administració de la Generalitat, poc té a veure amb els criteris que haurien de presidir la distribució de les subvencions i els ajuts per tal de promoure la recerca i el desenvolupament tecnològic.

Crec que han quedat demostrades, senyores i senyors Diputats, a bastament les meves afirmacions inicials : el Consell Executiu minusvalora escandalosament la política industrial, i, a conseqüència, hi gasta poc, molt poc; que, en aquest sentit, Catalunya, ha quedat demostrat, és una de les comunitats que menys gasta en política industrial, i que una part molt important dels recursos que hi esmerça els destina a despesa corrent i de personal, en proporcions molt superiors als d'altres comunitats autònomes; ha quedat demostrat que l'abast de les subvencions a institucions sense finalitat de lucre s'ha discriminat en favor d'una entitat desconeguda, perjudicant objectivament moltes altres entitats de mèrits molt superiors. Ha quedat demostrat, també, que la política de subvencions i ajuts a empreses privades ha estat mancada dels mínims criteris d'objectivi-

tat, racionalitat i eficàcia. El fet de repartir a les empreses subvencions d'import ridículament baix, pressuposa abandonar tot plantejament de política coherent, i optar, en canvi, per una política de repartidora estèril i clientelista. I, en practicar aquesta caricatura de política, el Consell Executiu se situa per sota dels mínims exigibles, per sota dels mínims exigibles de rigor, de solvència i de competència. I, el que encara és més greu, fa burla de les nostres empeses, fa burla dels empresaris i dels treballadors del nostre país.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria, senyor Hortalà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Joan Hortalà) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, malgrat el que acaben d'escoltar, jo no vinc aquí a parlar-los com un gramàtic que fa bons preàmbuls, sinó com un *industrial policy maker*. (Rialles.) En qualsevol cas, com ja és costum en les interpellacions, hauré de contestar-los aquesta, en concret, per entregues fasciculars, perquè, per ésser rigorós —com és el meu costum, senyor Diputat—, m'he de referir necessàriament al que vostè acaba de dir des d'aquesta tribuna, al que formula concretament, en tant que pregunta de la interpellació —article 123 i següents del Reglament— i al que escriu en el preàmbul d'aquesta pregunta. I m'hi he de referir perquè vostè persevera en l'error en els tres aspectes, en les tres qüestions, en els tres apartats. I hi persevera d'una manera que posa en entredit la correcció i la consistència d'una política industrial que, justament, és la que es pot fer, atesos, per un costat, el que fixa la Constitució i l'Estatut, i, per l'altre costat, els recursos disponibles.

Però hi ha una qüestió prèvia, en relació amb tot això, que convé tenir molt present. Es tracta que les qüestions aquí interpellades fan referència al descabdellament pressupostari de 1984, i aquest pressupost, com és sabut, fou aprovat el dia 28 de desembre de l'any passat —el dia dels Sants Innocents. (Rialles.) Per tant, les corresponents actuacions, senyor Diputat, com a conseqüència d'aquesta pròrroga pressupostària forçosa, resten condicionades a les pautes existents durant el 1983, i no recullen —la qual cosa és important de cara als desplegaments de 1985— els aspectes innovadors i transcendents al respecte de l'orientació programàtica que va establir al seu dia el President de la Generalitat, pel que fa a aquesta segona legislatura, en relació amb el disseny de la política econòmica, en general, i, particularment, de la política industrial. Dit això, anem a les qüestions abans enunciades.

Subvencions a empreses privades. Aquí no hi ha ni arbitrarietat ni manca de responsabilitat, senyor Diputat, perquè el foment de la productivitat a les empreses privades va seguir, en el desplegament d'aquell Decret, i, per tant, en la seva resolució, una orientació de naturalesa generalista, perfectament tipificada en qualsevol disseny de política industrial. No era ni una actuació sectorial ni una actuació territorial. Generalista. I El fet de ser generalista vol dir que s'hi podien acollir la globalitat de les empreses i la globalitat dels sectors industrials existents al país. Per tant, amb recursos escassos; les quanties, senyor Diputat, havien de ser escasses —desgraciadament, nosaltres no gaudim de concert. I, d'altra banda, essent recur-

sos escassos i uniformement distribuïts, és obvi que, a igual o equiparable nivell de producció, corresponien subvencions generalitzades, idèntiques o semblants. D'altra banda, a part de la seva implementació política, la justificació teòrica i conceptual de la tal actuació rau en el fet que, en moments de crisi econòmica, és convenient, justament, adoptar criteris generalistes i no sectorials ni territorials, per premiar indiscriminadament el conjunt de l'estructura productiva. I si, d'això, vostè en diu «fer de repartidora», està en el seu dret, però si haguessim actuat altrament amb un decret d'aquestes circumstàncies, vostè hauria argumentat per què o a favor del clientelisme polític.

Segona qüestió : la pregunta que formula com a interpel·lació escrita sobre la política de subvencions i ajuts a les empreses sense finalitat de lucre. Miri, la respectiva pauta de conducta té el següent fonament : primer, actuar vers la potenciació de la recerca aplicada i el desenvolupament tecnològic; segon, actuar complementàriament a les accions bàsiques de la CIRIT pel que fa a la recerca aplicada; tercer, no concentrar només aquestes actuacions al camp estrictament industrial, sinó estendre-les també al del foment de l'estalvi energètic i a la utilització racional dels recursos naturals escassos, i, quart, i sobretot, senyor Diputat, quart i sobretot, conferir a aquests ajuts com bé s'especifica en els respectius preàmbuls, un marcat caràcter de complementació respecte a l'esforç bàsic i fonamental que han de fer les mateixes institucions sense finalitat de lucre.

A partir d'aquí, els motius de capteniment que vostè ens demana, concretament, en la seva interpel·lació, són els següents : ajudar a completar, en primer lloc, l'adquisició dels equips i els materials per a efectuar la recerca tècnica; segon, ajudar a concloure projectes d'investigació aplicada d'interès tecnològic evident, i, tercer, ajudar a la divulgació i a la publicació de treballs tècnics així com a l'organització de seminaris, fòrums, conferències, etcètera, per a la generació d'un clima industrial adient.

Per aquest motiu, no és, doncs, d'estranyar que, per exemple, al costat de subvencions importants fins a quinze milions de pessetes per a projectes concrets, hi hagi subvencions de cinquanta o cent mil pessetes per a activitats relatives a seminaris, conferències, fòrums, etcètera.

Tercera qüestió. Vostè fa una especial menció de la FUSIC, és a dir de la Fundació Societat i Cultura. Una vegada més, senyor Diputat, vostè va errar. Vostè fa afirmacions temeràries. Vostè practica la política de la insinuació, sense proves; perquè, referint-nos a l'any 1984, senyor Diputat, la Fundació, Societat i Cultura, Decret 326, va rebre una subvenció del total del Decret que tenia una dotació de quaranta-tres milions i mig de pessetes, va rebre una subvenció, —any 1984—, de dos milions de pessetes, ni més ni menys, ni poc important ni molt important. Per exemple, per dessota de la subvenció que va rebre la societat civil Centre d'Estudis de Planificació, que tan sols en va poder gaudir de dues-centes cinquanta mil; i molt per dessota, per exemple, dels sis milions i mig de pessetes que va rebre l'Associació d'Investigació, Gestió i Servei de l'Indústria Textil Llanera, que fou subvencionada, d'acord amb aquest Decret, amb la quantitat que abans li he indicat.

Per tant, no hi ha un tractament en el 1984 preferencial, en relació amb la quantia de la subvenció, ni tampoc hi ha una in-

tencionalitat de greuge comparatiu, per l'especialització d'aquesta Fundació respecte d'altres institucions d'aquesta naturalesa. I, si li sembla, i hi ha temps, podríem llegir i repassar aquestes institucions quines són : Gremi Provincial de Tallers de Reparació d'Automòbils, Fundació Calitax, Associació per a la Investigació de les Indústries de Curtits i Annexes, Associació de Vidriers de Catalunya, Associació de Fabricants, Editors de Mobles i Complementes KIT, en fi, col·legis oficials, facultats universitàries, càtedres, departaments. Tot un conjunt d'ajuts. Cap d'elles, amb la intencionalitat específica d'ajudar a una qüestió primordial, com és la divulgació de la informàtica.

Per tant, des d'aquest punt de vista, la subvenció no era, ni més petita ni més gran que la resta. I la que li corresponia d'acord amb uns criteris, òbviament, uns criteris discrecionals, d'acord amb l'actuació de l'Administració i, d'altra banda, adjudicat a unes finalitats que no eren competitives en relació amb la resta d'empreses que es varen acollir a aquest Departament.

Si a partir d'un cert moment, la FUSIC, per raons de funcionament intern, va transferir funcionaris, instal·lacions, etcètera, a un organisme independent, aquest és un altre tema. La FUSIC, com a tal, continua funcionant, en tant que Fundació Societat i Cultura existeix encara ara, i d'altra banda, existeix un centre vinculat a determinades actuacions governamentals, per a la difusió de la informàtica, que és el Centre de Difusió de la Informàtica.

Són coses completament diferents. La FUSIC va rebre el que li he dit, i la transferència, en qualsevol cas, d'equips, personal, programes i activitats, forma part d'un altre conjunt de política pròpia d'aquesta mateixa organització.

Per tant, senyor Diputat, no hi ha ni arbitrarietat, perquè l'arbitrarietat vol dir, actuar a voluntat, sense subjecció a normes, regles o Llei; i aquí s'observa la normativa vigent i publicada, —pot ser que a vostè no li agradi—, amb les seves implicacions de tota mena. Bé, però, aquesta és una norma que fa el Govern i, òbviament no la fa l'oposició, —que segurament, llavors, li agradaria, a vostè—. I tampoc hi ha manca de responsabilitat, com vostè afirma amb la seva pregunta, perquè és irresponsable aquell que actua inconscientment, i, una vegada més li he de dir que, el que fa el Govern, és possible —n'estic segur— que a vostè no li agrada. Però, justament, perquè actua d'acord amb uns plantejaments programats, que són els seus i no els del Grup que vostè representa; ni arbitrarietat, ni manca de responsabilitat.

Tot el contrari, un esforç imaginatiu, per intentar dissenyar una política industrial, en el marc d'una comunitat autònoma on els instruments bàsics de política industrial d'un estat sobirà, no han estat transferits. No hi ha política monetària, no hi ha política fiscal, no hi ha política duanera, per tant, no es pot incidir, directament, i d'una manera contundent sobre la marxa i el funcionament de les empreses. S'ha de fer un altre tipus de política industrial; aquella que permeten les possibilitats estatutàries i financeres. I, en aquest sentit, senyor Diputat, primer : no és cert que la suma de Capítol I i Capítol II sigui el 44,5 per cent, no és cert, del pressupost, entre altres coses, perquè vostè s'oblida tots els recursos per Capítol IV, VI i VII que vénen com a conseqüència de convenis amb CEDETI i IMPI...

En segon lloc, tampoc és correcta la interpretació que vostè

fa respecte a l'evolució concreta de les despeses que, òbviament, els diferents Governos autonòmics dediquen a indústria, no és correcta, des d'un punt de vista conceptual, per una raó molt senzilla, perquè és possible que aquests governs —a part les comunitats autònomes que gaudeixen de concert econòmic— tinguin una política industrial intervencionista, dirigista, fomentadora d'un sector públic propi; i això, aquí, no és així. Aquí es creu en el poder de la iniciativa com un dels punts d'arrelament del que és la nació catalana, i, en aquest sentit, el que es tracta, és de crear un clima adient perquè pugui sortir aquesta iniciativa, perquè l'empresari no estigui subjecte ni a dirigismes, ni a intervencionismes, ni a cap mena de pressió lligada a la burocràcia i a la paperassa. Per tant, el tipus de política industrial que es fa, es fa amb els mitjans que es tenen, amb les competències que es tenen i intentant incidir en aquesta mena d'ambientació intangible que és un ambient propici per crear confiança i, en definitiva, crear prosperitat. I aquesta prosperitat industrial, senyor Diputat, bé, és la que vostè qüestiona, com l'objectiu de política industrial, i des d'aquest punt de vista podríem estar d'acord a voler trobar aquell desllorigador que ens permetés que, encara aquestes realitats que avui dia constitueixen les actuacions empresarials catalanes tinguessin un futur més esplendorós.

Cregui'm, senyor Diputat, que en aquest sentit, jo estaria disposat a vendre'm l'ànima al diable. A vendre'm l'ànima, què dic al diable, als mateixos socialistes (*remor de veus i rialles*), perquè la situació industrial catalana anés millor (*riallles*).

El Sr. PRESIDENT : Per al torn de rèplica té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sala.

El Sr. SALA : Senyor President. Senyores i senyors Diputats. El senyor Conseller, en començar la seva intervenció, ha plantejat que, òbviament, estàvem analitzant —perquè és el que coneixem de la liquidació—, la utilització de determinats recursos a càrrec del pressupost de 1984, i ha vingut a dir que la responsabilitat de la utilització d'aquests recursos no era només d'ell, també, òbviament, del Conseller que, fins a mitjans de l'any 1984, havia ocupat la Conselleria d'Indústria.

Hi estic d'acord. S'està fent una interpellació, no al senyor Hortalà, s'està fent una interpellació al Conseller d'Indústria i Energia, i sobretot al Consell Executiu. I el senyor Hortalà s'oblida que la responsabilitat de l'acció de Govern, abans de les eleccions autonòmiques i després de les eleccions autonòmiques, ha pogut estar la d'Indústria en mans de Consellers diferents, però que el President ha continuat essent el mateix, i el President de la Generalitat, en definitiva, és el responsable de tota la política desenvolupada.

El senyor Hortalà ha preferit qualificar la política de repartidora de generalista, està en el seu perfecte dret, el de la utilització de terminologia per confondre les impressions. És correcte utilitzar l'expressió que es vulgui; si el senyor Hortalà prefereix dir-li que es practica una política generalista i això vol dir repartir subvencions, ajudes, a les empreses de cinc-centes mil pessetes, de quatre-centes mil pessetes, que cap anàlisi —mínimament seriosa, de política industrial, de política amb un mínim de sentit comú— pot pretendre que això pugui ajudar cap empresa d'aquest país a resoldre cap tipus de problemes dels que aquesta empresa té, jo li dic, aquesta política o la política de repartidora; el senyor Conseller prefereix dir-ne po-

lítica generalista; està en el perfecte dret a fer-ho.

El senyor Conseller, en el tema de la Fundació Societat i Cultura, també ha jugat amb els anys, ha jugat amb les xifres. Hi ha una resposta del senyor Conseller d'Indústria i Energia, jo estava analitzant l'acció global del Consell amb una resposta a un Diputat socialista, en la qual el senyor Hortalà, que en aquells moments ja era el Conseller, li diu : «en relació amb la pregunta formulada per l'Il·lustre Diputat, etcètera, etcètera, haig de notificar que la distribució de la partida 471.03, ha estat la que s'indica a l'annex. En aquesta partida, ha quedat un ròssec, etcètera, ..annex, de tal... Fundació Societat i Cultura, quinze milions quatre-centes dues mil nou-centes seixanta-dues pessetes».

Òbviament, aquesta partida s'ha aplicat d'acord amb un Decret de l'any anterior, i un Decret de l'any posterior, però amb la resposta, que és a partir de la qual, i utilitzant material subministrat pel Conseller senyor Hortalà, hem fet les comparacions, la Fundació Societat i Cultura, quinze milions quatre-centes dues mil nou-centes seixanta-dues pessetes, partida 471.03, i és la subvenció més important de les que ha rebut cap de les institucions reflectides en aquesta contesta del senyor Hortalà al Diputat senyor Santiago Riera. És *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, pàgina 2368; que torno a dir-li-ho, una part d'aquestes subvencions s'ha entregat d'acord amb un Decret, i l'altra part s'ha entregat d'acord amb un altre Decret. Una part de les subvencions s'ha lliurat el 4 d'abril, dos milions tres-centes quatre mil pessetes; el 28 de juny, un milió vuit-centes quaranta-quatre; el 22 d'octubre, dos milions nou-centes trenta-sis; el 15 de novembre, tres milions vuit-centes seixanta-nou; el 20 de novembre, dos milions quatre-centes quaranta-set i, posteriorment, a càrrec d'un altre Decret, es subvencionen dos milions de pessetes. És contesta del senyor Hortalà, quinze milions quatre-centes dues mil nou-centes seixanta-dues pessetes.

Política dirigista d'altres comunitats autònomes, senyor Hortalà. Aquí hi ha una política deliberada, del seu Consell, del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, que no és la seva responsabilitat, que és responsabilitat de tot el Consell, començant pel President de la Generalitat, de minusvalorar la política industrial. I aquí no estem parlant de recursos absoluts, senyor Conseller. I vostè d'economia n'entén, en principi, i entén de percentatges. Estem parlant de valors relatius, i estem dient que per una decisió autònoma, que ningú li obliga, el Consell Executiu de Catalunya ha decidit gastar en política industrial només l'1,4 per cent del seu pressupost, l'any 85; i que a Galícia, ha decidit gastar el 2,7 per cent, d'aquest pressupost; i que el País Valencià ha decidit gastar el 2,7 per cent d'aquest pressupost i que Andalusia l'1,7; Astúries 6 i Euskadi el 9. I això és una decisió lliure, de tots els Parlaments i de tots els Consells Executius de gastar el que volen gastar. Aquí, com que el Consell Executiu, la política industrial la minusvalora, practica una política generalista, de repartidora, —digui-li com vulgui—, la minusvalora; prefereix repartir quatre almoines, que fan burla de les nostres empreses, suposo que per quedar bé amb totes aquestes empreses, que portar una política industrial, mínimament coherent i amb un objectiu determinat, aquesta política, del seu Consell, minusvalora la política industrial, i això és una dada absolutament irrefutable. I, senyor Conseller vostè diu : «oh, les altres comunitats autònomes

practiquen una política dirigista, i nosaltres no volem practicar una política dirigista». Els senyors d'Aliança, potser li diran, si el senyor Fernández Albor, a Galícia, també practica una política dirigista, en política industrial; resulta, ara, que Aliança Popular és un partit dirigista, partidari; i aquí resulta que no, és a dir, que estem més a la dreta, suposadament, que els plantejaments que des d'Aliança Popular es fan, perquè allà si que gasten quelcom més, que aquí, a Catalunya, i també podríem dir, que el PNB a Euskadi també practica una política dirigista, en matèria de política industrial, perquè resulta que està fent la política industrial.

Si vostè, també, confonent les paraules vol dir que fer política, fer política industrial, en un sentit, és fer una política dirigista, estic d'acord amb vostè; estic d'acord amb vostè, com que aquí no fan cap tipus de política, fan aquesta política generalista de repartidora, això potser sí, clar, no dirigeixen; per tant, no fan una política dirigista, no fan política, no es que no la facin dirigista, és que no fan cap tipus de política.

Senyores i senyors Diputats, em reafirmo, després de la contesta del senyor Hortalà, he de dir que em sorprenen menys, els fets que han anat succeint, em sorprenen menys després d'haver escoltat la contesta del senyor Hortalà. Si el Conseller d'Indústria i Energia..., que també aprofito per dir-ho, les coses no deuen anar, en aquests moments, tan boiants a la seva Conselleria, i que les coses, tan dirigistes no les deuen estar fent tan bé, quan s'està plantejant una reforma que ha sortit molt recentment en el *Diari Oficial de la Generalitat*, una reforma en profunditat, que canvia radicalment l'estructura de la Conselleria d'Indústria i Energia i que suposo, i suposo, que d'aquí a uns dies s'aprofitarà, senyor Conseller, aquest Decret, per canviar una part important dels seus col·laboradors a la Conselleria d'Indústria i Energia; quan es canvia l'estructura, quan es canvien els col·laboradors, massa èxit d'aquesta política generalista, i dirigista, que jo li diria; d'aquesta no política, i política de repartidora, no en deu tenir. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats; que quedi clar, en primer lloc, que jo em sento absolutament corresponsable de les actuacions que s'han fet al Departament d'Indústria en tots els temps; fins i tot, —fins i tot—, a partir de l'època de la Generalitat republicana, que no hi havia Departament d'Indústria, que no hi havia Departament d'Indústria (*remor de veus i rialles*).

Senyor Diputat, el tema és molt diferent, el tema és molt diferent! Vostè diu que no és seriós intentar criteris de distribució —vostè en diu de repartidora, popularment; jo, «elitista»—, en dic generalistes. I en canvi això és perfectament correcte, i vostè pot comparar les actuacions d'altres Governos, Estats sobirans, que en temes tan genèrics com el que ara estem discutint, foment de la productivitat, el que es fa és una prima indiscriminada en dos troncs : o bé actuacions monetàries —que nosaltres les fem amb recursos monetaris—, o bé actuacions fiscals, amb desgravacions *ad hoc*. Per a tothom, per a tothom, i d'això, en qualsevol manual de política econòmica, se'n diuen actuacions de política industrial generalista, no repartidora, generalista.

I això és seriós fer-ho així, senyor Diputat, perquè es prima

la productivitat i qualsevol empresa pot accedir —si ho aconsegueix— a aquesta prima per incrementar la seva productivitat, no és un recurs estrictament per fomentar actuacions concretes, sectorials —microelectrònica, robòtica, disseny, etcètera—, sinó la productivitat. Perfectament coherent, perfectament lògic, fonament conceptual. Altra vegada la FUSIC. Jo no jugo amb les xifres, senyor Conseller... (*rialles*), perdó, senyor Diputat. Abans amb el tema del diable i la venda de l'ànima... (*rialles*). El problema, senyor Diputat, està en què durant 1984 no hi va haver pressupost de l'any i, per tant, les actuacions —ja li he dit abans— de 1983 es varen tipificar i es varen concretar durant 1984, però en els recursos estrictes de 1984, amb independència de la pregunta que va fer el senyor Diputat Riera, que feia referència a les actuacions del Decret de 1983. Efectivament, l'any 1984 la FUSIC va rebre 2 milions de pessetes de la manera que abans li he explicat. I això està a la seva disposició i del Diputat que ho vulgui conèixer. És així, amb els recursos de 1983, efectivament, hi havia una consignació que no es va exhaurir, tal com se li va dir al Diputat, de 15 milions de pessetes, perquè no hi van haver els justificants suficients a l'hora de liquidar el Pressupost, i per sobre d'aquesta subvenció, n'hi havia una altra, de l'Institut de Cibernètica, de quantia més elevada, per tant, no era la de quantia més elevada.

Un altre tema : dirigisme. Bé, el dirigisme, senyor Diputat, és una qüestió, com vostè sap —dins de les consideracions genèriques que fan els estudiants i els professionals de l'enginyeria—, que té diferents matisos al llarg de la història, i les actuacions, l'esforç dels Governos per intentar industrialitzar un país depenen del nivell d'industrialització que ja s'ha assolit.

Deixant de banda Euskadi, que no és comparable, perquè té concert —ho reitero—, deixant de banda Euskadi, el problema de les altres autonomies, amb independència també que nosaltres tenim un efecte financer més petit, i, per tant, podem dedicar menys a política industrial que les altres comunitats autònomes, el problema del dirigisme o de l'intervencionisme a aquest nivell de disseny de política industrial, senyor Diputat, obliga que, en determinats estadis de la industrialització, si el país, la regió, l'autonomia en qüestió té un nivell incipient d'industrialització, és evident que s'hi aboquin més recursos a unes zones on no hi ha tradició industrial, si es vol fomentar la industrialització. En canvi, en altres zones on hi ha una història, on hi ha una tradició, on hi ha un arrelament, on hi ha, en definitiva, una estructura industrial, els esforços no poden ser d'aquesta mateixa naturalesa, perquè es comparen elements heterogenis. Aquí, l'actuació del sector públic, en qualsevol cas l'actuació del Govern, ha de ser d'impuls, de creació de clima, com li deia abans, de generar confiança i deixar que l'acció comporti una bona oferta d'empresaris de tal manera que les inversions tinguin lloc, amb el benentès que sempre —i aquesta és la filosofia d'aquest Govern al respecte— la inversió pública és substitutiva de la inversió privada.

Darrerament m'ha parlat de la reforma, no té res a veure amb el tema, però, en fi, ja que n'ha parlat em sabia greu no contestar-li. La reforma del Departament —i quan vulgui en podem parlar més àmpliament, senyor Diputat— es fa fonamentalment per adequar la política industrial a les necessitats d'un futur condicionat per dos elements : un, el mateix creixement del que és l'exerciment de les competències, i l'altre, l'a-

dequació de tota una normativa, en seguretat i qualitat, a les reglamentacions europees.

El Departament d'Indústria i Energia, quan es va constituir el 1980, era un Departament que va rebre el gruix de les transferències i es va organitzar en funció de les transferències rebudes i dels seus elements materials i personals. Després de cinc anys de vida i d'exercitar aquestes competències i administrar correctament i eficaçment els seus recursos, aquest Departament es troba ara davant del desafiament d'haver d'incidir en una Administració més àgil, com a conseqüència d'una normativa comunitària, i, al mateix temps, procurar canviar les pautes de subvenció, perquè les subvencions, senyor Diputat, sempre són discriminatòries. A qui s'ha de subvencionar? A les empreses que ja funcionen, o a les empreses noves amb tecnologies punta? Si se subvencionen les empreses noves amb tecnologia punta, les empreses que funcionen, i que han rebut tot l'impacte de la crisi, se sentiran queixoses. Si, pel contrari, se subvenciona aquestes i no les de tecnologia punta, noves empreses, el país pot quedar disminuït pel que fa a la seva competitivitat internacional. Per tant, es busca sempre un equilibri, i la política industrial en aquests moments, en els països industrials avançats tendeix a crear clima, a donar confiança i a establir un marc on les regulacions de seguretat i qualitat siguin les més idònies per aconseguir el progrés industrial, i en aquest sentit és en el sentit que s'instrumenta la reforma.

Moltes gràcies.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre la política d'aval
per mitjà de la CARIC, durant
l'exercici pressupostari de 1985**

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpellació següent, que és la que fa el Consell Executiu sobre la política d'aval per mitjà de la CARIC, durant l'exercici pressupostari de 1985, l'Il·lustre Diputat, senyor Santiago Riera, del Grup Socialista, al qual, doncs, tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIERA : Senyor President, gràcies. Senyores Diputades i senyors Diputats, recordaran vostès, segurament bona part de vostès, que al llarg de la legislatura passada, el Grup Socialista es va manifestar nombroses vegades molt crític amb la gestió que Govern de Convergència feia de la institució anomenada CARIC, els ho recordaré : la Comissió d'Ajuda per a la Reconversió Industrial a Catalunya. El nostre Grup entenia que la manca de previsió sectorial, que no es feia, podia provocar que totes les actuacions d'aquesta Comissió de la CARIC arribessin a ser un calaix de sastre tan dispers que fossin favorables a una actuació clientelar d'aquesta institució i també a un malbaratament de recursos. Lamentablement, vostès saben, senyors Diputats, senyores Diputades, que vàrem tenir raó : en acabar la legislatura, vàrem poder demostrar que hi havia avals que havien estat concedits a empreses relacionades amb persones properes al Govern de Convergència, l'aval de Subirà i companyia, ho recordaran, precisament, de manera molt clara —lamento que el senyor Portaveu no sigui aquí—, l'aval també a l'empresa EGA, SA de Terrassa, també relacionada amb un Diputat d'aquesta Cambra, avals també a set SAT del sector lleter, amb una operació de RANIA. És a dir, al nostre entendre teníem demostracions que aquests avals, l'actuació

de la CARIC, la gestió que es feia estava resultant un calaix de sastre incapaç de malbaratament de recursos i, en definitiva, no adient per l'origen pel qual va ser creat.

Aleshores, doncs, és lògic que el nostre Grup, en entrar el nou Govern penséssim que era adient esperar un temps prudencial per veure si hi havia un canvi d'acció política, un canvi d'actitud, de gestió política amb aquesta Comissió i, lògicament, també intentar recollir informació per veure si es produïa, perquè certament estàvem preocupats i en continuem estant, lògicament, com vostès veuran al llarg d'aquesta interpellació.

El temps l'hem passat, ja pràcticament fa un any i mig del nou Govern de Convergència i Unió. La informació l'hem recollida, millor dit, hem intentat recollir-la, perquè s'ha de dir —i vostès ho han de conèixer—, senyores i senyors Diputats, que va costar moltíssim rebre informació de la CARIC, informació que aquest Diputat va demanar amb data 13 i 14 febrer, va haver d'esperar de rebre-la a mitjans de juny, finals de juliol, d'enguany. Però no sols és això, va necessitar, per poder rebre-la, el suport del President de la Cambra, tota vegada que el responsable de la CARIC, que avui ens honora amb la seva presència en aquesta Sala, la negava a aquest Diputat dient que la CARIC no era una institució pública. I al senyor President li hauré de recordar que la CARIC és un organisme públic i, per tant, havia de respondre a aquest Diputat. I això, ja per si, és molt greu.

Però, no sols això, va requerir també una pregunta d'aquest Diputat a aquesta Cambra, perquè tot i això encara no me la donaven, malgrat la carta del senyor President del Parlament. La pregunta oral es va fer, es va presentar l'11 de juny i, curiosament, el 12 de juny em van enviar la primera resposta de documentació, primera resposta, primera part. Lògicament la pregunta, que en el seu dia va ser retirada, i a finals de juliol vam rebre la segona part : informació, no tota, amb greus greuges perquè no es va enviar tota la informació. Jo li explicaré, tindrem temps per fer-ho.

Bé, esperat, doncs, el temps prudencial —un any i mig—, recollida la informació que li ha estat possible a aquest Diputat, quina conclusió en treu el nostre Grup? Doncs mirin, senyors Diputats, senyores Diputades, a la mateixa conclusió que al llarg dels anys passats, és a dir, l'any 85 la gestió d'aquesta Comissió ha estat la mateixa, exactament, que la que va ser a l'any 82, 83 i 84. És a dir : incapacitat per portar una política industrial seriosa, malbaratament de recursos, clientelisme en l'ús d'aquesta institució. I això és gruixut.

Parlem-ne una mica. Incapacitat per fer un ús correcte de la CARIC. Per què goso qualificar així la CARIC, l'ús polític que vostès n'han fet? La CARIC, amb els seus objectius, senyores Diputades i senyors Diputats, va dirigida a avalar grups d'empreses representatives d'un subsector industrial o a empreses que, per si mateixes, pel seu volum, s'entén, en són representatives d'una la societat industrial per tal de cercar un escenari industrial desitjable per a finals de la dècada dels 80. Certament això vol dir actuar en aquells sectors clau de la indústria catalana. Aquest és l'objectiu de la CARIC, actuar en aquells sectors clau de l'estructura industrial catalana. Doncs bé, d'aquells objectius, què se n'ha fet? Doncs miri, no s'ha actuat en els sectors clau de la indústria catalana, perquè vostès no em diran a mi que actuar en el sector clau d'escalaborns i pipes (*rialles*), en

el sector de transformadors de farratge i palles, en el sector de remolcs i gòndoles, en el subsector de veles per a navegació... què, continuo? Ni ha d'altres. No són sectors clau, senyor Conseller, no són sectors clau. Però, a més a més, és que no sols això, és que hi ha subsectors d'aquests que no solament no són clau, senyor Conseller, que ni són sectors industrials *stricto sensu*, o vostè em dirà que el sector de l'espectacle és un sector també industrial? Ja no diem clau. (*Rialles.*) Bé, el sector de transports internacionals, tampoc és un sector industrial, senyor Diputat, senyor Conseller, miri, ara el rebaixava a Diputat, miri per on (*rialles*), i no diem ja el sector d'emissores de ràdio, tampoc és un sector industrial. Ja en parlarem, d'aquest sector.

Per tant, incapacitat de fer un ús correcte de la CARIC, incapacitat. I també un malbaratament de recursos. Així, l'any 83-84 s'han donat uns fallits d'aquests avals valorats ja en 544 milions de pessetes. L'any 85, encara no ho sé, he fet una pregunta a l'Honorable Conseller de Finances, que em sembla que ahir devia acabar el termini, encara no l'he rebuda, tampoc no és qüestió de reclamar per un dia més o un dia menys, però la tindrem, però per les dades que té aquest Diputat, per les dades que ha recollit, pensa que realment podem tenir greu preocupació perquè els fallits d'aquests avals poden arribar a un terç —i espero que no hi arribin— dels recursos que s'hi han emprat. Tindrem temps, i ho veurem quan convingui.

Però és que només això ja seria suficient, però és que no són ja avals fallits, hi ha uns avals clientelars que es donen a unes empreses, que no sols no són sectors clau, sinó que a penes es pot dir que siguin sectors industrials, i parlo, lògicament, del sector d'emissores de ràdio. I parlo de l'emissora de Ràdio Avui, per exemple; emissora vinculada molt estretament al senyor Subirà, accionista fundador d'aquesta entitat, que lamento que no sigui aquí, perquè en volia parlar amb ell, d'això, perquè ho rebutés, perquè em digués el que en pensava; lamento que no sigui aquí.

Això és molt greu, això és gravíssim, això pot tenir molts qualificatius. Jo no sé quin li'n posarien vostès. De què s'ha de parlar? De malbaratament de recursos, es pot qualificar? Es pot qualificar de poca honestedat en l'ús públic? Pot significar també de desviació de poder, de fer un ús d'una institució amb uns recursos per a un tema i passar-los cap a un altre? Vostès mateixos, cadascú sabrà com qualificar-ho.

Per tant, senyores i senyors Diputats, això és molt greu. I penso que no solament ho ha vist aquest Diputat, que això és greu. Ho deu haver vist algú més, i penso que algú més de la majoria perquè, si no, senyors Diputats, no s'entén que a un mes i mig abans d'acabar l'any, a un mes i mig, del pressupost que hi havia dels avals —2.500 milions pressupostats, el pressupost votat per vostès— se n'han gastat escassament 670. En queden 1.822; en parlarem, senyor Conseller, si és que no és així.

Per tant, entenc que algú se n'ha adonat, per dir : «ja està bé, no podem seguir, no podem seguir fent un ús d'aquesta manera d'aquesta provisió i d'aquells avals que hipotequen realment la Generalitat.» Per això, per saber això, per conèixer el capteniment de vostès en l'ús d'aquests diners, en l'ús d'aquesta situació, he fet aquesta pregunta, aquesta interpellació, per veure què en pensen vostès, què tenen al cap amb la CARIC, senyor Conseller, o el que em respongui del Consell

Executiu la interpellació, endavant.

Gràcies, senyor President :

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyors Diputats; bé, també els faré la resposta del que al seu dia es va escriure, i després del que aquí s'ha dit.

De totes passades, senyor Diputat, permeti'm de bell antuvi que mostri el meu reconeixement perquè en el preàmbul de la seva intervenció escrita i amb algunes de les manifestacions que ha fet des de la tribuna, si bé la política industrial que fem no li agrada, almenys en aquesta ocasió reconeix que sí que hi ha política industrial. (*Remor de veus.*) Bé, fet aquest reconeixement, comentaré estrictament el que vostè va escriure i el que vostè va demanar i, després, el que ara vostè ha plantejat.

Efectivament, senyor Diputat, la política d'aval és un instrument important de la política industrial, d'aquesta política industrial. Però amb matisos, perquè sobre la política d'aval s'han creat moltes expectatives i l'adequació dels instruments econòmics varia la seva eficàcia a mesura que el temps passa i a mesura, també, que els esdeveniments canvien; per tant, convé la matisació.

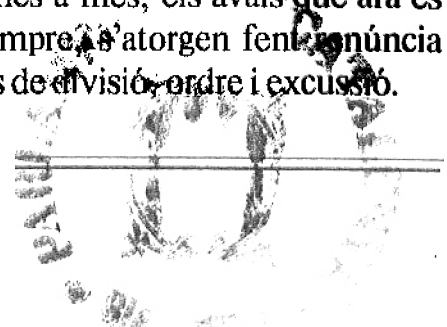
En primer lloc, perquè la viabilitat d'una política d'aval descansa sobre tres factors. D'una banda, l'estructura dels tipus d'interès i l'oferta de fons líquids per a finalitats industrials. En segon lloc, en la viabilitat de la mateixa empresa, sense excloure en aquest cas les opcions polítiques respecte a l'estructura industrial futura del país. I, finalment, en un fet molt clar, però que sovint s'oblida. I és que un aval no és ni un crèdit, ni un préstec, sinó un oferiment de garanties per a la consecució de crèdits i préstecs. I tot això, senyor Diputat, ha variat al llarg del temps.

Perquè vostè em pregunta com és el capteniment d'aquest any en relació amb els anys anteriors; tot això ha variat al llarg del temps. Els tipus d'interès, del 19-21% de fa tres anys, no s'assemblen als d'ara, 16-14%. Els plans de viabilitat de les empreses, fins i tot amb totes les consideracions addicionals que vostè vulgui fer sobre les expectatives, no són equiparables quan varien —i varien significativament— el ritme d'inflació i fins i tot els ritmes d'acumulació.

I, en tercer lloc, les opcions polítiques i les prioritats corresponents també varien, com ja m'hi he referit abans, quan a l'hora d'intentar un impuls industrialitzador hi ha sempre el dilema entre consolidar l'estructura productiva existent com a objectiu de lluitar contra l'atur o destinar uns recursos addicionals per fomentar les noves tecnologies.

Per tant, al marge de qualsevol interpretació partidista, senyor Diputat, això li ha de fer entendre que és erroni —com acabo de significar-li— considerar pautes idèntiques pel que fa a la política d'aval dels anys 81, 82 i 83, per un costat, i 85, per l'altre, perquè en el Pressupost del 84 no hi va haver partida per a la concessió d'aval.

Doncs, bé, l'evolució, període per un costat, període per un altre, és diferent per aquestes raons. Raons de caràcter tècnic : els avals que ara es concedeixen, només es concedeixen amb garantia del principal i, per tant, sense l'obligació de subvenir els interessos de demora. I, a més a més, els avals que ara es concedeixen sovint, gairebé sempre, s'atorgen fent una renúncia explícita la Generalitat dels drets de divisió, ordre i excussió.

Tot això li ho vaig dient perquè la política d'avalis canvia i, per tant, la demanda d'avalis també. Raons econòmiques : perquè per la mateixa evolució de l'economia, ara es dona bancàriament un increment de l'oferta de fons líquid a termini, per a activitats industrials i, al mateix temps, les empreses —sobretot les petites i mitjanes, a les quals va destinada la política d'avalis de la CARIC, de la CARIC, dic, no del Consell Executiu— prioritzen a favor de la subvenció per a l'amortització de crèdit i a la contra de la petició directa de crèdits i préstecs, a tipus d'interès de mercat. Raons, en fi, del mateix disseny de la política industrial, pel fet que davant l'expectativa de la ZUR es va actuar, al començament d'enguany, amb criteris restrictius per motius de previsió, ja que en el Pressupost del 1985 no es contemplaven les implicacions del finançament compartit en el tema de la ZUR —compartida Administració central-Administració autonòmica—, contràriament a allò que preveia la Llei General de Reconversió i Reindustrialització. I també podria afegir-li raons de política econòmica general, ja que els plans de reconversió oficials, a més a més de les actuacions específiques en el tèxtil, l'electrònica i en els fertilitzants, han quedat, com vostè sap, reduïts a quatre grans sectors, i a Catalunya la resta de sectors i subsectors, en tant que sectors i subsectors —que és l'objectiu de la CARIC— no han demanat al llarg del 1985 accions de tipus col·lectiu.

Tot això, senyor Diputat, sense oblidar la salut conjuntural de les empreses, contribueix —com li dic— que enguany la demanda d'avalis sigui més limitada.

Tot i així, dels 1.500 milions de pessetes pressupostats per a avalis enguany, s'han atorgat fins al començament de mes —30 d'octubre— un total de 1.695 milions. 1.695 milions, i això les proves són fefaents, i si vostè creu el contrari, escolti'm, utilitzi tots els recursos al seu abast sense excloure el jutjat de guàrdia; 1.695 milions s'han concedit —30 d'octubre— d'avalis. 1.190 milions, la CARIC, els ha donat la CARIC; 1.190 milions, la CARIC. 505 milions, el Consell Executiu. Avalis directes. I això sense tenir en compte els 506,5 milions de pessetes d'avalis atorgats durant el 1983 i que per raons de les mateixes empreses no s'han formalitzat fins a aquest any.

A partir d'aquestes constatacions i aquests fets, que crec que són importants i convé tenir-los en compte per a qualsevol discussió seriosa sobre la bondat o la ineficàcia d'aquest tipus de política, i sobre la gestió que d'aquesta política es fa, permeti'm que a continuació relati respecte a això... bé, els capteniments, els motius, les actuacions que justifiquen aquests avalis, que no són actuacions en sectors clau exclusivament, sinó en reconversió, bàsicament.

I els criteris, com li he dit, són els següents : primer, consolidació d'empreses líders en un sector. Per exemple, vostè ha fet broma sobre les pipes; doncs, escolti, les pipes no són ni més ni menys que pipes, no? Com la del senyor Armet, que de vegades en fuma, no? O la pipa del senyor Molas? (*Rialles.*) És la Dunhill. Les pipes Dunhill, com vostè sap i els Diputats no ignoren, es fan a l'Empordà; doncs bé, és una empresa important, no cal negligir la fabricació de pipes. És important.

Travosa. Travosa és una empresa important; Travosa és l'empresa que ha fet les plataformes petrolíferes al Mar del Nord, i tantes d'altres.

És clar, s'han de conèixer els expedients empresa per empresa, i saber què volen dir aquestes actuacions.

Per tant, el primer criteri de capteniment per a la concessió d'avalis és consolidació d'empreses líders en un sector, i amb possibilitat de conformar una trajectòria exportadora. Això, al marge de la idea bàsica de la reconversió.

En segon lloc, actuacions d'emergència en sectors que, d'acord amb el disseny de la política industrial, es consideren estratègics per al futur del país.

En tercer lloc, contribució a la reconversió energètica i aprofitament respecte a això.

I, a partir d'ara, complementar els esforços de reindustrialització territorial en diferents indrets de Catalunya, fora de la ZUR, ja sigui sota la consideració global del territori, o ja sigui per motius d'especialització sectorial dins de cada un d'ells. En conclusió —sobre aquest punt—, període per període i fins i tot considerant l'abast del que acabo de dir, no es pot pas afirmar amb rigor que la política d'avalis d'enguany sigui pel moment negligible respecte a la d'anys anteriors. Ja li he dit.

1.695 milions de pessetes —30 d'octubre— sobre 2.500. En resten 800 per distribuir, si és que es distribueixen. Per tant, la política, senyor Diputat, no és negligent, i a mi m'agradaria que ho fos, m'agradaria donar-li la raó, m'agradaria dir-li que, efectivament, es donen pocs avalis, perquè això suposaria que les coses van millor amb la lleugera reactivació que s'observa en el món industrial. I, per tant, des d'aquest punt de vista, tots plegats quedaríem satisfets que això fos així; però no és així, encara es donen avalis i encara es demanen avalis, no amb la mateixa intensitat, per les raons que abans li he explicat.

I, a partir d'aquí, també permeti'm que ara li contesti ràpidament, amb síntesi cenyida, sobre el que vostè ha dit, algunes de les coses que ha dit que m'han semblat prou importants.

Escolti'm, la concessió d'avalis a efectes de clientelisme de parentesc polític o partidista, jo crec que això va quedar molt clar durant la campanya electoral. Hi va haver uns debats en els quals els qui utilitzaven dossiers varen ser contracontestats pels que no utilitzaven dossiers i tenien la informació correcta i assenyada respecte a això. I, a més, escolti'm, és normal que les empreses que demanin avalis siguin empreses properes a Convergència, perquè el món empresarial és un món proper a Convergència, més que al socialisme (*rialles*), això és evident; això és evident.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, Honorable Conseller, li prego que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Sí, senyor President. Llàstima, perquè, és clar, es fan tantes preguntes que no es poden contestar totes, entre el que s'escriu i el que es parla des de la tribuna.

En segon lloc, la informació que vostè va demanar se li va donar, en el sentit que, segons quin tipus d'informació que afecta la intimitat de les empreses no es pot fer pública. No és correcte que el Govern faci públic que una determinada empresa en un mercat competitiu demani un préstec o demani un crèdit; per tant, només es pot donar informació dels realment concedits, no d'aquells que es demanen i que després no han estat concedits o no han estat subvencionats; d'una manera o d'una altra.

El tema de la ràdio, senyor Diputat, hi ha una normativa de l'Administració central que equipara el sector de la radiodifusió a empreses en reconversió i, per tant, poden accedir als préstecs del Banc de Crèdit Industrial, i la Generalitat el que fa és

subrogar-se amb aquesta normativa i donar subvencions a les emissores de ràdio que ho demanin, amb llicència concedida definitiva, quan es firma l'aval —tinc les dades aquí i ara les discutirem en el torn de rèplica—, perquè el Banc de Crèdit Industrial pugui donar els corresponents crèdits que la Generalitat avala.

I, en fi, dir-li que, d'altra banda, pel que fa referència a Ràdio Avui, efectivament, a Ràdio Avui i a d'altres ràdios se'ls ha donat un aval, però aquests avals, que jo sàpiga, segueixen una via normal i que parlar de Ràdio Avui no comporta, en aquests moments, sota cap aspecte, parlar d'avals fallits.

El Sr. PRESIDENT : L'Ilustre Diputat vol replicar? *(Pausa.)*

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President. De veritat, senyor Conseller, que m'ha decepcionat. Vostè no ha contestat res del que jo li he dit. No. Miri, vostè m'ha dit que... Jo li he dit, abans, he intentat demostrar que vostès feien una política incompetent en l'ús de la CARIC, clientelar, poc seriosa, i alguns altres qualificatius que m'excuso de dir per no tenir problemes, lògicament.

Vostè no m'ho ha desmentit, això. Vostè, per exemple, m'ha dit que, bé, que actuaven, no en els sectors clau, en el sector on convingués, perquè, aquí... Escolti, senyor Conseller, jo li vaig a llegir ràpidament, molt ràpidament —no tindrè pas massa temps— una resolució d'aquest Parlament, concretament del 14 de desembre del 83, publicada en el BOPC 172, d'11 de gener, que diu : «L'actuació de reconversió de la CARIC s'ha fonamentat en criteris estratègics, intentant cercar aquells sectors clau de la nostra estructura industrial per les relacions d'encadenament que presenten, o perquè es tracta d'activitats neuràlgiques de la nostra estructura industrial.» Això ho diu una resolució votada per Convergència i Unió, amb l'oposició socialista perquè enteníem que s'havien de concretar més els subsectors.

I això ho diuen vostès, no ho dic jo. Què li sembla, subsector de ràdios? Cau aquí, això? Cau aquí, dir que és neuràlgic per al nostre país, per a l'estructura industrial? No fem conya, home, d'això. *(Rialles.)* Bé.

Vostè, a més a més, diu, per altra banda, que a mi se m'ha donat tota la informació. Miri, escolti, senyor Conseller, entre la informació que a aquest Diputat, per exemple, no se li ha donat, està la informació d'avals facilitats per la CARIC i que no consten en el DOGC. Aquest senyor m'ha facilitat, fins i tot, informació de més, miri per on. M'ha donat una relació de vint empreses amb 1.047 milions d'avals facilitats que no consten al DOGC, perquè vostè sap que el reglament de la CARIC preveu, en el seu article 19, si no ho recordo malament, que els avals concedits per la CARIC han de constar en el DOG. Doncs, bé, vostè em diu, ara : «Escolti, 1.190.505 del Consell Executiu, l'any 85, hem donat». Escolti, no ho han publicat al DOG, doncs, eh? No, no, li faré una pregunta, perquè vostè m'informi quan ho publicaran. Perquè vostès ho han de fer, ho han de complir. Vostès han publicat, estrictament, i jo en tinc la relació aquí —perquè, miri, la tinc ben feta—, miri la relació d'avals que vostès han donat aquests anys. *(Ll. Sr. Riera mostra un document a la Cambra. Rialles.)* És que són tants... Senyor Conseller, ja em perdonarà, perquè he tret en clar una mica, en fi, és igual... Perquè he anat recollint any per any, sector per sector, i, com vostès veuen, això és un sac de subsec-

tors, no? Doncs, naturalment, segurament, «claus per al futur industrial del nostre país». Bé, deixem-ho estar, això, deixem-ho estar.

Ho tinc perfectament anotat, he seguit curosament, realment, tot el que vostès han donat, i puja 687 milions. Punt. Els avals que vostè em diu : «És que hi ha uns avals que dóna el Consell Executiu», però, escolti, on ho diu, això? On ho diu el reglament? El reglament precisa que hi ha una comissió que fa uns plans de viabilitat; aquesta comissió, aquest pla de viabilitat ha de ser a cinc anys vista, a empreses que tinguin un futur i que tinguin un pla a cinc anys vista, i se'ls dóna un aval d'acord amb una comissió tècnica que diu : «Aquest sector va, endavant.» Doncs, bé, escolti, això, en cap cas no entenc què vol dir «avals del Consell Executiu», perquè això no consta en el reglament de la CARIC. Digui'm vostè, en tot cas, on consta.

Anem precisant. No m'ha contestat vostè allò dels avals fallits. No m'ho ha contestat. No m'ha dit si eren molts o si eren pocs. Molt bé. Perfecte.

Clientelar i clientelisme. Bé, escolti, he parlat que no s'ha arribat a sectors clau, sinó a sectors que difícilment es poden considerar industrials, i hem parlat de Ràdio Avui. Escolti, és que, a Ràdio Avui se li va donar l'aval, a més a més, sense tenir la concessió. Una pregunta del senyor Clotas a aquest Parlament. No tenien la concessió i es va concedir l'aval a Ràdio Avui. No, «quina mania», no. És que és cert. No és veritat? Doncs, ja en parlarem més, si vol vostè.

A Ràdio Avui, permeti'm, senyor Conseller, vinculacions... Diu : «Oh, és que...» *(Rialles.)* Miri, resulta que el senyor Subirà és soci fundador. Resulta que el senyor Subirà, a aquesta ràdio... A més a més, se li dóna un aval d'aquests 43 milions i curiosament, Ràdio Avui, amb data 30 de gener del 85, pocs dies abans d'aquest aval, fa una ampliació de capital de 55 milions de pessetes. Quina casualitat!

Una altra ràdio, Ràdio Cerdanya, també de Cadena 13, vinculada també al senyor Subirà, se li dóna un aval de 5 milions i mig de pessetes. Curiosament també, aquesta mateixa Ràdio Cerdanya té una ampliació de capital del dia 5 de juliol del 85. L'aval es dóna el dia 4 de juliol del 85. Casualitats, aquestes ampliacions? Deuen ser «coincidències», no? Però, d'això, jo en dic un mal ús dels cabals públics, senyor Conseller. Un mal ús dels cabals públics, per no dir una altra cosa.

Molt bé. Més coses. Vostè m'ha dit, a més a més... Me n'ha dit tantes, també, que, escolti... En qualsevol cas, penso que les més centrals, vostè no me les ha contestades, no m'ha sabut contestar totes aquestes acusacions que he fet, que són greus i que em dolien de fer, perquè els Diputats que em coneixen saben que, personalment, m'afecta molt aquest tipus de qüestions, però estem parlant d'una gestió política, i no personal, i, per tant, crec que és la meva obligació de fer-ho, i, per tant, vostès no m'han demostrat que no han actuat amb aquesta consignació de manera negligent i que l'han utilitzada per a fins que no eren els fins per als quals havia estat creada. Això no se m'ha demostrat; al contrari. A part que hi ha informació que no s'ha facilitat o que, si s'ha facilitat, no ha estat tota la que s'havia demanat.

Com he dit, hi ha uns avals que vostès diuen que han donat i que no han sortit en el DOGC, però ja faré una pregunta per escrit perquè la responguin. En aquest moment...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ha estat de molt de passat.

El Sr. RIERA : Sí, senyor President. Acabo de seguida. Miri, en aquest moment a mi ja no em preocupa tant si això s'ha fet bé o malament. En aquest moment em preocupa que hi ha una gran quantitat de diners; n'hi ha encara 1.800, com jo pensava que hi havia, o en tot cas n'hi ha 1.000, segons em diu vostè, que ja ho veurem, però aquests diners s'han de gastar. Estem, pràcticament, a un mes i quinze dies de final d'any. Això és suficientment greu, que hi ha sectors industrials com el de la línia blanca, el sector de l'empresa PIHER, que s'han de reconvertir, i, per tant, la moció que presentaré a aquest Parlament serà, més que de crítica, que es faci un ús ràpid d'aquests diners, perquè, per exemple, si el sector línia blanca no acaba de quallar —i vostè és el senyor Conseller— abans de final d'any, no hi podrà haver reconversió, perquè llavors ho haurem d'anar a preguntar a Brusselles, no ja a Madrid, i això vol dir que posa en perill els fons mateixos que van a les ZUR, i vostè ho sap.

Per tant, en això s'ha de fer un esforç, i jo faré una moció en aquest sentit, aquest Diputat, per demanar que, aquests recursos, els apliquem de manera ràpida, fent el que calgui, fins i tot de modificació a la Llei de Pressupostos en l'article que corresponia, perquè puguem donar, si convé, més de 100 milions per tal que això es pugui esmenar.

Res més, senyores Diputades, senyors Diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Sí, senyor President, moltes gràcies.

Bé, miri, el primer que li vull dir és el següent : quan vostè parla d'aval, ha de tenir molt present que els avals no són recursos; els avals són garanties, i, per tant, l'afectació sobre normes comunitàries o normes de desplegament d'industrialització tipus ZUR no afecten en absolut la concessió o no concessió d'aval o als romanents pressupostaris respecte a això. Punt primer, punt primer per parlar en rigor i amb seriositat sobre el tema.

Sectors clau. Li he estat dient la llista del que eren les prioritats en la concessió d'aval. Hi ha un punt, de sector clau : el primer. Sectors líders, amb possibilitat d'exportació, però hi ha tota una sèrie d'actuacions addicionals —a més a més de la reconversió, que és la finalitat bàsica de la CARIC— per a la concessió d'aval. I, sobre aquest punt, bé, si vostè creu que jo no li contesto, escolti'm, vostè, el que fa és que no sent el que no li agradaria sentir, però, és clar, la meua obligació és fer-lo reflexionar sobre la seva perseverància en l'error.

Ràdio. Senyor Diputat, ràdio. Ràdio Avui. A Ràdio Avui es va donar un aval de 43 milions de pessetes. A Ràdio Avui, aquest aval, va estar concedit el 18 de l'1 del 85. Concedit, senyor Diputat. «Concedit», perquè és pràctica habitual, d'acord amb la normativa —Decret del 27 d'octubre de 1978, de Madrid, i Ordre del 9 de juliol del 82—, que, quan hi hagi una persona física i jurídica que tingui una titularitat provisional, ja pot demanar l'ajut.

Però aquest ajut no es pot concretar, no es pot firmar fins que no tingui la concessió definitiva. Ràdio Avui demana l'aval el 17 de l'1 del 85; perdó, això és la data de la reunió de la

CARIC. L'aval se li concedeix per 43 milions —ja li ho he dit abans, 18 de l'1 del 85—; concessió definitiva, 23 del 5 del 85, i, quan se li dona la firma? Quinze dies després. I es publica al DOG amb la llista generalitzada de la resta d'aval. El dia del DOG... Tinc el número del DOG, però no tinc el dia. *(Ri-alles.)* Home! Bé, tema avals de Ràdio Avui. És a dir, la mateixa tònica amb què s'actua dintre de l'Administració central. Es concedeixen, quan hi ha autorització provisional, i es materialitzen quan hi ha concessió definitiva.

La informació... Escolti, la publicació d'aval és una reglamentació que surt de la mateixa Llei de la CARIC, i, sobretot, de la Llei de Finances Públiques, article 64, que diu que, efectivament, els avals s'han de publicar, però, senyores i senyors Diputats, quan s'han de publicar, els avals? Quan s'atorguen o quan es reben? No podem, nosaltres, publicar llistes d'atorgaments d'aval, perquè això és una carta de garantia de la mateixa empresa per pressionar determinades manifestacions, o financeres o de proveïdors. Per tant, només es publiquen una vegada han estat signats; no un cop han estat concedits. I, per tant, sempre hi ha un desequilibri entre avals concedits, ratificats pel Consell Executiu, i efectivament signats. I això convé tenir-ho en compte, perquè és així.

Un altre punt, per anar-li contestant les seves coses.

La concessió d'aval, senyor Diputat, no és només una prerogativa estricta de la CARIC; la concessió d'aval està tipificada per la Llei de Finances Públiques i la seva concessió i els seus trets fonamentals es defineixen cada any amb la Llei pressupostària, i, per tant —i permeti'm, doncs, que empleni aquesta llacuna que vostè té respecte a això—, hi ha dos procediments per a la concessió d'aval : els de CARIC, que són genuïnament industrials, i els del Consell Executiu, que tenen unes normes que s'ajusten estrictament a la Llei de Finances i a la Llei General Pressupostària.

Fallits. 1981, 1982, 1983, 1985 —perquè el 1984 no hi havia consignació per a aval, i amb això ja li avanço que potser els resultats no li seran prou plaents, per una raó molt senzilla : perquè les empreses que produeixen aperduament per aval són les empreses més antigues en la recepció d'aquest aval. Les noves, evidentment, per dir-ho així, encara no han tingut temps, eh? Però, tenint en compte aquest advertiment, que el vull fer, a risc d'amagar-me qualsevol cosa, perquè aquesta és una política, com pot comprendre que, pel que fa al Departament d'Indústria i Energia, a la CARIC i al Consell Executiu, llum i taquígrafs. Llum i taquígrafs! Senyors Diputats, llum i taquígrafs.

81, 82, 83, 85. Cent cinquanta-cinc —si en vol prendre nota... Ah, ho memoritza! Ho celebros, ho celebros— empreses han rebut aval...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable Conseller que tingui en compte que el seu temps ha passat.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Ara mateix acabo. Avals concedits; signats, no atorgats, signats : 6.458 milions —6,4. Reclamats, quaranta empreses, de les cent cinquanta-cinc; significa el 25% —25,8, exactament. Imports : 1.400 milions, realment aperduats, o sigui, realment pagats. Suma de capital i interessos : 1.121 milions. Percentatge, 30 d'octubre : 17,3 milions.

Senyores i senyors Diputats, jo no voldria pas encetar una polèmica en aquest sentit sense resultats contrastables, i, en

aquest sentit, permeti'm que li digui, senyor Diputat, que cada vegada crec més allò que em varen explicar respecte al comportament del Grup Socialista en aquest Parlament, i que diu el següent : que la primera meitat de legislatura passen el temps fent pronòstics sobre els errors i com ho fa de malament el Govern, i la segona meitat de legislatura passen el temps reflexionant per què els seus pronòstics han estat errats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpellació següent. (*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*) Per quin motiu?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*) : No, perquè hi ha un senyor Conseller, no?, que em sembla que ha fet al·lusions a tot un Grup, i jo, com a Portaveu del Grup, voldria respondre.

El Sr. PRESIDENT : Bé, dos minuts justos, eh?

El Sr. ARMET : Jo, només trenta segons. Senyor Hortalà, no faci judicis d'intencions de cap mena en relació amb el Grup Socialista. Jo només li pronosticaria una cosa : vagi vostè pel camí de la reflexió, miri el que hem fet, prengui bona nota, aquestes rectificacions que està fent, faci-les i faci-les en profunditat, i anirà pel bon camí. Permeti'm aquest consell, que és un bon consell, no d'amic, sinó de company i d'un Il·lustre parlamentari d'aquesta Cambra.

(*L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : No, no, el torn ja s'ha acabat, no hi caben les rèpliques. (*LI. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : No, poder adreçar-me a la Presidència, perquè ha quedat un interrogant —sense cap ànim de polèmica— en aquesta interpellació que crec que puc aclarir per al bon funcionament de tota la Cambra. És un interrogant...

El Sr. PRESIDENT : No, no, això no hi cap; s'eternitzarien les discussions. No ha estat contradiçió...

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Es tractava d'aclarir un interrogant que crec que per al bon funcionament de la Cambra...

Interpellació al Consell Executiu sobre l'execució del Decret 243/1985, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

El Sr. PRESIDENT : No, no, no hi cap l'aclariment, no hi cap l'aclariment.

Bé, anem a la interpellació següent, que és la feta al Consell Executiu sobre l'execució del Decret 243/1985, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que ha de formular el Diputat Il·lustre senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'adhesió d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea —i ho repeteixo per tercera vegada durant aquesta setmana— significa un important repte per a Catalunya i per a Espanya, per a tots els sectors econòmics i socials del nostre país i, especialment, per a l'agricultura.

El tractat d'adhesió representa, junt amb la situació socio-econòmica agrària europea i el conjunt de documentació que genera la Comunitat, un marc de coneixement de l'esdevenidor agrícola català i espanyol en el mercat europeu i mundial.

És, per tant, imprescindible que el Govern de la Generalitat conegui i avaluï la situació i les conseqüències sobre l'agricul-

tura catalana de l'adhesió d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea; que el Consell Executiu doni a conèixer les conclusions i les contrasti amb les de què ja disposen els diferents sectors socio-econòmics agraris. Coneguda la situació, les conseqüències i els previsibles resultats, el Consell Executiu ha de prendre les mesures necessàries per a readequar l'actual situació a la més adient. El Consell Executiu ha de donar informació exhaustiva als agricultors per a la nova situació.

Em preocupa, senyores i senyors Diputats, que de tot això ben poca cosa es fa i el poc que es fa es fa ben malament. Des de fa pocs dies, haig de dir que molts Diputats d'aquesta Cambra, ja no pagesos d'aquest país sinó fins i tot Diputats d'aquesta Cambra pertanyents a la Comissió d'Agricultura, m'han demanat documentació sobre la CEE, perquè des de la Conselleria d'Agricultura no n'han rebut pas cap.

Un exemple del fet que es fa poc i es fa malament el tenim en el Decret que motiva aquesta interpellació : el Decret per a la renovació i modernització de les explotacions fructícoles. En primer lloc he de dir que és importantíssim un Decret per a la renovació i modernització dels fruiters, com ho és per a la renovació i modernització de molts altres sectors productius catalans. No ens estranya que hagi tardat tant a sortir un Decret de reconversió, o de renovació, o de modernització d'un sector aquí a Catalunya pel que manifestava un Il·lustre Diputat del Grup de Convergència i Unió en un article d'un diari de Lleida : «la sectorial pagesa de Convergència ha insistit moltíssim per aconseguir el que s'esmentava en el programa electoral de Convergència a les eleccions del 84, per aconseguir que la Conselleria dictés un Decret de modernització en el sector fructícola. Va haver-hi d'insistir molt.»

Al Grup Socialista, li encanta aquesta coincidència, tardana però, amb el que deia ja el programa socialista per al 1980 sobre la renovació, reconversió i ordenació d'explotacions amb especial esment a la fruita.

He de dir també que la importància de la promulgació de decrets d'aquest tipus s'ha d'acompanyar d'importants mitjans econòmics per al seu desenvolupament, junt amb un conjunt de mesures. Sense diners, els Decrets resten paper mullat. És possible que es pugui fer un Decret que diu que es renovarà la fruita o que es poden renovar sectors fruiters i, en canvi, dedicar-hi una petita quantitat de diners que, evidentment, només soluciona petites situacions o soluciona situacions molt localitzades en el territori, com el Decret preveu, ja que només està prevista l'actuació en les zones de la comarca de la Noguera i del Segrià o les zones confinants. I les zones de fruiters de Girona, de Tarragona, de Barcelona o de les comarques de l'Urgell i de les Garrigues, per exemple? Què passa? És que no hi ha produccions o plantacions envellides?

Però, és que a més a més, senyores i senyors Diputats, aquest Decret o el Decret de reconversió, o renovació, o modernització d'un sector ha de contemplar tot un conjunt de mesures que permeti que aquest Decret tingui una aplicació pràctica. Primer : que l'Administració, la mateixa Administració de la Generalitat conegui la situació del sector a reconvertir. Jo em pregunto, senyores i senyors Diputats, es coneix per exemple la situació del sector fruiter en aquests moments a reconvertir? S'està coneixent en aquests moments, però no es coneix quan surt el Decret; s'ha tardat molt a començar a conèixer la situació. Però és que, a més a més, es promou la

possibilitat de desinfectar el sòl, d'utilitzar plançons certificats. Potser es coneix per part de la Conselleria un mapa micològic de la zona a reconvertir? Es coneix un mapa de la situació de nematodes en la zona a reconvertir? Es coneix la situació de les toxines que hi ha en el sòl de la zona a reconvertir? I, si són incompatibles amb les plantacions que s'expliquen als pagesos que podran utilitzar per reconvertir o, per renovar, o per modernitzar aquell sector? Així aniria llançant tot un conjunt de preguntes que tinc la seguretat, perquè conec i he llegit la memòria de la mateixa Conselleria d'Agricultura, que no s'ha fet tot això.

Senyores i senyors Diputats, una altra de les mesures és que els pagesos i l'Administració coneguin l'existència dels ajuts i subvencions per a la renovació i modernització de fruiters. És possible que la polèmica de la publicació del Decret hagi fet que es conegui molt més l'existència d'aquest Decret de renovació i reconversió de fruiters. Jo tinc la seguretat que molts Diputats d'aquesta Cambra d'altres zones que no són les de Lleida en aquests moments acaben de descobrir —i són de la Comissió d'Agricultura— que hi ha aquest Decret de reconversió de fruiters. Fa uns moments algú em preguntava en aquests passadissos de la Cambra que li expliqués què era aquest Decret de reconversió.

Però és que, a més a més, jo vaig fer fa pocs dies una xerrada pública sobre la Comunitat Econòmica Europea en el poble d'Alguairó. Hi havia cent dues persones comptades. Una de les preguntes que vaig fer —perquè és importantíssim renovar, modernitzar, readequar les explotacions agràries— és si coneixien, per exemple, que existia un Decret que els ajudava per renovar, per modernitzar i readequar les seves explotacions agràries; només nou persones em van dir que coneixien el Decret. I ho van dir públicament, per tant, pot ser contrastat. No s'ha fet o no es dona una bona informació en el conjunt de la pagesia de les ajudes que van destinades a ells. I, aleshores, es produeix allò que molts diners van per a pocs pagesos i molt pocs diners van per al 90% dels pagesos que, a més, normalment coincideix que són els que els necessiten.

Quart. Que els pagesos coneguin quines varietats i amb quines condicions han de replantar per tenir futur en l'agricultura europea.

Senyores i senyors Diputats, junt amb el decret que va ser publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* número 583 s'esmentava que el conjunt de varietats que s'orientaven als pagesos per replantar anirien en l'annex adjunt. Es busca l'annex i en aquell decret no es troba al món. Hem hagut d'esperar diversos DOGC més endavant per trobar l'annex. Evidentment que els Serveis Territorials d'Agricultura disposaven..., una mica tard, sobretot tenint en compte que el termini s'acabava el 15 d'octubre i que aquest Decret apareix el 2 d'octubre del 85, número 583, perdó, del setembre, el 2 de setembre de 1985, i que els documents que els Serveis Territorials donaven a qualsevol pagès... jo mateix quan ho vaig llegir vaig fer una sèrie de cartes intentant donar informació, em van venir una sèrie de pagesos dient-me «hem anat als Serveis Territorials i ens han donat una informació que ens ha espantat, ens han dit que només hi ha 10 milions de pessetes per a la renovació de fruiters, per la qual cosa no cal que fem tots els tràmits que ens demanen que fem, que són enfarfigoses i múltiples.»

Però és que, a més a més, senyores i senyors Diputats, en el

document que es donava, en el document que es donava, que el tinc aquí —a mi personalment me'l van donar, a mi personalment, jo hi vaig anar com un pagès més a demanar aquesta informació— hi ha un llistat de varietats en les quals, per exemple, en el presseguer no hi ha cap creu marcada; per tant, no se sap o no es coneix, i als primers pagesos que hi van anar tampoc se'ls deia si serien auxiliats o no serien auxiliats. O altres qüestions com, per exemple, en les varietats de cirerer o de nectarina només poden ser plantades en la zona primerenca, com s'especifica en el mateix Decret.

Senyores i senyors Diputats, quina és la zona primerenca i quina és la resta? Qui ho decideix? Qui ho decideix? Senyores i senyors Diputats, perquè només en la zona primerenca i no en la resta, quan aquestes varietats de producció requereixen una gran quantitat de mà d'obra i no hi ha perill que hi hagi una sobreproducció? Però és que, a més a més, si mirem el conjunt de varietats que se'ns diu que són les que s'aconsella que es replantin, que és obligatori replantar-les per rebre una sèrie d'ajudes, ens trobem una sèrie de varietats com la *blanquilla*, per exemple, o la *doyenne du comice* o l'*starking* o la *golden* en pomes, per exemple, senyores i senyors Diputats, que aquells que van assistir al congrés de la fruita dolça a Lleida no estaven, ni de bon tros, recomanades. I així podríem anar citant tot un conjunt d'altres varietats que ens portarien a determinar que el que s'està aconsellant als pagesos que plantin no té, almenys pel que diuen aquells entesos europeus, futur en la Comunitat Econòmica Europea.

També caldria, senyores i senyors Diputats, que el Decret preveïés mesures que facilitessin —ja que es concedeixen ajuts importants— la implantació d'accions que milloressin la producció, la qualitat i la sanitat del sector fruiter.

Es preveuen dues condicions fonamentals: la desinfecció del sòl, que és obligatòria, i la utilització de plançons certificats. I, per què no, per exemple, l'anàlisi dels sòls, per exemple; la utilització de portar plançons determinats i un llarg etcètera? La utilització d'unes determinades plantacions? Perquè, si fan una plantació que no és l'adequada, per molt plançó certificat que hi plantin i per molta desinfecció que hi hagi tampoc tindran cap mena de futur, perquè resulta que no assoliran les produccions per fer la competència als seus homònims de la Comunitat Econòmica Europea. Mesures que permetin que les ajudes vagin d'una manera prioritària destinades —ja que els recursos són escassos— a aquelles explotacions que realment necessiten ajudes.

Senyores i senyors Diputats, el *tope* per a la reconversió és de quatre hectàrees. Jo considero que és molt important haver posat un *tope* d'aquesta quantitat, sempre i quan s'hi afegeixi un altre *tope* màxim, quant a la superfície total de l'explotació...

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre Diputat que tingui en compte que ja ha arribat al *tope* del seu temps.

El Sr. AYGUADÉ: Moltes gràcies, senyor President, és una constant meua sempre sobrepassar el temps, però també de respondre amb una certa celeritat per acabar amb rapidesa, perquè, evidentment, el contingut en uns pocs minuts del que es vol explicar és ampli i pràcticament impossible de fer-ho en cinc minuts.

Jo aniria dient un llarg etcètera. Però el que li puc assegurar, senyor Conseller, que de la mateixa manera que crec convenient i important que es faci un Decret, haig de criticar durissi-

mament el contingut d'aquest Decret perquè només és un foc d'encenalls; és simplement crear falses expectatives, desil·lusionar molts dels pagesos que van demanar aquestes ajudes; és, fins i tot —si no es fa bé— portar aquells pagesos que s'acolliran a aquells ajuts a situacions en què després no tindran cap mena de futur en la Comunitat Econòmica Europea.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per donar compliment a la interpellació formularé la meua resposta en els termes següents : primer situaré el marc i la finalitat del Decret 243/85 i, a continuació, donaré resposta a les objeccions plantejades pel senyor Diputat.

El marc. Si analitzem la política agrària espanyola establerta pel Ministeri d'Agricultura podrem constatar dos fets inherents a la seva mateixa concepció. Primer fet : la política sectorial del Ministeri situa en un segon pla, margina en l'aplicació dels seus recursos les agricultures mediterrànies. Aquesta afirmació és quantitativament demostrable de manera clara i precisa. Si relacionem l'import de les línies d'ajut sectorial en relació amb la importància dels sectors agraris de les comunitats autònomes expressats en termes de producció final agrària, trobarem les relacions següents : Cantàbria presenta un índex de 240; Astúries, de 119; Galícia, de 105; Extremadura, de 95; Andalusia, de 78; mentre que, a Catalunya, aquest mateix índex és de 35, València, de 37, i Múrcia, de 26. Fins i tot, la Comunitat Autònoma de Madrid, amb un índex de 79, duplica l'aplicació de recursos que obtenen les comunitats autònomes mediterrànies. Segon fet dintre del marc —i en relació amb la constatació precedent— : és també quasi una tradició l'oblit de la política agrària espanyola per l'agricultura intensiva, i em refereixo, concretament, a la fruita dolça, la flor i la planta ornamental, l'horta... Tres activitats que tenen una importància cabdal a Catalunya. Sembla com si, observat des de Madrid, els sectors intensius, no ja únicament els agrícoles, sinó també els ramaders, no haguessin de ser objecte d'atenció dels poders públics, com si no existissin —com el cas que comentem de la fruita dolça— necessitats importants de reconversió, especialment des que la integració a les comunitats econòmiques europees és un fet. Hi ha línies ministerials per a l'olivera, la vinya, el cotó, les lleguminoses, els pinsos, els olis de llinoses, etcètera, però no hi ha absolutament res per a la fruita dolça, per a la flor, per a la planta ornamental o per a l'horta.

Aquesta situació poc comprensible des de la perspectiva del que ha de ser una política agrària modernitzadora de les explotacions que, pel seu caràcter familiar, té la millor sortida precisament amb opcions intensives, calia que fos esmenada per la Generalitat en la mesura de les seves possibilitats. I això, exactament això, és el que hem fet. Catalunya, per tant, és la primera a endegar un programa de reconversió de fruiters, al qual en seguirà un altre de semblant, de la flor i la planta ornamental.

Hi ha encara un tercer factor a considerar dins del marc i les finalitats del decret : el programa de política agrària que expressa el nostre compromís amb el poble de Catalunya. Concretament, i en relació amb el punt d) de l'esmentat programa, diu : «...i en relació amb les explotacions familiars fructícoles del conjunt de Catalunya i, en especial, del Segrià i de la Noguera, cal promoure la reconversió del sector orientat vers vari-

etats que assoleixin una millor productivitat i facilitar la desinfecció dels terrenys». Senyores i senyors Diputats, recapitem aquest aspecte marc. Primer punt : davant el buit de l'Administració central, la necessitat d'endegar programes d'actuació inèdits, sobre els quals no existien experiències prèvies, un programa que, en el cas que ens ocupa, està concebut a termini mitjà, concebut a termini mitjà i que s'inicia enguany. Segon punt : el compliment d'un compromís, un més, amb l'electorat, formulat en termes molt concrets. El Decret 243/85 és l'inici d'aquest programa, és el primer pas, i així ho diu el mateix Decret en el seu article primer, quan afirma : «aquest Decret, amb caràcter experimental,...», etcètera, al qual han de seguir, en funció dels resultats obtinguts, ulteriors instruments d'actuació d'abast sectorial i territorial a fi de millorar la competitivitat de la fruita dolça. I, dins d'aquest marc, i un cop constats l'abast i la intenció del Decret, passem a les qüestions concretes. El senyor Diputat fa referència al considerable retard, i jo em pregunto : quin retard? Aquest Govern va entrar en funcionament el mes de juny de 1984, el Decret fou publicat el 2 de setembre de 1985, és a dir, als quinze mesos de prendre possessió, i en tenim quaranta-vuit, de mesos per tirar endavant el nostre programa. No és que hi hagi retard, senyor Diputat, sino que hi ha el compliment del programa agrícola i, a més, de manera singularment avançada.

Afirmava en el seu escrit de la interpellació —no aquí, en el seu escrit— que l'annex no es va publicar. Ara ja ho ha corregit i es va publicar. Però és que jo li vull afegir una cosa més, senyor Diputat, l'annex es va publicar amb data 4 d'octubre i la seva interpellació, quan la feia i deia que no s'havia publicat, portava data del 15 d'octubre. Quan vostè escrivia la interpellació feia onze dies que el Decret havia sortit al *Diari Oficial de la Generalitat*. Fa referència que la documentació és enfarfegosa i complexa. No és així, es demana el que és habitual en aquests casos i semblant per a totes les línies d'ajut : document demostratiu que la tinença de l'explotació és de qui demana l'ajut, memòria tècnica del que es vol fer i definició de les noves plantacions, i el pressupost d'això. Demostrar que la finca es té, que l'explotació es té, definir el que es pretén de fer per justificar l'ajut, i dir quant val en diners, per poder assignar la quantitat de l'ajut és una documentació enfarfegosa? Jo penso que no ho és, però, a més, és que estic absolutament convençut que hi entrarem molt aviat, en la documentació enfarfegosa, només ens cal esperar l'any que ve i veure quin és el tipus de documentació que, per establir les línies d'ajut, posarà en marxa a l'Estat espanyol la Comunitat Econòmica Europea.

Diners : deu milions. Evident, hi ha deu milions i diem la veritat. Solament hi ha deu milions de pessetes per a enguany, exactament la mateixa xifra —i és lògic— que hi havia en aprovar el pressupost de 1985, partida 10.02.765/01. No veig per què estranyar-se ara d'aquesta quantitat de diner i no en el debat pressupostari, que no es va produir sobre aquest punt cap mena d'estranyesa. Però, a més, i per a la seva tranquil·litat, senyor Diputat, i per a la de tots, deixi-me-li dir el següent : el Decret inicia el procés, la quantitat assignada és suficient i prudent, perquè no cal oblidar que les sol·licituds presentades enguany seran realitzades en la seva pràctica immensa majoria l'any 86 per l'agricultor i, en conseqüència, l'ajut, el donar-li els diners per banda nostra, també es produirà pel 1985. Conseqüència d'això : el que s'ha de vetllar, el que és important és la

xifra que hi assignem, el 86; ja li avanço ara quina serà aquesta xifra : entre els 50 i els 60 milions de pessetes que, afegits als 10 d'ara, fan una xifra suficient per a atendre el volum de peticions i, per tant, en aquest sentit, per no decebre expectatives.

El Decret ha estat poc conegut. Bé, el Decret s'ha publicat al *Diari Oficial*, els serveis del Departament ho han explicat, s'ha fet el mateix de sempre. De totes maneres, li haig d'agrair una cosa, senyor Diputat : reconec que la polèmica sobre aquest Decret ha ajudat a donar-lo a conèixer; jo penso que ha estat i que és una bona polèmica, una positiva polèmica per al pagès. I jo, sincerament, li ho agracixo. Ara, deixi'm dir una altra cosa, de passada. Sollicituds presentades —el temps era curt, poc conegut—, sollicituds presentades : només explotacions fructícoles del Segrià i la Noguera, dues-centes, dues-centes sollicituds. El Decret, almenys en la seva fase inicial, té un bon resultat. Sobre les varietats de presseguer : no es marca cap varietat de presseguer, si es diu que es dona ajut per al presseguer i no es marca creu perquè no es marca varietat. Per què, això? Per una raó : hi ha dues-centes varietats possibles —hi ha un problema amb les varietats de presseguer—, de les quals de l'ordre de mig centenar són prou interessants per a la zona. Vista aquesta diversitat, en aquest cas concret, ens ha semblat —ens podem equivocar— molt més pragmàtic, en la fase pilot, orientar en funció de la demanda del pagès i no introduir la confusió i la incertesa amb un llistat tan singularment extens.

Sobre el fet de recomanar varietats primerenques. Recomanem varietats primerenques per una raó, per la nectarina i el cirerer, perquè des del diagnòstic del nostre Departament són les que ens semblen més adients. Qui determina la zona primerenca? Bé, la resposta em sembla que és molt clara : el clima, el clima.

Amb relació a les varietats de la poma. En aquest cas fa un conjunt d'afirmacions, que no és que siguin incertes, com en els casos anteriors, però sí que són discutibles. El senyor Diputat considera que una sèrie de varietats no són recomanables; molt bé, no té per què coincidir amb els criteris tècnics del Departament, però això suposo que ni per vostè ni per mi és un punt dogmàtic, sinó un punt obert al diàleg, a la revisió, un punt de treball tècnic. Benvingudes totes les aportacions i les discussions en aquest sentit —i em permetré, al final, fer-li un oferiment per si el vol acceptar, en relació amb aquest tipus de qüestions.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable Conseller que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Acabo ràpidament. Sobre la superfície : hem establert el límit màxim de quatre hectàrees de superfície. Per què això? Per una raó essencial, per donar prioritat amb l'ajut quant al petit i al mitjà agricultor o fructicultor de la zona. Em sembla que aquesta és una política positiva, que podem compartir. Sóc conscient que, per manca de temps —si puc, segons el que em digui li ho contestaré després—, he deixat dues qüestions per a respondre-li, per què el Segrià i la Noguera i sobre el tema de la informació i la comunitat. Si puc, en el torn de rèplica li ho contestaré.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat vol replicar?

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, ja és habitual sentir en aquesta Cambra parlar, quan

les coses no es poden fer o no es poden fer bé, que això és perquè Madrid no ho fa i que altres comunitats autònomes reben més que Catalunya. Bé, el senyor Conseller hauria de ser Diputat al Congrés dels Diputats i, d'aquesta manera, seria allí on se li haurien de contestar aquestes qüestions. De la mateixa manera que el Govern central és el Govern de l'Estat —terminologia que aquells que vam votar la Constitució hauríem de respectar en aquesta Cambra, perquè també és el Govern de Catalunya, i precisament aquest Govern va guanyar també a Catalunya. Primera qüestió que voldria fer amb un cert èmfasi, perquè d'una manera continuada veig que s'hi fa esment, a aquesta qüestió, d'una forma intencionada —no dic malintencionada, dic simplement intencionada. Per tant, no entraré a contestar el que s'ha de contestar en el Congrés dels Diputats, a aquells Diputats que han de presentar interpellacions si es considera que altres comunitats autònomes reben més que Catalunya, o si el Govern de l'Estat deixa d'aplicar un conjunt de mesures que siguin convenientes per al nostre país. Jo, si fos Diputat en el Congrés dels Diputats, així ho faria.

Perdoni, senyor Diputat, però aquest... Sí, bé, és que avui el senyor Hortalà ens ha introduït en una dinàmica estranya, però, perdoni, senyor Conseller. Senyor Conseller, quan vostè diu que la zona on es col·locarà la reconversió o la modernització de la replantació de fruiters, escolti, el Decret ho deixa clar : no especialment, o fonamentalment, no, no, escolti. « Article segon : Per poder acollir-se als ajuts establerts en aquest Decret, caldrà reunir els requisits següents. a) Que es tracti d'explotacions ja existents ubicades a les comarques del Segrià i la Noguera, o a zones fructícoles confinants. » Per tant, no especialment o fonamentalment, el Segrià i la Noguera —que a mi m'encanta que sigui així—, però que crec que un decret de reconversió ha d'abraçar els territoris fruiters de tot Catalunya, no es pot, crec, discriminar unes zones respecte a unes altres. I sóc de la Noguera.

Retards. Miri, jo els seré molt franc. L'annex, que sí que va ser publicat, al cap de l'octubre, etcètera, jo li diré una cosa molt clara : el punt e) diu : « Que el titular de l'explotació es compromet a efectuar les noves plantacions amb les espècies i varietats que es detallen a l'annex d'aquest Decret. » A l'annex d'aquest Decret i en el mateix Decret no es troba; almenys s'ha de fer un esforç per anar-lo buscant. Jo no vull dir que s'hagués perdut, que s'hagués deixat, etcètera, però el que sí que li vull dir és que jo vaig anar a assabentar-me'n el mateix dia que vaig rebre el *Diari Oficial de la Generalitat* i, és curiós, no em van poder donar la informació que li he dit que em van donar —perquè me la van donar posteriorment—, però ja hi havia sollicituds per poder estar inclosos en aquest Decret d'ajudes. És curiós, algú devia estar més ben informat que els altres, perquè, evidentment, hi havia memòries, etcètera. Algú deu tenir un privilegi, en aquest país, i no són precisament els pagesos de sempre els que tenen aquesta informació.

Vostè em diu que això no és un retard, perquè s'ha fet quinze mesos després que vostès governin. Miri, no es preocupi. Jo durant els primers mesos de govern li vaig fer un parell d'interpellacions i vaig parar automàticament, perquè vostè em deia : « no, això és l'altre Conseller, que ho feia molt malament... » No ho deia, però ho deixava entendre. Ara no, ara ja hi ha un altre Conseller, nosaltres ho fem bé. Això no ho poden dir uns altres Consellers de la Generalitat de Catalunya,

però, evidentment, vostè sí, perquè és nou. Ara vostè porta quinze mesos, no es preocupi, que tindrem ocasió d'anar parlant dels decrets i l'aplicació dels decrets o mesures que vostè ha portat a la pràctica en aquest Consell Executiu.

Documentació per demanar els ajuts amb pressupost. Miri, escolti, el conjunt de documentació que es demana —si la trobo, espero que sí... (pausa), doncs no la trobo— és el següent : fotocòpia dels últims rebuts de contribució de les finques, o bé certificació de l'ajuntament de la tinença de la finca; memòria justificativa de la sol·licitud detallant l'estat actual de la plantació, varietat, marc i data de plantació, formació i tipus de cultiu, únic o associat, vigor de plantació, sistema de reg, etcètera, i un croquis de la finca; orientació de la nova plantació, espècie o varietat, marc de plantació, sistema de formació, sistema de reg a aplicar, etcètera; pressupost, amb detall, de les accions de millora a portar a terme, amb especificació dels diferents elements que comporten aquesta situació : desinfecció, adquisició de plançons, i despeses d'implantació, etcètera. S'acompanyaran les factures *pro forma* possibles : doncs, la fotocòpia del carnet d'identitat, dues pòlisses de vint-i-cinc pessetes, etcètera.

Però, el que és més curiós, senyores i senyors Diputats, si això, a un pagès, se li demana, i al mateix temps se li diu que només hi ha deu milions per aplicar el Decret, home!, la majoria de pagesos —i aquells que coneixem com funcionen aquestes qüestions— se'n van cap a casa. Perquè diu : «Jo he d'omplir tot això, i he de fer tot això, o he d'anar-me'n allà, al Servei d'Extensió Agrària perquè m'ho facin, si el més lògic, si només hi ha aquestes quantitats de diners...», i sobretot si li ensenyen una hipotètica muntanya de sol·licituds demanades, el que farà és anar-se'n cap a casa.

Informació. Senyor Conseller, vostè i jo tenim l'obligació de buscar la forma d'aconseguir que els pagesos del nostre país s'assabentin del conjunt d'ajudes que tenen, o bé per part del Govern de l'Estat, o per part del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, per reconvertir i per millorar, per modernitzar les seves explotacions; perquè, si no, aquests pagesos estan perduts; si no, aquests pagesos no podran millorar les seves explotacions i fer la competència als seus homònims europeus. I, per tant, estan perduts. Jo no sé com ho han de fer. Potser enviant-ho a casa, fent un conveni amb les cooperatives, allò, per a l'explicació d'aquests decrets; potser amb els sindicats... No ho sé, com.

El Sr. PRESIDENT : Prego el senyor Diputat, que sàpiga que el seu temps ha estat ultrapassat.

El Sr. AYGUADÉ : Molt bé, intentaré acabar amb la més ràpida velocitat possible. Miri, la discussió tècnica sobre les varietats, a mi em permetrà que li ho digui, amb una certa claredat. En el Decret, per exemple, s'aconsella la plantació de *blanquilla*. Permeti'm que, per exemple, li digui que la *blanquilla* «continua subsistiendo la exigencia del comprador en cuanto al calibre, por entender que sólo a partir de cincuenta y tres milímetros, el fruto comienza a ser comercial. El precio resiste bien, aunque hay que señalar que resulta corto para el productor.»

Per exemple, en general, «la demanda se muestra interesada, lo que favorece la potenciación del precio, destacando sobre ellas la *conferencie*, que está dejando muy atrás el precio de la *blanquilla*, al igual que sucede con la *doyenne du comice*, la

alejandrina, menos afortunada, se queda en segundo o tercer plano», per posar un exemple.

Això que és en castellà, no és res de Madrid, és la documentació de informació de preus de MERCOLLEIDA. És a dir, que hi ha varietats que vostès no aconsellen, que en aquests moments MERCOLLEIDA està dient que té molt més futur que les que vostès aconsellen; no és una qüestió tècnica, és simplement una qüestió de buscar la documentació que existeix al seu abast.

I, finalment, senyores i senyors Diputats, en el tema de la superfície de les quatre hectàrees, jo li he de dir que, la majoria de pagesos del Segrià i la Noguera que tenen fruita, tenen una dimensió, les explotacions familiars pageses plantada de, com a màxim, aproximadament, al voltant de les quatre hectàrees, o com a mitjana.

Si resulta que el màxim a replantar és quatre hectàrees, resulta, senyores i senyors Diputats, que si aquell pagès no es vol quedar sense cap mena de producció, l'únic que pot replantar les quatre hectàrees, l'únic que pot replantar quatre hectàrees en la seva màxima quantitat és un pagès que en tingui bastants més; perquè si un pagès, que té quatre hectàrees, i sembla ser que diu que no perquè no entén els números..., li ho explicaré més fàcilment. Si un pagès té una superfície de quatre hectàrees, no pot replantar, arrencar per tant, la superfície de quatre hectàrees, per replantar-la sencera, perquè durant una sèrie d'anys es quedaria sense ingressos. És, per tant, que si la superfície màxima a replantar per quatre hectàrees, només podran replantar la superfície total de quatre hectàrees aquells que tinguin molta més superfície plantada.

Jo dic que és bona la quantitat *tope* de quatre hectàrees, dic que és bona, però que, a més a més, hauria d'anar acompanyada de l'obligació que no hi hagués la possibilitat que ningú s'hi acollís, per exemple, de més de vint hectàrees plantades. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar...

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Com que no tindrè temps, em limitaré a cenyir-me al que no he dit abans, i no incidiré sobre alguns punts en els quals ha tornat a insistir vostè ara.

Per què el Segrià i la Noguera i per què comencem pel Segrià i la Noguera? Per què uns municipis estan dintre les ZUR i uns altres no? Per què la reconversió industrial es comença per uns sectors i després per uns altres?

La raó és molt clara. Primer : no es pot fer tot simultàniament. No es pot fer tot simultàniament.

Segon : hi ha raons objectives per començar per un lloc. Raons del Segrià i la Noguera? Les coneix el senyor Diputat tan bé com jo : el Segrià i la Noguera és una vella zona productiva, igual que les velles zones d'industrialització; la primera àrea de fructicultura moderna que es va produir, les seves produccions estan envellides... Conseqüència : cal començar per aquí; molt lògic. El Decret és un primer pas, ho diu ell mateix, i progressivament l'anirem estenent. Em sembla que és una posició assenyada, correcta, estàndard, com es fa una reconversió en qualsevol cas, a l'agricultura o a la indústria, i, a més, perquè en el nostre programa electoral parlàvem de la reconversió del sector i deïem que, especialment, citàvem dos casos, el Segrià i la Noguera, i comencem pel Segrià i la Noguera. Perquè nosaltres, senyor Diputat, tenim el costum —nosaltres

sí, ja sé que això a vegades és difícil d'entendre—, de complir amb el nostre programa electoral.

Informació. Estic disposat a col·laborar amb el seu Grup, amb tots els Grups d'aquesta Cambra, per millorar la informació que li arriba al pagès; ara, deixi'm dir-li dues coses del que fem : mes de novembre —l'actual—, reunions informatives del Departament, informatives, tot Catalunya : 42, 42 reunions informatives; reunions informatives previstes per al mes de desembre : 41 reunions informativa : 83; fem un esforç, no són xifres petites. Hem establert un conveni-marc amb la Federació de Cooperatives. Estem fent l'aplicació d'aquest conveni en cooperatives concretes; vostè també ho coneix perquè la primera concreció s'ha fet en una Cooperativa de segon grau de Lleida, molt important, amb el qual s'introdueixen tots els mecanismes de informació i assessorament a través de la col·laboració directa del Servei d'Extensió Agrària dintre de les activitats de la cooperativa. I així anem continuant. Estem fent un gran esforç.

Documents. Em permeto dir-li que el nostre Departament ha fet ja quatre documents d'anàlisi, de diagnòstic, que els ha lliurat a les organitzacions professionals agràries, sobre les repercussions de l'entrada al Mercat Comú, quatre. I vull dir-li —i és un element comparatiu, res més— que el Ministeri d'Agricultura encara no n'ha fet cap; ha traduït l'acord i l'ha imprès en ciclostil i l'ha donat a les organitzacions professionals agràries, tota la normativa que cal adequar, és a dir, la feina que queda per fer. Això és l'únic que ha fet fins ara.

Tercera qüestió. En la meua intervenció jo no he dit mai, ni he justificat res, perquè no tenia res a justificar, en relació amb Madrid. No he dit que Madrid no ens deixi fer o no sé què. L'únic que he deixat molt clar i assentat, perquè em semblava important, perquè ja que comencem una cosa nosaltres val la pena dir-ho, que des de Madrid no es contempla per a res, l'agricultura mediterrània ni l'agricultura intensiva, i que això és negatiu per a les agricultures mediterrànies i per a les agricultures intensives; és lògic. I, en conseqüència, això és negatiu per a Catalunya. Punt. I no he justificat res, perquè, almenys en aquesta ocasió, no tenia res a justificar.

I, finalment, jo considero que aquest —em puc equivocar també, com en totes les altres coses— ha estat un debat positiu, interessant, li torno a agrair això mateix; només deixi'm dir-li una cosa en què no hi estic d'acord. No hi estic d'acord, i a més m'ha sabut greu que ho digués. Jo, mai, en aquesta Cambra, ni fora d'aquesta Cambra, he justificat res a base de dir que no estava d'acord o perquè no ho havia fet l'anterior Conseller. L'anterior Conseller, senyor Diputat, mereix tot el meu respecte, sóc absolutament solidari amb tot el que ha fet, perquè, a més, hi sóc com a persona i com a membre d'un Govern que té la continuïtat, lògica, d'haver guanyat unes eleccions.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les lleis específiques de muntanya

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabada aquesta interpellació, passem a la darrera, que és la que formula al Consell Executiu sobre l'aplicació de les lleis específiques de muntanya a Catalunya l'Il·lustre Diputat senyor Joan Ganyet, del Grup Socialista,

a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, tinc el plaer d'adreçar-me als heroics resistents després d'un dia de debats feixucs. De fet és coherent, perquè també els muntanyencs tenen aquesta condició d'heroics resistents.

Faré la crònica d'una ocasió perduda; ocasió perduda que no es converteixi en la crònica d'una mort anunciada. Els confesso que és amb una gran tristesa que m'he vist obligat a presentar aquesta interpellació. Els en faré, si m'ho permeten, una curta història.

A partir de la convicció de l'existència d'una àrea a Catalunya en avançat estadi de desertització, i també de l'estudi aprofundit —crec— de la política específica que els països alpins aplicaven per assegurar aquelles condicions mínimes que permeten la continuïtat de les poblacions en alta muntanya, que es va encetar, vam encetar ja fa anys un conjunt d'accions adreçades a desbrossar el camí cap a l'aprovació de lleis especials de muntanya a Catalunya i a Espanya.

Els Grups de l'Alt Pirineu es van adreçar als Senadors de l'Entesa dels Catalans, i gràcies a aquesta acció es va aconseguir posar l'apartat segon de l'article 130 de la Constitució, i també l'apartat 10 de l'article 9 de l'Estatut, que han fet possible la gernació de les lleis actuals.

El Grup Socialista va demanar, ja les primeres setmanes de funcionament d'aquest Parlament, en la primera legislatura, la creació d'una comissió específica d'alta muntanya. Va entregar extensa documentació a tots i cadascun dels Grups parlamentaris presents. Va presentar una Proposició de Llei d'Alta Muntanya, que va rebutjar la majoria conservadora. Durant cinc anys ha impulsat, ha assajat d'alertar el Parlament sobre els incompliments en l'aplicació de la Llei que, finalment, es va aprovar. Ha demanat, darrerament, la creació d'un òrgan, *ad hoc*, dins l'Administració autònoma : la creació d'una Direcció General de Muntanya. La resposta va ser negativa, i he de dir, posant la mà al cor, sense arguments convincents.

En resum, doncs, hi ha un llarg i prolix reguitzell d'accions d'aquest Grup parlamentari, que em temo que hauran de continuar en el futur. Els he de confessar que el Grup Socialista i aquest Diputat estan molt preocupats pel futur de la política de muntanya i pel futur de la muntanya al nostre país.

Els prego que em permetin repassar, brevíssimament, el moll, el nucli, el sentit de la Llei d'Alta Muntanya vigent, teòricament, a Catalunya.

Primer, calia organitzar democràticament els habitants de la muntanya, a través dels consells comarcals; calia trobar una forma de coordinació entre ajuntaments, veïns, que patien les mateixes problemàtiques, i que, per tant, podien trobar solucions conjuntament. A través dels consells comarcals es tractava d'oferir vies de formulació d'objectius i prioritats zonals. Es van crear, finalment, els consells comarcals de l'Alt Urgell —vostès ho coneixen—, la Cerdanya, el Pallars Subirà, el Pallars Jussà, la Vall d'Aran, el Ripollès, el Berguedà, el Solsonès i la Garrotxa.

Calia també, com és lògic, organitzar l'Administració de la Generalitat per afrontar aquesta política, aquest conjunt d'accions necessàries a partir d'aquest moment. Normalment s'havia de crear un òrgan *ad hoc*, un òrgan específic, per què no?, una Direcció General de Muntanya.

Calia també donar via lliure, impulsar la coordinació dels Departaments de l'Executiu. Finalment, hi ha havia un punt decisiu, el pacte de cadascun dels Consells Comarcals de Muntanya amb el Consell Executiu en forma d'un document essencial, un document bàsic, el Pla Comarcal Quadriennal, i, lògicament, el compromís del Consell Executiu d'inclusió de les previsions dels plans dins les partides del Pressupost de la Generalitat.

Aquesta política de muntanya dissenyada en la Llei era capdavantera a l'Estat espanyol. Què se n'ha fet? D'aquí ve la tristesa de què els parlava ara mateix. Jo crec que, quan acabi de parlar, s'haurà fet una demostració palpable de la manca de voluntat política del Consell Executiu de la Generalitat. Els consells comarcals s'han creat amb recança, funcionen a marxa lenta, si em permeten el símil automobilístic, sembla que tinguin un motor de gasogen i que vagin en primera per un camí pedregós. S'està creant un gravíssim sentiment de frustració a la muntanya. Els consells comarcals no se'ls considera interlocutors vàlids; l'any passat el Consell Executiu va intentar disminuir la seva minsa aportació de tres milions, a la quantitat —permeti'm que digui ridícula— d'1.111.111 pessetes. No se'ls dona ajut tècnic, se'ls deixa sols, només se'ls tolera.

El Consell Executiu no ha volgut dotar-se d'un òrgan específic. No hi ha Direcció General de Muntanya, s'ha atribuït aquesta feina a una Direcció General ja existent, la Direcció General de Política Territorial. Els vull donar una dada ben significativa, al meu arbitri. Un tècnic de grau superior i un tècnic de grau mitjà, que tenen molta il·lusió, és veritat, jo els conec personalment, però que no tenen mitjans, se'ls ha encarregat de redactar, pactar, gestionar, executar, els cinc plans comarcals de les cinc comarques de l'Alt Pirineu. Això és impossible, ni que fossin superhomes. La coordinació entre els Departaments del Consell Executiu de la Generalitat, en les seves inversions, la muntanya és inexistent, i és greu que una Administració nova, una Administració emergent trobi dificultats insuperables per coordinar-se, quan té instruments jurídics vàlids, no hi ha directrius explícites, cada Departament de la Generalitat campa pel seu compte.

I cal que ens plantejem una pregunta crucial, senyores i senyors Diputats, quan estaran redactats els nous plans comarcals? Quan estaran discutits amb els consells comarcals? Quan estaran aprovats? Entraran en el Pressupost del 87, del 88, del 89, al Pressupost dels Jocs Olímpics de Barcelona? Quan els diferents Departaments modularan llurs estratègies d'inversió en funció de les prioritats dels muntanyencs, concretades en els plans comarcals? Quan es dotarà de mitjans tècnics i econòmics suficients els consells comarcals perquè puguin exercir la seva important missió? Fa tres anys ja de l'aprovació de la Llei, podem dir que Catalunya tindrà política de muntanya, una autèntica política de muntanya, cinc anys, set anys després de l'aprovació d'una llei tan important? Juguem en l'horitzó de l'any 1990 o en l'horitzó del començament del segle XXI? El temps perdut és molt pernicios, senyores i senyors Diputats, és crític, és decisiu per a l'equilibri global del país, perquè es tracta de comarques en regressió, comarques pobres que tenen problemes com en tenen els habitants de la muntanya en tots els països europeus.

Les comarques de muntanya sortiran greument perjudicades per aquest pas inflexible dels mesos, dels anys, sense concreci-

ons, només amb bones paraules, anys sense estratègia ni tàctica. Saben que Catalunya ha perdut, potser definitivament, el *rôle* capdavanter que li corresponia a l'Estat espanyol en aplicació de política de muntanya? Ha perdut el prestigi. Jo assisteixo normalment a convencions i a congressos a l'Estat espanyol i a altres nacions d'Europa. Abans es tenia un respecte pels catalans en política de muntanya a l'Estat espanyol, avui es va perdent, som ja el furgó o un dels furgons de la cua. A mi em demanem moltes vegades, després de tres anys d'aplicació de la vostra Llei, una llei bona, què s'ha fet? I la meua resposta ha de ser trista...

El Sr. **PRESIDENT** : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat.

El Sr. **GANYET** : Estic acabant, senyor President. Quina és la realitat crua? A Catalunya no s'aplica la Llei pròpia i no es vol, sembla, que s'apliqui la Llei d'Agricultura de Muntanya de l'Estat espanyol. S'està fent un mal als pirinencs i s'està deteriorant la imatge exterior de Catalunya, i que no es doni la culpa a fora, perquè la culpa la tenim a dins de casa. El Consell Executiu no va saber al seu moment, o no va voler, veure els avantatges que per a Catalunya tenia i té encara la Llei d'Agricultura de Muntanya de l'Estat espanyol. Crec, francament, que els arbres li van impedir de veure el bosc. Els senyors Diputats coneixen, n'estic segur, el requeriment d'incompetència davant el Govern espanyol i el posterior recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Consell Executiu contra determinats articles referits al Comitè de Coordinació del Reial Decret 2164/84, de 31 d'octubre, pel qual es regula l'acció comuna per al desenvolupament integral de les zones d'agricultura de muntanya i d'altres zones equiparables.

No sé si coneixen vostès la recentíssima sentència del 25 d'octubre d'aquest any, d'enguany, desestimant el recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Govern d'Euskadi contra l'article 5 a) de la Llei 25/82, d'Agricultura de Muntanya. No sembla massa arriscat esperar, o potser témer, una sentència propera en el temps del Tribunal Constitucional desestimant també el recurs del Consell Executiu que haurà apuntat —el Consell Executiu— a un blanc fútil, menystenint l'autèntic objectiu.

A les reunions de la Comissió d'Agricultura de Muntanya del Ministeri d'Agricultura hi va un representant del Departament d'Agricultura. De l'aplicació teòrica...

El Sr. **PRESIDENT** : Perdó, senyor orador, jo voldria que tingués en compte que el temps és molt just, que si vol acumular el temps de la rèplica pot fer-ho, segons el Reglament, i, en aquest cas, li queden encara dos minuts.

El Sr. **GANYET** : Acabo, senyor President. De l'aplicació teòrica de la Llei d'Alta Muntanya de Catalunya se n'encarrega la Direcció General de Política Territorial, es veuen entre ells aquestes persones?, es donen informacions?, es coordinen? Tot sembla indicar, per les dades que tinc, que no. Són conscients que Catalunya queda relegada per l'actitud del Consell Executiu en les previsions del Ministeri i, per tant, en els ajuts econòmics provinents del Govern central? Saben que no aplicant la Llei pròpia i obstaculitzant la Llei de l'Estat es barra, a més a més —i això és gravíssim—, el pas als potencials ajuts de la Comunitat Europea? No desconeixen els senyors Diputats que l'Administració central és l'únic interlocutor, reconegut per la Comunitat, per la planificació, la coordinació i la prepara-

ció de programes. És que es pren els habitants de la muntanya com a banc de proves per exercir la política de confrontació del Consell Executiu, de Convergència i Unió amb el Govern de Madrid? En tot cas, es tractaria d'una greu irresponsabilitat, d'una irresponsabilitat que perjudica els ciutadans de Catalunya, que viuen en condicions més precàries, amb handicaps climatològics i geogràfics més acusats. Es desprèn —i acabo— del que acabem de dir que no hi ha —com s'ha demostrat— una voluntat política de tractar els habitants de la muntanya com a interlocutors madurs, sembla preferir-se la tàctica de les visites pastorals i de la relació de cada Departament amb cada ajuntament aïllat. Es tracta, doncs, de la crònica d'una ocasió perduda o d'una mort anunciada, la mort, abans de néixer, de la política de muntanya a Catalunya. És per tots aquests motius, pel que presentem la següent interpellació: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat per a l'aplicació, a Catalunya, de les lleis específiques de muntanya?

Moltes gràcies, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà): Senyor President, acumulem la rèplica, com ha fet l'Il·lustre senyor Diputat, o té dret a rèplica?

El Sr. PRESIDENT: Bé, no, la veritat és que ha consumit el temps, ara, aquesta regla el Reglament la contempla per a les preguntes, però jo he volgut donar aquesta flexibilitat al senyor Ganyet per no retirar-li la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Per tant està acumulada la rèplica, per tant una sola intervenció. Pot replicar? Moltes gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet, deu ser l'únic ciutadà de muntanya trist. Se que no és trist, però en tot cas, quan puja aquí a la tribuna puja amb una actitud dramàtica, catastrofista, com si la gent de muntanya fos oblidada de tots i de tothom i del Govern de la Generalitat, la nostra institució, i això no és cert, i jo li ho demostraré. I vostè em diu, i em diu a la interpellació, parla d'actitud passiva i distanciada pel que fa a la llei catalana i parla d'actitud clarament negativa, per la qual cosa fa referència a la Llei estatal i diu: «i ha contribuït poderosament a agreujar la difícil situació dels habitants de la muntanya catalana», diu: «ni es reuneix el consell general, ni s'ha creat un organisme específic, manca de voluntat política, resulten greument perjudicats per l'absència d'uns ajuts a inversions públiques...» Senyor Ganyet, vostè sap que això no és veritat. Vostè i jo ja fa temps, en l'anterior legislatura i en aquesta que hem tingut oportunitat de parlar d'aquest tema, vostè, obsessi-onadament, preservant en la seva obsessió, va repetint sempre unes idees personals, legítimes i que jo respecto, però que fan una interpretació confusional i que no és aquella que correspon, ni a la mateixa Llei, ni al desplegament que s'ha fet de la Llei, i li ho demostraré.

En primer lloc, la Llei té un desplegament —i ho faré breument per no cansar, en aquesta hora, la Cambra— reglamentari perquè la Llei estableix, en primer lloc, uns nous organismes, els consells comarcals, com ha dit molt bé i el Consell General de Muntanya; en segon lloc, introdueix instruments d'actuació que havien de fer el seu desplegament i la seva definició i, en tercer lloc, assenyala un òrgan i un Departament

que s'ha de definir en el mateix desplegament de la Llei.

Bé, anem al primer tema; els consells comarcals de muntanya —jo voldria recordar als Il·lustres senyors Diputats que la Llei és del 23 de febrer del 83—, per Decret de 14 de juny del 83, el Conseller de Governació va dictar el Decret de la seva constitució, perquè es fes la seva organització i l'elecció dels seus membres. El següent pas d'organització interna era dotar-se dels seus estatuts, tot i respectant, com diu la Llei, les seves potestats d'autoorganització interna dels consells, i això es va produir el 6 d'octubre del mateix any 83, es van establir aquells criteris bàsics per a l'elaboració dels estatuts, i així el van elaborar els mateixos consells comarcals i ho van aprovar.

Per tant, sis mesos després de la Llei tenim la institucionalització dels consells comarcals, la seva constitució, la seva mateixa constitució interna, que es donen ells mateixos amb l'ajut d'un decret del Conseller de Governació, i també un altre aspecte important: es comença a definir ja quin és l'òrgan, segons la Llei, competent, que és el que ha de fer el desplegament reglamentari de la Llei, en funció de quin és l'organisme competent i, alhora, el mes d'octubre es decideix que sigui la Direcció General de Política Territorial, del mateix any, el que agafi la responsabilitat tècnica del que serà el desplegament dels plans comarcals, de les enquestes i, per tant, del que en podríem dir tirar endavant els consells comarcals; per tant, això, dintre dels mateixos set mesos de l'aprovació de la Llei per aquesta Cambra.

Un altre aspecte important: el Consell General de Muntanya. Per Decret de primers d'any del 84 es crea el Consell General de Muntanya; se'n dicten les seves normes de funcionament i dintre del mateix 84 es reuneix a Barcelona, i no és cert que vostè digui que no s'ha reunit mai, perquè en un any la Llei diu, vostè ho diu, perquè, és clar, una cosa és el que s'escriu i una altra cosa és el que es diu aquí i l'altra és el que moltes vegades s'interpreta; jo li dic el que vostè ha dit i el que ha escrit. I, aleshores, diu: «ni s'ha reunit mai» —si vol, li llegiré de la seva interpellació. es va reunir a Barcelona el setembre, el març del 85, a la Cerdanya, a Puigcerdà, i el 6 de novembre al Solsonès. La Llei i el Decret diuen que com a mínim un any, en un any s'ha reunit tres vegades.

L'organisme competent, per tant, va ser nomenat ja el 83, per tant tenim dintre d'un període d'un any la institucionalització i el desplegament intern i reglamentari per posar en funcionament la Llei de Muntanya. Per tant, d'aquesta manera s'aconsegueix, amb economia i amb eficàcia, un adequat emmarcament administratiu de la política de muntanya. Hi ha política de muntanya, senyor Ganyet, peça important, però no única, de la política territorial global.

Quin és l'instrument bàsic d'aquesta política de muntanya? Indiscutiblement és el Pla Comarcal, ho diu la mateixa Llei. El Pla Comarcal, en el seu procés d'elaboració, comporta la participació de diversos organismes. Hi ha el Consell General de Muntanya, però primer s'ha de fer una enquesta pública prèvia, i des del primer moment es va nodrir els consells comarcals dels diners que els permetés d'establir la seva seu i es poguessin posar en funcionament. I quan vostè ha parlat de la ridícula xifra, jo li haig de recordar —perquè hem de ser rigorosos— que, en tot cas, tot el 84 estava en el pressupost prorrogat, per tant, proporcionalment, quan s'aprovà aquella xifra era la proporció de la pròrroga del pressupost. Però quan

Això s'ha fet, senyor Ganyet. O el Departament d'Indústria, el Berguedà, incentivant la indústria agroalimentària. O el Departament de Sanitat amb el programa ALPIR, que s'ha començat a la Vall d'Aran i que, en tot cas, per una altra informació, hi ha un projecte —si realment les concessions pressupostàries ho permeten— de fer-ho extensiu a d'altres comarques de muntanya.

Per tant, vostè no pot dir que hi ha hagut un oblit de la gent de muntanya. I vostè em demana quin és el capteniment, i amb això acabo aquesta primera intervenció.

Des del Govern de la Generalitat i des dels instruments que dona la Llei de Muntanya, l'acabament, en el termini legalment dels projectes, dels plans comarcals que ja han estat lliurats, però, senyor Ganyet, si ho vol, li diré que han estat lliurats entre el mes de juliol, agost, setembre i octubre i encara hi ha una comarca que no ha lliurat la seva enquesta per poder fer el pla comarcal, i l'oferiment —i vostè em diu un organisme tècnic— d'un tècnic a cada consell comarcal, acceptat unànimement en el darrer Consell General de Muntanya de Solsona, per poder ajudar a elaborar el pla comarcal; això no és voluntat política de tirar endavant? En definitiva, complir el que diu la Llei i una gran directriu és la voluntat de col·laboració amb totes les institucions, siguin del país, siguin foranes, siguin de l'Estat espanyol o siguin de l'estranger, en funció d'aquesta política de muntanya.

I, per acabar, senyor President, el que li voldria dir és que vostè em diu que nosaltres dificultem i tenim una actitud tant-cada sobre la implementació a Catalunya de la Llei d'Agricultura i de Muntanya.

Miri, escolti, suposo, senyor Ganyet, que vostè no consideri acceptable que es retallin les competències que estatutàriament corresponen a la Generalitat de Catalunya. I, a més, jo voldria dir-li una altra cosa, quan vostè diu que nosaltres no empenyem la política de muntanya; jo li he demostrat que en quinze o setze mesos s'ha fet molta feina. I ara li vaig a dir una altra cosa: la Llei d'Agricultura i de Muntanya va ser aprovada l'any 82. L'any 83 va sortir un decret de desplegament, creant una comissió, en la qual participa la Generalitat de Catalunya, a través de la Direcció General del Medi Rural del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

L'any 84 surt un altre decret de desplegament per als possibles ajuts. Fins aquí cap consignació pressupostària. 82, 83, 84, aleshores, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca demana que el Consell Executiu impugni en tot cas el decret de desplegament perquè, indiscutiblement, va en contra dels articles corresponents de l'Estatut, que tenim competència en ons per salvar els trens, el ferrocarril de Lleida a la Pobla, conjuntament amb tots, totes les institucions del país i tots els seus ciutadans, però també capdavantera la Generalitat de Catalunya, i el Departament de Governació en el pla d'eliminació de residus sòlids i urbans. Escolti, senyor Ganyet, si ho vol, continuo. O el Departament d'Agricultura, amb els seus programes d'exploració a les comarques dels Pallars, o el programa que es va presentar a Solsona fa uns dies, de l'extensió dels serveis telefònics al medi rural i a les zones de muntanya. I el Departament d'Economia, amb la inclusió de la majoria de les àrees de muntanya en la proposta d'àrees assistides, susceptibles de rebre ajudes del FEDER —a què vostè s'ha referit.

es va aprovar el 84 es va lliurar la totalitat, quan aquest Parlament, el 21 de desembre del 84 va aprovar la despesa a favor dels consells comarcals, se'ls va lliurar la totalitat. I, en això, hi ha hagut l'establiment.

Però també hi ha hagut una altra cosa important, i estem dintre dels tretze, catorze mesos de l'aprovació de la Llei. Comencen a encarregar-se les enquestes —a l'any 84, les enquestes, senyor Ganyet—, amb diners lliurats pel Consell Executiu per a la seu i per poder afrontar la despesa de l'enquesta. I aquestes enquestes es van, totes elles, encarregar pels consells comarcals, perquè és previ al Pla Comarcal. Sense enquesta no és possible elaborar el Pla; i, aleshores, el mes d'octubre, entre octubre i novembre del 84, els consells comarcals encarreguen les seves enquestes respectives. Jo aquí li hauria de dir una cosa: vostè que diu tant que no ens preocupem de la política de muntanya, què fa vostè per la política de muntanya? Jo ja reconec que vostè volta molt i va a molts llocs, com l'altre dia vostè va anar a un seminari i, és clar, possiblement no té la informació del que es va decidir i es va aprovar en el Consell General de Muntanya. Però jo li diré una cosa, vostè és membre del Consell General de Muntanya en representació de l'Alt Urgell. Vostès van encarregar l'enquesta el novembre del 84 i no l'han entregada fins a l'agost d'enguany. Senyor Ganyet, vostè també n'és corresponsable, en tot cas, si hi ha una lentitud en l'aplicació de la Llei de Muntanya, perquè vostè sap igual com jo que sense enquesta prèvia, no hi ha Pla Comarcal. Per tant, i amb això no vull repartir responsabilitats, jo només amb això li dic que entre tots i amb la col·laboració gens trista, senyor Ganyet, de la gent que viu a la muntanya, hem aconseguit arribar on som avui.

Però, és que no s'acaba aquí l'actuació. Vostè diu: «No hi ha actuació en la muntanya»; perdoni, jo li vull fer una relació exhaustiva de l'actuació del Govern de la Generalitat a la muntanya dels diferents Departaments.

El Departament de Política Territorial, amb la millora dels eixos viaris i de penetració; conjuntament coordinat amb Comerç i Turisme, el Decret d'ajut a la neu, el pla de camins del Pirineu i pre-Pirineu; les subvencions per al manteniment de les vies de muntanya lliures de neu; arquitectura i habitatge, programes pilot de rehabilitació a quatre valls pirinenques: Vall Ferrera, Castellbó, Vall de Bohí i Vall d'Aran. I oficines, perquè vostè no m'ho pot negar perquè vostè és alcalde d'un lloc que té una oficina de rehabilitació, precisament, i que ara això es fa extensiu a tota la resta de comarques de muntanya, oficines de rehabilitació. També hem recollit aquesta experiència en un llibre, que està molt bé, sobre els sistemes constructius de rehabilitació de les zones de muntanya, i les negociacions de rehabilitació dels trens, el ferrocarril de Lleida a la Pobla, conjuntament amb tots, totes les institucions del país i tots els seus ciutadans, però també capdavantera la Generalitat de Catalunya, i el Departament de Governació en el pla d'eliminació de residus sòlids i urbans. Escolti, senyor Ganyet, si ho vol, continuo. O el Departament d'Agricultura, amb els seus programes d'exploració a les comarques dels Pallars, o el programa que es va presentar a Solsona fa uns dies, de l'extensió dels serveis telefònics al medi rural i a les zones de muntanya. I el Departament d'Economia, amb la inclusió de la majoria de les àrees de muntanya en la proposta d'àrees assistides, susceptibles de rebre ajudes del FEDER —a què vostè s'ha referit.

comissions respectives que es van formar pel decret del 83.

Per tant, Il·lustre senyor Diputat, crec que a bastament li he pogut dir i demostrar també que sí que hi ha una política de muntanya i, en tot cas, a mi em sap molt greu que vostè estigui trist, però jo, que sóc una persona que volto molt, no trobo persones com vostè. Trobo persones que realment, i aquesta és la funció de l'oposició, fan l'impuls i la crítica a l'acció de govern, però sempre amb la rigorositat i l'objectivitat de veure allò que s'ha fet, que possiblement no sigui el que vostè voldria, però que s'ha fet. I, si no, preguntí als seus conciutadans de la muntanya i segur que a vostè aquesta tristor li desapareixerà.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Ganyet, vol replicar? Li prego que ho faci brevíssimament, tenint en compte els precedents.

El Sr. GANYET (*de l'escó estant*) : Brevíssimament, senyor President. Honorable senyor Conseller, estic cada dia en contacte amb els meus conciutadans del Pirineu. No es tracta d'una actitud confusionària, la meua, però sí que li insisteixo que estic trist perquè conec les circumstàncies per les quals els consells comarcals de muntanya estan perdent, dia rere dia, la consideració dels ajuntaments i dels ciutadans del Pirineu.

El Consell General de Muntanya, no es deia en la meua interpellació que no s'havia reunit mai, sinó que no es reuneix, que no es reuneix suficientment.

El Consell General de Muntanya hauria de coordinar les accions dels consells comarcals amb els Departaments de la Generalitat. Els consells comarcals no tenen —una afirmació que faig sense cap recança— els mitjans econòmics i tècnics suficients per exercir la seva funció.

Ha dit que no volia repartir responsabilitats. Jo tinc, i l'esquerra té el seu disseny de política de muntanya, que és coincident amb la política de muntanya tal com s'entén a Suïssa, com s'entén a Àustria i com s'entén a Itàlia. No són d'esquerres, però fa cinquanta anys que fan política de muntanya, i tothom sap que només la continuïtat a les accions de govern, només mitjançant aquesta continuïtat, senyor Escudé, es poden obtenir resultats en la política de muntanya.

El senyor Conseller ha passat el rasclet pels diversos Departaments i és clar que s'han fet accions de govern a la muntanya; és lògic, només faltaria. Però el cúmul d'arguments, dades, dates i xifres esgrimits pel Conseller em ratifiquen —i acabo, senyor President— en la impressió inicial : no hi ha voluntat política, no interessa al Consell Executiu l'aplicació a Catalunya d'una política de muntanya com l'entenen des de fa cinquanta anys en alguns llocs, des de fa vint anys en d'altres, els països alpins.

L'exhuberància de forma amaga una realitat : l'absència de fons. Sembla com si el Consell Executiu s'hagi marcat un llinar, un objectiu : no caure en flagrant illegalitat, i qui dia passa, any empeny. Estem perdent, senyors Diputats, una ocasió d'or a Catalunya en un moment crucial; el perjudicat és el poble que viu al Pirineu.

Amb quins arguments, per finalitzar, es pren l'opció —irresponsable, penso jo— de prescindir també dels ajuts de l'Estat per al desenvolupament de les àrees de muntanya de Catalunya i, per tant, es posa en greu perill l'arribada de possibles fons europeus? No sé si és orgull, no sé si és desconeixement, però, en tot cas, el que sembla evident és que es conside-

ra que no cal canviar de política.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar? També li prego que ho faci brevíssimament.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar? (*Pausa.*) També li prego que ho faci brevíssimament.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Molt breument, senyor President. Senyores i senyors Diputats, bé, jo entenc que l'Il·lustre senyor Diputat, en la seva rèplica, ha repetit el mateix. En tot cas, no ha demostrat el que jo li he dit que no fos cert, i el que sí que li voldria dir, jo també, jo voldria entroncar-me amb un altre Diputat de la Generalitat republicana, jo també voldria portar cinquanta anys d'aplicació de Llei de Muntanya, que vol dir que faria cinquanta anys que tindriem Generalitat a casa nostra. I també li voldria dir una altra cosa : els consells comarcals, senyor Ganyet, tenen unes funcions determinades i se'ls està donant l'impuls i l'assessorament corresponent.

I, per acabar, només dir-li que vostè —li ho repeteixo perquè em consta— suposo que, el que no vol, és que renunciem a allò que és nostre, a les nostres competències, i, en tot cas, vostè parla d'Europa, i el Conseller d'Agricultura li podrà dir millor que jo, però jo també sóc dels que surto a fora i m'interesso per aquestes coses, senyor Ganyet, i, en tot cas, les directives de la Comunitat Econòmica Europea són aquelles d'ajut directe a l'agricultor, no allò que el Ministre —suposo que vostè el coneix— corresponent, el Ministre senyor Carlos Romero, Ministre d'Agricultura ha enviat als alcaldes dels municipis de muntanya, proposant —excuso els Il·lustres senyors Diputats de llegir-los el que diu aquí i, a part, això és l'argument del perquè el Consell Executiu de la Generalitat ha presentat recurs davant el Tribunal Constitucional—, parla de fer unes comissions de coordinació entre l'Administració central, l'ajuntament i la comunitat autònoma, que és la substitució de la nostra Llei, senyor Ganyet, per un pla intern que diu que tindrà lloc «un enfoque integral de los programas con la inclusión de sectores no agrarios, soluciones para problemas tan decisivos como comunicaciones e infraestructura». I vostè vol que, a Catalunya, s'apliqui el que el senyor Ministre diu, quan s'adreça a una corporació : «A los servicios competentes de la comunidad autónoma, así como al gobierno civil de su provincia, de poner en marcha la elaboración y conjunción de los programas»? Escolti, senyor Ganyet, nosaltres no renunciem als ajuts que puguin venir de la Llei d'Agricultura de Muntanya; nosaltres no renunciem ni renunciarem a allò que ens pugui venir de les directives de la Comunitat Econòmica Europea, però nosaltres tampoc no renunciarem a allò que ens pertoca segons l'Estatut i que en sigui reconegut, i la col·laboració, la que calgui, senyor Ganyet. El que no podem acceptar, en tot cas, com diu aquí, «los servicios competentes», això, adreçat a un ajuntament de casa nostra, i comparar la «comunidad autónoma», la Generalitat de Catalunya...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, facin el favor de guardar silenci.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : ...amb els governs civils.

Jo crec, perquè el conec i sé per la seva trajectòria que aquesta no és la seva intenció, quan vostè denuncia això, però, en tot cas, jo ho havia de dir per aclariment de les seves paraules davant aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Preguntes a formular oralment davant el Ple

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un CAP a Barberà del Vallès

El Sr. PRESIDENT : Acabat el torn d'interpellacions, passem ara al torn de preguntes. La primera és la que formula al Consell Executiu, sobre la construcció d'un CAP a Barberà del Vallès, l'Illustre Diputat senyor Santiago Riera, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIERA : Sí, senyor President, de l'escó estant. Si em permet, aquesta pregunta, senyores i senyors Diputats, la realitza aquest Diputat sobre la base que hi ha una població en el Vallès, Barberà del Vallès. Aquesta població, com el senyor Conseller de Sanitat segurament sabrà, és una població de 30.000 habitants, important, que els últims darrers deu anys ha rebut una immigració important, que ha fet gairebé duplicar la població fins arribar a aquests 30.000 habitants, i que té uns greus dèficits en instal·lacions sanitàries. Llavors, des de l'any 80, el mateix Ajuntament de Barberà del Vallès va anar fent els diferents passos administratius per tal de poder veure construït un centre d'assistència primària a la ciutat.

De llavors ençà, doncs, encara no s'ha vist complert aquest desig, malgrat que hi ha hagut tot tipus de reunions, tot tipus de bones paraules, que allò es tiraria endavant, i aquesta pregunta, com vostès poden veure —millor dit, ara no ho poden veure—, va ser feta amb data 25 de juny i, per motiu de les vacances parlamentàries no s'ha pogut veure fins avui.

Bé, durant aquests tres mesos sembla que, a finals de setembre o a primers d'octubre, no recordo ara la data exacta, el Departament de Sanitat va enviar una lletra a l'Alcalde de Barberà indicant-li que semblava que sí, que a finals d'aquest any 85 i per al 86 hi havia unes previsions pressupostàries per tal de poder tirar endavant la construcció d'aquest centre d'assistència primària.

Aquest Diputat, lògicament, aquesta data no la tenia, el 25 de juny, però penso que, donada la situació de la Conselleria de Sanitat, de la dificultat de recursos que té, voldria conèixer, i de viva veu i pel Conseller, si aquest compromís que sembla desprendre's d'aquesta carta és un compromís que el pot ratificar aquí al Parlament, per tal de poder-ho comunicar als veïns preocupats d'aquesta localitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) : Si m'ho permet el senyor President, també des de l'escó mateix, i per economia de temps, perquè la resposta serà telegràfica.

El senyor Riera ja ha esbossat quin és el problema, que jo, realment, ratifico, i, en efecte, el dia 20 de setembre jo vaig tenir la satisfacció de rebre el senyor Robles, Alcalde de Barberà del Vallès, vam tenir una conversa, jo li vaig explicar quina era la situació; la situació és que teníem, realment, dificultats econòmiques amb els fons d'inversió de l'ICS per tal de construir aquest centre d'assistència primària i d'altres, però li vaig pro-

metre al senyor Robles que estàvem fent un esforç per tal de posar altres diners a disposició. Això no té res a veure amb el projecte de llei entrat en el Parlament, ara es tracta d'una diferent distribució dels fons per a inversió del Fons Interterritorial, que vam decidir, en vista de les necessitats que hi havia, transferir 260 milions de pessetes per a nous equipaments de l'ICS, especialment per a assistència primària.

Això és el que jo li dic en una carta de què aquí tinc còpia, i que el senyor Riera deu conèixer; jo li deia al senyor Alcalde que, efectivament, esperava que les gestions serien coronades per l'èxit i que abans de fi d'any podríem posar la primera pedra, i així ho puc ratificar aquí en aquest moment. S'ha fet ja la transferència de partides del Fons de Compensació Interterritorial, tenim 10 milions de pessetes per iniciar les obres aquest any, i hi ha una partida de 60 milions de pessetes prevista en els pressupostos de l'any 1986, i, per tant, jo espero que dintre el mes de desembre, si més no, l'obra serà adjudicada i acabada, espero, dintre l'any 1986 o puntualment dintre del 87, però el que és important —suposo que en això coincidirem— és que comenci, i li puc assegurar que farem tots els possibles perquè comenci, perquè tenim les condicions adequades per fer-ho.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Riera vol replicar? *(Pausa.)*

El Sr. RIERA *(de l'escó estant)* : Sí, breument. Només agrair al senyor Conseller aquesta informació i demanar que aquest compromís aquesta vegada sigui atès, perquè ell mateix recordarà que, amb data del 4 d'abril del 84, poc abans de les eleccions del Parlament, va enviar una carta bastant semblant al senyor Alcalde de Barberà, tot indicant-li textualment : «Altament us reitero la nostra intenció d'incloure la construcció del centre al pressupost per a l'any en curs» —any 84— «que haurà d'aprovar el nou Parlament de Catalunya».

Per tant, doncs, d'aquí la preocupació, lògicament, que això encara aquesta vegada sí que es compleixi.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL *(de l'escó estant)* : Telegràficament. El centre va ser inclòs en el pressupost del 1984; el que passa és que circumstàncies que el senyor Riera coneix prou bé i en les quals jo ara no insistiré, ens van impedir dedicar els diners suficients a aquestes inversions de diversos CAP. Per això hem pres aquesta solució d'urgència, de dedicar-hi fons d'un altre origen, i, en fi, jo li dic que tinc la partida pressupostària i l'acord de l'organisme competent de Madrid per tal de fer aquesta transferència de crèdit, i no hi ha dubte que això tirarà endavant.

Gràcies.

Pregunta

a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre l'absència de part dels representants de l'Administració en un ple del Consell de Treball

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la pregunta següent, que és la que formula a l'Honorable Conseller de Treball, sobre l'absència de part dels representants de l'Administració en el

Ple del Consell de Treball, que volen formular els Diputats Il·lustres senyors Justo Domínguez, Florencio Gil i Xavier Guitart, del Grup Socialista. A un d'ells, doncs, dono la paraula.

El Sr. GIL : Sí, si me permite, señor President, desde el escaño.

Hace un año, aproximadamente, se celebró el pleno de constitución del Consell de Treball en su segunda etapa. Y digo hace un año aproximadamente, porque posiblemente sea algo más. Y en año y medio, desde mayo del 84, de estas fechas, sólo ha habido una reunión de las fuerzas sociales, y concretamente de las centrales sindicales, con el President Pujol.

El 18 de octubre se convoca el pleno del Consell de Treball y no solamente no asiste el President, sino que, de los siete representantes de la Administración, tres, concretamente el Honorable Conseller, el Director General de Relaciones Laborales, señor Ortiz, y el señor Guillén, con una comunicación previa de bastantes días —yo diría semanas—, no hacen acto de presencia en esta reunión, con los perjuicios que eso conlleva y cuando, además, había un punto clave como era la aprobación del Reglament.

Nos gustaría escuchar, de boca del Honorable Conseller, cuáles fueron los motivos que justificaron esta ausencia en una reunión tan importante.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, a mi em va saber molt de greu no poder assistir personalment a la darrera reunió del ple del Consell de Treball que va tenir lloc, realment, el dia 18 d'octubre, i no pas perquè no m'hi sentís degudament representat, sinó perquè era el meu desig de ser-hi, i així ho tenia previst.

Tanmateix, hom no té el do de la ubiqüitat, i la necessitat d'haver de concórrer a la mateixa hora a una altra reunió, a la qual se'm va convocar amb molt poc temps, no em va permetre ser als dos llocs simultàniament.

Podia, és cert, suspendre la sessió del Consell de Treball, o bé no anar a la segona reunió, ja que no hi havia hagut temps de demanar l'ajornament d'aquesta i, a més a més, no depenia de mi aquest ajornament.

Crec que no hauria estat oportú suspendre a darrera hora la reunió del Consell de Treball, i vaig haver d'assistir a l'altra reunió que tenia, amb el President de la Generalitat i altres persones, entre les quals hi havia també un vocal del Consell de Treball, el senyor Guillén, i, per tant, per la mateixa raó no va poder assistir al ple del Consell de Treball.

Davant aquesta contrarietat, vaig parlar-ne amb el Director General d'Ocupació, el senyor Joaquim Ferrer, i li vaig demanar que, en la seva condició de Vice-president del Consell, ocupés la presidència i em disculpés, no sols a mi, sinó també al senyor Guillén, perquè no podíem assistir-hi per la susdita raó.

I em consta que, realment, ho va fer així. Amb tot, i abans de començar la reunió amb Presidència, vaig anar personalment a saludar els diferents representants del Consell de Treball per tal d'excusar-me en persona. No sé si en aquell moment hi eren tots, perquè, realment, la puntualitat no acostuma a ser una virtut mediterrània, però, en tot cas, el meu

desig era de saludar-los tots.

Tots els membres del Consell de Treball tenim prevista reglamentàriament la suplència, fins i tot, com ja he dit, el mateix President; no així els altres representants de l'Administració. Per tant, l'absència del senyor Guillén va ser l'única que no va poder ser coberta perquè l'altra persona de la qual també es fa la pregunta pel motiu de la seva absència, el senyor Ortiz, no és membre del Consell de Treball.

Comparteixo, amb tot, amb els Il·lustres senyors Diputats que em formulen la pregunta que la reunió era important i la considero important, però demano també, senyors Diputats, que em facin l'honor de creure que també l'altra reunió a la qual vaig haver d'assistir també era important.

Senyors Diputats, podem diferir, podem dissentir, podem discrepar, però creguin-me, no va amb mi ni la negligència ni la desatenció. No hi ha res més lluny de la meua intenció.

Altrament, considero que la nostra absència no va ocasionar cap mena de contratemps digne de ser mencionat. Tinc entès que la reunió va ser ben portada i s'hi va acordar tot allò que corresponia de ser acordat. De tota manera, confio i desitjo que contrarietats com les que han motivat aquesta pregunta no es tornin a produir.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a replicar? *(Pausa.)*

El Sr. GIL : Señor President, señoras y señores Diputados, yo creo que una reunión de la importancia que era el pleno del Consell de Treball, después de un año sin haber habido ningún contacto ni dentro ni al margen del Consell de Treball requería otro tratamiento, pero ése no es un problema grave; el problema de fondo es que hace un año, en la primera reunión —y esto como una anécdota que la prensa se encargó de airear—, cuando hizo acto de presencia el President Pujol, que algunos miembros del propio Consell de Treball no se levantaron, evidentemente, pues, era una falta de respeto y tuvo eco en la prensa incluso con ironía. Pero el problema es que algunos miembros no se levantan y es criticable, pero es que otros miembros no se sientan, y esto es más criticable todavía.

Y les voy a poner tres ejemplos del grado de responsabilidad y de lo que ustedes intentan hacer con el Consell de Treball. En la reunión celebrada el 18 de octubre se pide una información de las actividades desarrolladas por el Gobierno de la Generalitat con respecto al ingreso de España en el Mercado Común Europeo y después de ciertos titubeos tiene que contestar, en nombre de la Administración, el Diputado de Minoría Catalana en el Congreso de Madrid, el señor Gasòliba que, por cierto, una vez contestado se ausentó y creó otro conflicto.

En segundo lugar, como segundo ejemplo : se pide, por un miembro del Consell de Treball, una resolución de apoyo y soporte a la candidatura olímpica de Barcelona/92 y la Administración se abstiene, y no puede salir la resolución de los representantes de la Administración. Y esto lleva a dos conclusiones : o al Gobierno de la Generalitat y al Grupo que le da soporte no le interesa la candidatura de Barcelona/92 o no le interesa el protagonismo del Consell de Treball; una de las dos conclusiones, evidentemente, y las dos son malas.

Y el tercero —y el más grave— es que en una reunión donde se va a aprobar el reglamento, en esta misma reunión el Vice-

presidente —como usted bien dice—, señor Ferrer, ante el problema creado por el señor Gasòliba en su ausencia y por falta de un voto para la aprobación dice que por una vez, y sin que sirva de precedente, se obvie el reglamento y se dé por válido el voto de la persona que está ausente; en la misma reunión donde se está aprobando el reglamento. Esto, vamos!, demuestra el grado o las intenciones que ustedes tienen con respecto a dar un cierto protagonismo y realce al Consell de Treball.

Yo, lamentablemente, y me duele, Honorable Conseller, de decirlo, porque he tenido alguna conversación —pocas con usted— y sé que tenía cierta sensibilidad, creo que no está condicionado por arriba, si no por los propios representantes de su equipo que tiene abajo, en una cierta partida que tienen con respecto al Consell de Treball. Y tengo que confirmar las palabras del Presidente de nuestro Grupo en esta Cámara en el debate recientemente celebrado : «la fobia antisindical y la falta de voluntad de relación y diálogo con las fuerzas sociales».

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Des de l'escó mateix, si m'ho permet. Senyor President, haig de protestar d'aquestes darreres manifestacions fetes per l'Illustre Diputat i em referiré simplement als tres temes puntuals que ha assenyalat sobre el que es va produir en el Consell de Treball, en la sessió del dia 18.

Crec que realment, el primer d'ells, s'ha de donar per realment, màximament representat en el Govern de la Generalitat, pel fet que li contestés un tema sobre la qüestió europea el senyor Carles Gasòliba. Em sembla que, en aquest sentit, la representativitat està al màxim grau.

Quant a la qüestió de la candidatura de la ciutat de Barcelona per a l'any 1992 aquest és un tema que va quedar damunt de la taula per raons procedimentals, i hi va haver un sector important, una representació important que va demanar que aquest tema que no constava en l'ordre del dia fos posposat. Va ser únicament amb l'intent d'aconseguir, per tant, una resolució unànime, i no per majoria —com s'hauria pres en aquest dia—, que es va acordar posposar aquest tema, que no figurava en l'ordre del dia, per a una pròxima sessió.

Quant a la darrera qüestió, no és exacte que es procedís de la manera que vostè, senyor Diputat, ha insinuat. No hi va haver cap infracció de reglament, no es van saltar el reglament, sinó que va ser per un recompte que, en principi, havia entrat en una confusió de vots i que al final van adonar-se que realment no hi havia necessitat del quòrum que, en principi, creien que hi havia d'haver, sinó que ja des del primer moment es complia aquest quòrum.

Per tant, aquestes són les úniques qüestions que es van produir i amb això crec que he dit bé, quan he contestat ja la primera vegada que he fet ús de la paraula, que no hi va haver cap incident digne de ser mencionat, com realment no ho ha estat.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la conservació de cases pairals no compreses dins les àrees naturals protegides

El Sr. PRESIDENT : Passem a la següent pregunta, que és la formula a l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sobre la conservació de cases pairals no compreses dins les àrees naturals protegides, l'Illustre Diputat senyor Josep Maria Santacreu, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SANTACREU : Moltes gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats : a l'alta muntanya catalana hi abunden les cases pairals construïdes entre els anys 1400 i el 1700, les quals són veritables joies arquitectòniques, però, que, malauradament, estan abandonades i deteriorades, en molts dels casos.

Aquest Diputat ja ha presentat aquest problema en una pregunta a respondre per escrit adreçada al mateix Conseller Miró, i en la seva resposta, l'Honorable Conseller li contestava que, en el cas que aquestes cases pairals estiguessin compreses totalment o parcialment dins d'una àrea natural protegida, els seus propietaris podien, sobre el finançament d'un 40%, començar les seves obres de restauració fins a la seva fi.

Aquestes àrees naturals protegides no comprenen prou comarques, on es troben algunes de les cases pairals més antigues de Catalunya. L'antiga Catalunya comprèn part de la comarca del Manresa, del Berguedà, Osona i el Ripollès.

Si l'Honorable Conseller consulta el llibre de *Les Cases Pairals de Catalunya* s'adonarà de la importància d'aquestes zones, que tenen la història de la nostra Catalunya.

Sembla fins i tot sorprenent que per part d'aquest Departament s'hagi pogut dictar un decret com aquest. I pensa, aquest Diputat, el que els parla, que si coneguessin veritablement la història de Catalunya mai no l'haurien dictat.

Aquest Diputat pensa, en definitiva, que fóra una pena que aquestes caïres pairals es perdessin, ja que perdríem una part important de la nostra història de Catalunya. I, per això, aquest Diputat formula la següent pregunta a l'Honorable Conseller senyor Miró : pensa el seu Departament adoptar algunes mesures d'ajut per assegurar la supervivència d'aquestes cases pairals no compreses en les anomenades «àrees naturals protegides»? Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable vol fer el favor de contestar?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyor Diputat, he de dir-li en primer terme que el Departament d'Agricultura no pensa prendre cap tipus de mesura en el sentit que vostè ha apuntat, per la raó que ja les ha preses aquestes mesures.

Em referiré, en aquest sentit, a la resposta que ja prèviament, com a conseqüència d'una pregunta formulada per vostè mateix, li vam trametre, en la qual li comentàvem, li explicàvem, que el Departament d'Agricultura actua sobre aquest problema en dos nivells concrets : un, el nivell que vostè planteja, que podríem dir el de les conseqüències d'una situació i, un altre, tan important o més que aquest, que és sobre les causes. És a dir, la situació, el procés de deteriorament que es dona en molts dels habitatges rurals no és res més que l'expressió de la degradació de l'activitat econòmica que

determinades àrees han sofert.

Conseqüència d'això és l'actuació sobre aquestes àrees, l'actuació del Departament bàsicament a través de les zones d'ordenació i d'explotacions amb l'objectiu de revitalitzar l'activitat econòmica, que és la manera fonamental més genèrica que s'aconsegueixi que aquest patrimoni es recuperi per si mateix; si una zona és capaç de generar un major nivell de riquesa, l'habitatge ressegueix, quant al seu condicionament, aquesta situació de riquesa.

Però, dit això, molt breument, perquè no volia que dintre la concepció de la política que fa el Departament en aquest àmbit es pensés que només actuàvem sobre el segon pla —el que vostè apunta—, que és el de les conseqüències, entraré directament a la resposta.

Un nivell concret és l'acció a través de les zones que tenen el qualificatiu que vostè ha esmentat, però no és l'únic. Concretament, l'acció de la Generalitat es desplega de la manera següent: per una banda, a través del Decret 1932/82, Fons de l'Estat, per incorporar agricultors joves, que permet subvencionar les inversions destinades a la millora d'habitatges, i després, a través de tres decrets específics de la Generalitat, el Decret 444/83, de 27 d'octubre, pel qual es fixen els criteris de distribució i el procediment per a la concessió de subvencions a la millora de l'habitatge rural i l'adequació de cases de pagès com a allotjaments turístics; és un decret conjunt del Departament d'Agricultura, Comerç i Política Territorial. El Decret 365/83, del 4 d'agost, pel qual es crea la modalitat d'allotjament turístic, residència en casa de pagès, i el Decret 45/85, del 14 de gener, sobre compatibilitats i límits en les ajudes previstes amb els decrets anteriors.

En virtut d'aquest conjunt de disposicions hi ha una acció directa a afegir als espais naturals en relació amb els habitatges. Per acabar-li de situar el nivell d'aquests ajuts de manera concreta, li diré que en el darrer període s'han tramitat vuitanta-nou expedients de millora d'habitatge, que s'han realitzat en les diverses comarques de muntanya a Catalunya.

Aquest és el resultat concret d'aquesta tasca.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat vol replicar?

El Sr. SANTACREU: Sí, des de l'escó. Senyor Miró, em sembla que no m'ha interpretat i ho sento molt. Jo al que em refereixo és a aquestes cases pairals, perquè jo sóc molt aficionat a anar a l'alta muntanya i en aquesta alta muntanya es veuen caure aquestes cases que el dia de demà, els nostres fills quan veuran que estan a terra, que no es poden arreglar, cases arquitectòniques que formen part de la nostra història de Catalunya i, per tant, jo crec que aquí s'hauria de fer alguna mesura perquè aquestes cases, el dia de demà no fos massa tard per poder-les reparar.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: El Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Molt breument, des de l'escó. Senyor Diputat, el Departament d'Agricultura actua sobre les cases de pagès, sobre les cases en què viuen pagesos. És el seu objectiu i la seva finalitat.

Si el problema que vostè apunta és conseqüència de la seva concepció arquitectònica i la valoració que fa d'aquestes cases, jo crec que, aleshores, per a aquest pla concret, el correcte

hauria estat que hagués dirigit la pregunta al Conseller de Cultura. Jo m'encarrego dels pagesos.

Pregunta

a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el tractament contra la tuberculosi en el vacum

El Sr. PRESIDENT: La pregunta següent és la que formula a l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura sobre el tractament de la tuberculosi en el vacum l'Il·lustre Diputat senyor Josep Maria Santacreu, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SANTACREU: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, és de tots conegut que la tuberculosi és una malaltia que afecta molt greument el vacum. Però, tot i amb això, les mesures de sanitat ramadera per prevenir-la no tenen encara avui caràcter obligatori.

Això suposa un greu problema, ja que fins i tot el cas d'aquell ramader que hagi pres aquestes mesures sanitàries corre el greu perill que el seu bestiar pugui encomanar-se aquesta malaltia en estar amb contacte amb altres ramaders que hagin passat la revisió sanitària.

Tot això s'agreuja, si tenim en compte que en tots, molts dels casos, aquesta malaltia la pot adquirir el ramader que estigui en contacte amb el bestiar afectat per la tuberculosi, ja sigui propi o d'altri.

No tenir resolt aquest problema sanitari ens porta molts problemes de cara al nostre mercat comú, ja que Europa ens porta molt d'avantatge en el tractament d'aquesta malaltia.

Pensa aquest Diputat que els parla, donada la magnitud de problema que acabo d'exposar, les mesures que ha pres el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat, tant en l'època del Conseller Carol com fins i tot en el temps que porta al seu front el Conseller Miró i Ardèvol, no han estat prou enèrgiques.

Cal tenir en compte que, a més del fet que els nostres productes lleters són baixos en greixos, productes secs, proteïnes i lactoses, poden estar contaminats de tuberculosi, brucel·losi i de leucosi. Amb aquestes condicions, la competència d'aquests productes lleters amb aquells de la Comunitat Europea es farà realment molt difícil.

Per tant, no es tracta només d'un problema de competitivitat en el mercat, sinó, fins i tot, de salut pública, en tant que la deficient qualitat sanitària de la llet pot fer contraure aquestes malalties als seus consumidors. Aquest Diputat no té cap dubte respecte del quefer del sanejament obligatori del vacum: és mesura que no es pot retardar més; mentre no posem les revisions sanitàries de tots els grangers, el ramader no podrà tenir mai la garantia que el seu bestiar no pugui encomanar-se de les malalties d'altres animals de les granges veïnes, donat, sovint, que no els separen més de cent metres.

Per això, amb tota cordialitat però també amb tota fermesa, aquest Diputat demana a l'Honorable Conseller que emprengui urgents i serioses mesures de cara a l'eradicació d'aquesta malaltia, i li pregunta concretament: quines mesures pensa prendre aquest Departament cara a fer obligatori el tractament sanitari contra la tuberculosi? Espero la seva resposta, senyor Conseller.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyors Diputats, agraeixo molt aquesta pregunta per part de l'Il·lustre Diputat perquè em dona peu a, d'una forma breu, explicar el que fem en el camp de la sanitat, almenys en alguns aspectes.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca està realitzant la campanya d'eradicació de la tuberculosi i brucel·losi conjuntament, donat que aquesta segona és més greu, té repercussions més importants en el cas de Catalunya que la primera. El procediment de treball que se segueix és el següent : la primera tasca se situa en la diagnosi positiva del bestiar, mitjançant les anàlisis realitzades en els centres de sanitat ramadera. Tot cap bestiar malalt és marcat, i es prohibeix la seva venda per vida. El bestiar malalt és aïllat fins al seu sacrifici a l'escorxador, on es valora i es procedeix al pagament de la indemnització. Això vol dir que, una vegada diagnosticat un cap de bestiar malalt, queda limitada la seva possibilitat de divulgar la malaltia.

Actualment, el setanta per cent del vacum frisó de Catalunya es troba en aquesta fase de sanejament, i vull indicar que aquesta és una xifra singularment i comparativament elevada en relació amb la resta de l'Estat.

Per altra part, hi ha també un segon nivell de campanya, que són els sanejaments integrals, que consisteixen en el següent : els ramaders que han volgut col·laborar conjuntament en l'eradicació de la brucel·losi i tuberculosi han entrat en un segon estadi, el d'aquest sanejament integral, que permet disposar d'estables sense cap malaltia contagiosa. Amb l'objectiu de subministrar bestiar de selecció amb un alt valor afegit, Catalunya ja disposa, després de tres anys de treball, del voltant de quatre-centes targes verdes, les que acrediten aquesta situació, i s'està en disposició de lliurar, en els propers sis mesos, quatre-centes targes més. Aquesta tarja verda és la garantia que el bestiar és d'alta qualitat sanitària, amb controls periòdics realitzats pels serveis veterinaris de la Generalitat de Catalunya.

Un tercer nivell de l'acció que duem a terme és l'obligatorietat a nivell de municipi i de pastures. En aquest sentit, cal assenyalar que, quan un conjunt ampli de ramaders d'un municipi ho demana, s'estableix l'obligatorietat de sanejament al dit nivell, al del municipi. Concretament, Vidrà, Castellar de N'Hug, Gósol, Bellver, etcètera, són municipis que es troben en aquest procés, que han entrat en aquesta situació. Per altra banda, en les subhastes de pastures de domini públic també s'introdueix la dita obligatorietat, i es prohibeix l'entrada de bestiar sense sanear en les zones esmentades.

Situació i evolució de tot això. En relació amb les targes verdes que he esmentat, l'any 83, a Catalunya n'hi havia quinze; l'any 84, a Catalunya n'hi havia cent-cinquanta, i, l'any 85, com he dit, quatre-centes, i la previsió, l'any 86, és d'arribar a les vuit-centes. Una evolució que considero jo que, sense exagerar, es pot qualificar de ràpida. Recursos aplicats, una evolució així mateix important : any 83, 221 milions; any 84, 225 milions; any 85, 350 milions.

Al mateix temps, aprofito l'ocasió per destacar molt breument la campanya paral·lela d'eradicació de la peripneumònia de la Cerdanya, que, després de tres anys, ens trobem en una situació de pràcticament eradicació. I també aprofitar l'ocasió per dir que Catalunya és l'única zona de l'Es-

tat que ha controlat la leucosi. Aquesta tasca, feta bàsicament en col·laboració amb els ramaders, a través d'una acció conjunta i a través d'aquest mateix convenciment dels ramaders, és la que considerem que ens permetrà de situar, a curt termini, la ramaderia de Catalunya en una situació sanitària comparativament positiva, tant en relació amb la resta de l'Estat com amb el conjunt dels països europeus.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol fer ús del dret de rèplica? El senyor Santacreu té la paraula.

El Sr. SANTACREU : Senyor Conseller, aquesta pregunta que un servidor de vostè li ha fet ha estat exclusivament per veure si aquest Conseller pensava eradicar aquesta malaltia, que és molt greu per a la nostra salut pública, i a veure si en un termini molt curt donava que era obligatori de fer el sanejament de totes les granges de Catalunya. Perquè, senyor Conseller, ha de saber que avui els nostres homes que ens porten les granges estan patint aquesta malaltia, que és la malaltia de la tuberculosi.

Aquesta malaltia, ens trobem, senyors... Senyor Conseller, li parlo seriosament! Aquesta malaltia és una malaltia que els malalts han d'anar a centres hospitalaris, aquesta malaltia té per tres o quatre mesos la persona que la té, li han de donar unes medicines molt fortes i que, en molts dels casos, aquells òrgans com són el fetge o alguns altres elements queden molt afectats. Aquests senyors perden deu, dotze i quinze quilos, quan surten de l'hospital. Això és molt greu, hi ha molts casos, molts casos, avui, i ens ho podem prendre seriosament i hem d'eradicar aquesta malaltia, aquesta malaltia que és la tuberculosi. I avui hi ha molts ciutadans de Catalunya que l'estan patint, que l'estan tenint, i que la tenen pels productes lleters.

Per tant, jo demano molt seriosament al senyor Conseller d'Agricultura que hi posi terme final, com a tot Europa : no hi ha cap més país d'Europa que ja, avui, tingui aquestes malalties; ja som el vagó de la cua, i nosaltres necessitem saber un termini perquè a totes les granges de Catalunya se sàpiga quan és obligatori de fer el sanejament. Si no és així, senyor Conseller, podem tenir serioses conseqüències amb les malalties que té avui el nostre bestiar.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller vol fer ús de... Bé.

Pregunta

al Consell Executiu sobre la possible creació d'un nou centre del Club Mediterrannée a la costa catalana

Ve ara la pregunta número 5, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas al Consell Executiu sobre la creació d'un nou centre del Club Mediterrannée a la costa catalana. L'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, la pregunta que adreço al Govern ha estat motivada per una notícia de premsa sobre l'entrevista que va celebrar a París l'Honorable senyor Conseller de Comerç i Turisme amb el senyor Gilbert Triganaud, director general del Club Mediterrannée.

Només la difusió d'aquesta notícia ha creat un cert malestar entre la gent de l'Alt Empordà. Aquest malestar, evidentment,

té uns antecedents, que són l'enclavament que aquest Club té al cap de Creus, que, per si sol, ja és prou il·lustratiu per no desitjar la més mínima extensió d'aquest tipus d'organitzacions, més pensades per donar benestar i protecció a uns quants turistes, que volen disfrutar d'un mínim de seguretat en les platges càlides del tercer món, que no pas per respectar les normes dels països civilitzats. Dic això amb fonament de causa, i com a exemple només voldria recordar els conflictes que va generar l'eliminació d'escombraries de l'enclavament del cap de Creus.

D'altra banda, si no vaig errat, si no estic mal informat, el mateix senyor Conseller va constatar per si mateix en alguna ocasió com actuen els vigilants d'aquest Club amb les persones que en són alienes: priven taxativament l'entrada a qualsevol persona, com si es tractés d'una d'aquelles arcaïques concessions territorials que es feien allà als mars de la Xina.

Suposo que el senyor Conseller convindrà amb mi que aquest tipus d'actuacions produeixen *de facto* uns efectes d'extraterritorialitat, que a més de no ser ben vistos per ningú goso dir que ens perjudiquen en la imatge de poble civilitzat.

D'altra banda, la qüestió, en el cas que ara ens ocupa, és més greu, perquè la pretensió del Club és, a més, la de privatització de la zona compresa entre les cales del Castell i la Fosca, en el municipi de Palamós. Casualment, com ja deu saber el senyor Conseller, en un dels últims llocs on, lliurement, fins ara, el conjunt d'estiuejants, turistes i no turistes, pot gaudir d'una natura que es conserva pràcticament intacta. Com pot comprendre el senyor Conseller, això fa que tots els habitants d'aquell tros de litoral estiguin força ansiosos de veure com acaba tot aquest afer del Club Méditerranée. Particularment, li puc assegurar que la immensa majoria dels palamosins veuen amb mal ull que aquesta porció de litoral pugui ser posada al servei exclusiu d'uns quants privilegiats que, d'altra banda sigui dit, no aporten gaires beneficis a la població autòctona, perquè el Club procura en tot moment subvenir a totes les necessitats dels seus socis.

Suposo que un xic per amorosir aquesta imatge que l'Empordà té del Club Méditerranée, veiem, en la mateixa nota de premsa, que el Club declara que està disposat a posar a disposició del públic en general els seus equipaments durant els mesos que el Club no és obert. Voldria saber si aquesta proposta es feia seriosament. Quan és, això? Suposo que deu ser de novembre cap a febrer o màxim cap a març. A qui podria interessar gaudir d'unes instal·lacions estiuenques en aquesta època de l'any? Em sembla que declaracions així no es poden realment prendre amb seriositat.

Ja sé que qui tindrà l'última paraula és l'Ajuntament de Palamós, i prou maldecaps que té, però com que l'opinió del Govern, tot i no ser vinculant, pot pressionar —moralment, evidentment— força perquè la decisió vagi en un o altre sentit, és per això que voldria que se'm respongués la següent pregunta: Quin fóra el capteniment del Govern de Catalunya davant una nova sol·licitud del Club Méditerranée per a la creació d'un nou centre a la costa catalana?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Francesc Sanuy): Senyor President, des de l'escó, perquè, malauradament, tinc molt poca cosa a dir a l'Il·lustre senyor Diputat.

Efectivament és cert que el dia 21 del mes passat vaig veure a París el senyor Gilbert Triganaud, però no pas en una entrevista concertada, sinó com a conseqüència de la presència d'ell en una recepció que la delegació catalana oferia a l'hotel Ritz de París, amb motiu de la presència de Catalunya al *Marché International du Tourisme d'Autocar*, el MITCAR, i, per tant, va ser simplement una conversa que, efectivament, la premsa reflectia després —la premsa, en aquest cas, vol dir la premsa gironina, que és la sensibilitzada per aquesta qüestió. I jo havia d'atendre *monsieur* Gilbert Triganaud, primer, perquè a París hi anàvem a tractar amb els clients, i el Club Méditerranée —el Club Med, en llenguatge dels iniciats— és un dels grans clients turístics de Catalunya, i, en segon lloc, perquè el senyor Triganaud forma part del gabinet del President Mitterrand, és una autoritat de la República francesa, i seu a les sessions del Consell de Ministres, és un ministre sense cartera —em sembla que en diríem—, responsable d'alguns temes d'electrònica i d'informàtica. I, en aquest doble concepte, gran client de Catalunya i personalitat política de la república veïna, em sembla que se l'havia d'atendre. La cortesia i l'interès mutu així ho aconsellaven. El vam atendre conjuntament amb el nostre ambaixador a París, amb l'ambaixador Reventós, i ell ens va expressar molt senzillament l'interès del Club per ampliar les seves instal·lacions a Catalunya, assenyalant Palamós com una possible alternativa.

Bé, això és una pura conversa socialment establerta, que no serveix per altra cosa, i jo li vaig demanar que ens digués per escrit el que li podia interessar, i la carta que he rebut del senyor Triganaud, diu, senzillament: «ens interessaria obrir un *village de vacances* a Palamós, i ens agradaria saber què opinen vostès». La nostra resposta ha estat: «opinarem el que digui l'Ajuntament de Palamós» i em fa l'efecte que no hi ha, per tant, una nova sol·licitud d'implantació, que és la mateixa de sempre, de la qual jo no tinc informació, i, per tant, em sembla que hem invertit el *rôle*: el Diputat senyor Casanovas m'ha informat a mi del que a Palamós i a les comarques gironines es pensa d'aquest tema, jo encara no he parlat amb l'Ajuntament de Palamós, i queda clar que ni les inversions estrangeres depenen del meu Departament ni l'urbanisme ni el pla general de Palamós és competència nostra i, per tant, que és, en definitiva, el consistori de Palamós qui decidirà el que convé.

Per tant, seria inútil que jo em pronunciés; ni he vist la maqueta, ni conec l'avantprojecte; només sé, també per la premsa, que la comissió d'urbanisme encara no s'ha pronunciat. El que vostè em diu del Cap de Creus és, aparentment, el que ha passat, però jo voldria dir que això va passar fa vint-i-vuit anys. Vint-i-vuit anys més tard, al Castell o a La Fosca ningú, ningú gosaria implantar-se en aquest règim de concessió xinesa, d'extraterritorialitat, i dubto que ningú tingués aquesta pretensió. Però, en fi, em sembla que no és un tema en el que el Consell Executiu hagi de prendre cap actitud, no és de la nostra competència, per tant, demanar-nos..., ni ens ho hem plantejat, ni n'hem parlat. És, en definitiva, a l'Ajuntament de Palamós, a qui correspon de pronunciar-se.

Nosaltres abonariem tot el que fos bo per al turisme de Catalunya, a qualsevol ajuntament que prengués iniciatives, no forçaríem mai, des del Consell Executiu, una decisió, que sembla que pot trobar opinions contradictòries.

El que sí que m'agrada constatar és que vint-i-vuit anys després, el Club Mediterranée, que és una potència turística europea indubtable, continua interessada en Catalunya, i que enlloc d'aquests destins, allunyats i exòtics de les Seychelles, o dels grans viatges *long distance*, descobreixen que la garantia de futur més important en aquesta Europa d'avui continua consistint a invertir i a instal·lar-se a Catalunya. Això és una satisfacció, després els palamosins i l'Ajuntament decidiran si són benvinguts o convé que cerquin altres emplaçaments.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Una altra intervenció del senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Sí, breument. Per agrair les paraules del senyor Conseller, que en certa manera, esvaeixen els nostres temors en aquest aspecte, també li voldria aclarir que no parlo de vint-i-vuit anys enrera, vint-i-vuit anys potser és el cas personal del senyor Conseller, però això de les escombraries encara no té ni set anys d'existència.

D'altra banda, quan em referia a les platges càlides del Club Mediterranée, no em referia a les Seychelles, sinó que em referia, simplement a Tunísia i al Marroc.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller vol tornar a intervenir? (Pausa.) No.

Pregunta

*al Consell Executiu sobre els habitatges de promoció pública
al barri del Camp Clar, de Tarragona*

Bé, tenim ara la pregunta número sis. El Consell Executiu sobre els habitatges de promoció pública al barri de Camp Clar, de Tarragona, que formularan els Diputats Il·lustres senyors Laureà Pérez i Ciudad i Joan M. Abelló, del Grup Socialista, a algun dels quals tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Senyor President, si em permet, des d'aquí dalt, a l'escó...

El Sr. PRESIDENT : El senyor Laureà Pérez té la paraula.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Ni que molts es pensin que sigui des de l'alta muntanya, però és des d'aquest escó.

Bé, la pregunta a formular és, exactament, tal com està escrita : en el barri de Camp Clar del municipi de Tarragona, l'Institut Català del Sòl ha començat a construir tres blocs d'habitatges de promoció pública, un de vint-i-quatre habitatges i dos blocs de cent dotze. Des del primer moment de la seva construcció, diferents veïns de Tarragona s'han interessat prop dels Serveis Territorials d'Arquitectura i Habitatge de la Generalitat a Tarragona per sol·licitar un d'aquests habitatges. Les respostes obtingudes, en tots els casos, han estat negatives, ja que se'ls ha indicat que tots els habitatges eren reservats a famílies que vindrien d'altres indrets de Catalunya. Aquestes respostes van preocupar les diferents comunitats de veïns del barri, fins el punt que, després de nombroses assemblees, el dia 22 d'octubre es decideix la paral·lització i ocupació de les obres de construcció dels nous habitatges.

Les gestions que es van fer en aquell moment, pels veïns, a prop dels Serveis Territorials no acabaren d'aclarir la qüestió, donada la problemàtica especial d'aquests barris, amb greus problemes de vertebració, social i d'equipaments públics.

Se'ns fa del tot necessari que hi hagi una resposta clara del

Consell Executiu, a fi d'acabar amb tota la vena d'especulacions, i a causa d'això interessa saber, per part del Consell Executiu, o del Conseller corresponent, quins són els criteris que seguirà el Consell Executiu per a l'adjudicació d'aquests habitatges, en especial en relació amb la residència a la ciutat de Tarragona dels futurs ocupants.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per a contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Moltes gràcies, senyor President, des de l'escó.

Bé, jo li voldria aclarir, en primer lloc, que aquest ha estat un fet molt curiós, tal com s'ha desenvolupat, ho sap l'Il·lustre senyor Diputat. En primer lloc, dir-li que, possiblement aquí hi ha una interpretació errònia, perquè els Serveis Territorials es regeixen, per accedir a l'habitatge de promoció pública, per allò establert al Decret de la Generalitat de 29 de març del 83, en què un dels requisits bàsics del sol·licitant és residir o treballar en el municipi on se situïn els habitatges.

Dir que ha estat curiós tot el que ha passat, perquè resulta, —i s'han fet les indagacions oportunes— que al voltant del 20 d'octubre, per un programa de televisió —així ho van interpretar alguns veïns—, es va dir i es va parlar de la possibilitat i a aquest programa de televisió es parlava del trasllat dels habitants de la futura vila olímpica al Poblenou, a Barcelona. I, aleshores, per una interpretació, es va entendre que part de la comunitat que viu al Poblenou dins d'una comunitat gitana podia ser traslladada a Tarragona, a aquests habitatges.

Bé, aleshores, a partir d'aquí l'Associació de Veïns va anar als Serveis Territorials, als Serveis Territorials li van dir que no hi havia absolutament res; no s'ho van creure, —això passava el dia 20—, el dia 21 uns funcionaris de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge hi van anar personalment, van considerar que no portava l'oficialitat requerida i tampoc els van fer cas; van aturar les obres —com vostès saben— i el mateix Director General d'Arquitectura i Habitatge el 24 d'octubre, quatre dies després, va adreçar una carta a l'Associació de Veïns aclarint el fet i dient, clarament, que no hi ha cap intenció de traslladar cap tipus de població d'un altre indret de Catalunya als habitatges de Camp Clar a Tarragona. Aleshores, en la mateixa carta es diu clarament que només a Catalunya, de promoció pública en aquest moment, s'està fent una promoció, precisament per a la comunitat gitana, que són els quaranta-quatre habitatges a Figueres. I que no hi ha cap intenció de fer un trasllat de població.

I també se'ls diu que, a la comissió d'adjudicacions que s'ha de fer amb la col·laboració de l'Ajuntament de Tarragona, se'ls ofereix que dos representants de l'Associació de Veïns, per a més seguretat, puguin comprovar com es fan les adjudicacions; l'única cosa que se'ls ha dit és que, provisionalment, perquè les adjudicacions s'han de fer a partir del gener de l'any que ve, quan el MOPU doni el mòdul definitiu; i sabrem la repercussió de l'IVA, com vindrà amb la promoció pública, però que, provisionalment, es poden acceptar i, ells mateixos poden, junt amb l'Ajuntament de Tarragona —això es fa a tots els municipis en què hi ha promoció pública—, i en tot cas puguin intervenir per aclarir, definitivament, que no hi ha aquesta intenció.

I li voldria dir a l'Il·lustre senyor Diputat que la Direcció General s'ha adreçat a Televisió Espanyola i també a TV3 per visi-

onar aquests programes, i de fet no s'hi ha trobat cap tipus d'allusió a aquest possible trasllat, en tot cas, ha estat un rumor que ha portat cua i que ha provocat aquesta situació, però crec que, ara per ara, d'una manera clara, li puc dir que està completament el fet aclarit, i, en definitiva, el Decret que li he esmentat al principi ho diu clarament : «residir o treballar en el municipi on se situïn els habitatges».

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre senyor Diputat vol replicar?

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Si, senyor President. Bé, senyor Conseller, més o menys, és la idea que teníem, perquè, lògicament, s'havia llegit el Decret, però hi ha dues coses que jo voldria puntualitzar, sense anar-hi amb ànim de mala interpretació.

Primerament, jo desitjaria que quan les persones o habitants de qualsevol poble de Catalunya, o ciutat de Catalunya, es presentin en uns Serveis, se'ls atengui adequadament i no se'ls doni unes respostes escarides, que precisament dona pas que passin aquestes coses. De fet la contestació de dues persones dels Serveis Territorials d'Habitatge de Tarragona, en dir que allí hi van gitanos —i vull quedar, ben clarament, que no hi ha res en contra, objectivament—, que hi anaven gitanos del Vallès Occidental. Lògicament, li dic això perquè jo hi era present, i si el senyor Batet vol parlar concretament, ell sap que jo vaig ser-hi present allí quan es va donar aquesta resposta.

Jo lamento arribar a aquestes opinions, però també lamento moltíssim que, fins que no es van parar les obres, no hi va haver la resposta adequada dels Serveis Territorials d'Habitatge a Tarragona. I això, jo crec que ja comencem a ser majors d'edat i hem de procurar evitar-ho. Estem per donar un servei i hem de procurar evitar tot això. A part això, jo voldria saber, a pesar que m'ho ha dit, però que m'agradaria que quedés clar, que si vostè ratifica l'acord a què va arribar el senyor Batet amb l'Ajuntament, que és la còpia quasi literal del Decret, i de com, m'acaba de dir, s'entregaran aquests habitatges.

I també li voldria dir una altra cosa. Com és que aquests habitatges s'han fet a Tarragona, que no en tinc res, però si potser a la seva ubicació, ja que l'Ajuntament, en el seu moment, va donar un informe de la problemàtica existent en aquell barri, amb un noranta-cinc per cent d'habitants en atur, de les quatre mil famílies que hi viuen; amb un vuitanta-vuit per cent d'analfabets, no per manca de serveis, en part potser sí, però amb poc interès de la família que es vagi als col·legis, a l'escola, i que, evidentment, en ubicar aquests habitatges en aquest barri, lògicament, pot arribar a crear una confusió, o pot arribar a crear una sèrie de problemàtiques evidentment difícils de solucionar.

Vostè em dirà : «és que aquests terrenys han estat cedits o traspassats». Jo li diria : «molt bé», però jo crec que primer vostès haguessin hagut de tenir una mica de cura, a veure on s'ubicaven aquests habitatges de promoció pública, on, evidentment, està destinada una classe de gent que no hi tenim res en contra, però que potser, donada la problemàtica del barri, era preferible que s'hagués fet, en un dels altres barris de la mateixa Tarragona.

I, per últim, li agrairia moltíssim, senyor Conseller, que recordés als Serveis Territorials l'atenció o l'obligació que tenen d'atendre les persones i informar-les ben bé, tal com he dit al

començament. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a replicar?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Breument. Perquè això és un reguitzell de preguntes, Illustre senyor Diputat.

Bé, només per dir-li que als Serveis Territorials, en tot cas, vostè en té aquesta opinió —ho diu a la pregunta—, a mí em consta que s'atén correctament el ciutadà i el públic; i jo el que li puc dir és que el Servei Territorial no pot dir allò que no diu un Decret. El Decret de la Generalitat, allà on es fa promoció pública d'habitatge, ho diu clarament, i li ho repeteixo : «residir o treballar al municipi on se situïn els habitatges», primer punt.

Segon punt, per ser breus. Bé, jo amb molt de gust li donaré còpia de la carta del Director General en què queda clarificada la situació i en la qual s'explica el funcionament, i com a l'Associació de Veïns se'ls fa l'oferiment de controlar aquestes adjudicacions. Crec que, em faran mercè, els Illustres senyors Diputats de no llegir-los, per tant, li lliuraré aquesta carta.

I, finalment, vostè preguntava : per què nosaltres hem fet aquesta promoció. Miri, nosaltres des d'aquest punt de vista creiem que —discrepant de la seva opinió— era bo fer una actuació, precisament en un barri de les característiques que vostè ha dit, a Tarragona, i en tot cas veure si envers aquesta actuació podem ajudar a obrir, a esponjar una mica el barri, en relació amb el que avui és. Aquesta és la intenció. Una altra, també, possiblement més de tipus d'oportunitat, és que, en el moment, doncs, que es va fer l'acord perquè vinguessin diners de l'AES a Catalunya, per habitatge, en tot cas, el que havies de tenir en aquell moment, i va ser d'una urgència extraordinària, era uns solars i uns projectes, als efectes que vingués una inversió. Crec que vam aconseguir dues coses : que aquesta inversió es pogués fer, perquè s'està fent, amb diners de l'AES i l'Institut Català del Sòl, i també, en tot cas, la intenció social, per dir-ho d'alguna manera, de l'actuació, és la que li he esmentat abans.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Pregunta

*a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social
sobre els centres o establiments sanitaris
acreditats per a fer avortaments*

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem ara a la que probablement serà la darrera pregunta, que és la que al senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre els establiments sanitaris acreditats per a fer avortaments formularan les Diputades Il·lustres senyores Pilar Ferran i Rosa Barenys, del Grup Socialista, a una de les quals tinc el gust de donar la paraula. La Illustre Diputada senyora Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, si em permeten, abans de fer la meua pregunta, jo voldria lamentar el moment en què em toca formular-la, atesa l'hora que és, els pocs Diputats que hi ha a la Cambra, i l'important que és aquest tràmit, aquesta actuació parlamentària, perquè portem al Parlament, els Diputats i Diputades, qüestions de la vida quotidiana, del pols del carrer, i en aquesta hora

sembla ser que ja ningú té ganes d'escoltar, de discutir, de parlar, simplement un vint o vint-i-cinc per cent dels Diputats són aquí presents..., aleshores, presento la meua queixa, senyor President.

Bé, senyor Conseller, la formulació d'aquesta pregunta ve donada perquè, recentment, tots els ciutadans de Catalunya han viscut molt de la vora la situació d'una ciutadana de Sabadell que s'ha entebancat amb un cúmul de dificultats de les institucions sanitàries, públiques i privades de Catalunya, per tenir accés a la interrupció de l'embaràs, d'acord amb allò que estableix la Llei 9/1985, de despenalització de l'avortament. També aquesta Diputada ha tingut ocasió de conèixer, mitjançant la premsa, els mitjans de comunicació, unes declaracions, que suposo que ha fet no directament el Conseller, però sí la Conselleria, explicant als mitjans de comunicació que a Catalunya només hi ha cinc centres —i crec que són de la xarxa concertada, i la majoria d'ells municipals o en relació amb els municipis— disposats a realitzar aquest tipus d'intervenció. Nosaltres, realment estem preocupats per l'incompliment que es dona a Catalunya del que estableix l'Ordre subsegüent a la Llei de despenalització de l'avortament per tres raons concretes: la primera d'elles és perquè el senyor Conseller, la Conselleria, el mes d'agost, va treure ja una ordre, l'agost del 85, en la qual establia les condicions que havien de reunir els centres per a l'acreditació, amb la finalitat que poguessin efectuar aquest tipus d'intervencions, però aquesta Ordre només plantejava les condicions de l'acreditació i no estava acompanyada de la relació de centres. D'aleshores ençà, senyor Conseller, nosaltres desconeciem que hi hagi a Catalunya aquestes disposicions, aquesta reglamentació complementària, per saber a quins centres poden acudir els ciutadans que necessiten de fer donar compliment al que estableix la Llei.

Per altra banda, la campanya que s'ha desenvolupat recentment als mitjans de comunicació, a nosaltres, ens preocupa notablement, ens preocupa que no s'hagi de repetir, perquè ha estat una campanya que s'oposa, contràriament al que la ciutadana de Sabadell volia, l'ha hagut de llançar al coneixement dels ciutadans de Catalunya per cridar l'atenció del Govern de la Generalitat i nosaltres pensem que aquest tipus de campanya és una agressió al dret constitucional que té qualsevol persona; és a dir, a la seva intimitat.

La tercera qüestió que crec que he de dir aquí és que els ciutadans tenim dret —en allò que estableix la Llei—, hi ha la normativa establerta perquè puguem accedir als centres— públics preferentment, si així ho volem— per poder atendre els supòsits que la Llei estableix i aquest dret de l'usuari de la sanitat a Catalunya encara no ha estat posat en funcionament, a pesar que ja fa quatre mesos que la Llei està aprovada.

És per aquestes qüestions, senyor Conseller, que jo li formulava aquesta pregunta. És a dir, quina és la relació de centres que té la Generalitat de Catalunya als quals es pot accedir d'acord amb els termes que estableix el Decret de 31 de juliol que desenvolupa la Llei 9/1985.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol fer el favor de contestar?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i seny-

ors Diputats, amb molt de gust contestaré la pregunta que em formula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys i jo, com ella, també lamento que una pregunta d'una importància que reconec gran sigui substanciada en un moment ja de cansament i d'absència, molt general, dels Diputats d'aquest Parlament.

La senyora Barenys i la senyora Ferran, que són les que subscriuen la pregunta que se m'ha formulat, parlen del Decret de 31 de juliol de 1985, del Ministeri de Sanitat i Consum. La senyora Barenys, ara quan ha pujat aquí per parlar del tema, ella mateixa s'ha rectificat i ha parlat d'una Ordre i després ha tornat a dir un Decret. És una Ordre, senyora Barenys, evidentment, no és cap Decret, és una Ordre del 31 de juliol de 1985 del Ministeri de Sanitat i Consum que, des del meu punt de vista —i tinc assessoraments jurídics que m'ho fan entendre així— no és vinculant per al Govern de la Generalitat, no és vinculant a Catalunya. Seria vinculant i subsidiària, aquesta ordre, si nosaltres no haguéssim normat al respecte però, com molt bé ha dit la senyora Barenys i tant ella com la senyora Ferran diuen en el seu escrit, el Departament de Sanitat i Seguretat Social va emetre una Ordre de primer d'agost de 1985 en què s'estableix la pràctica de la interrupció de l'embaràs i s'explica quins són els centres acreditats. La senyora Barenys sap prou bé que els centres acreditats eren tots aquells que estaven en condicions de fer-ho; és a dir, que tenien en condicions, acreditat, un servei d'obstetrícia i de ginecologia.

Aleshores ella em pregunta una sèrie de coses que jo ara les hi vaig a contestar. Primera qüestió: ella diu que només hi ha cinc centres disposats, a Catalunya, a practicar la interrupció voluntària de l'embaràs quan es donin les condicions taxatives requerides per la Llei a què ella ha fet menció i fa referència. Miri, senyora Barenys, en els moments actuals nosaltres, a part de l'Ordre que vostè ja coneix, hem fet dues normes —una, amb data de primer d'agost i l'altra, posterior, ampliant-la, completant-la i aclarint-la, amb data 12 de setembre—, que són unes instruccions trameses a tots els centres hospitalaris de Catalunya, que estan sota la nostra jurisdicció, o sigui, no solament els centres propis, sinó els centres concertats que estan autoritzats per a aquesta acreditació genèrica que es va fer en l'Ordre de primer d'agost, pregant-los, a més a més, explicant-los, donant tota mena d'instruccions a tots els nostres centres, no solament en aquesta segona circular d'instruccions, no solament als centres autoritzats per procedir a la pràctica de la interrupció de l'embaràs, sinó a tots els nostres centres, als serveis sanitaris de les àrees de gestió, als centres d'assistència primària i als hospitals. I en aquesta ordre, de la qual lliuraré amb molt de gust una còpia a la senyora Barenys, es parla de com s'ha de donar la informació al públic, del contingut de la informació —en tots els casos, en els tres supòsits: avortament anomenat terapèutic, avortament anomenat ètic i avortament eugenèsic—, de l'emissió de dictàmens que, com sap la senyora Barenys ja és condició *sine qua non*, primordial, si no en tots els casos en la majoria i amb les excepcions que suposo que coneix perfectament—, de la manera com es pot dur a terme la pràctica de l'avortament, sempre sota aquestes circumstàncies, de la necessitat de verificar la concurrència de tots els requisits, de la necessitat de conservar la història clínica, dels dictàmens previs, dels informes, dels documents, etcètera, etcètera i de la garantia de confidencialitat per part de tot-hom. En aquesta circular, que va ser tramesa, a part d'aquests

centres que he dit, als seixanta i tants, seixanta-dos —si no ho recordo malament— centres, en principi autoritzats per la nostra Ordre, hi han donat resposta vint-i-un centres, dels quals tretze han estat respostes negatives i vuit han estat respostes positives. Li puc assegurar, a la senyora Barenys, que entre aquests vuit centres que han donat una resposta positiva, hi ha un centre propi de la Seguretat Social. Quaranta, doncs, aproximadament, no han contestat, malgrat que se'ls ha reiterat, de paraula i fins i tot per escrit, la petició de donar una resposta concreta i molts d'ells diuen que decidiran segons els casos. No tots, n'hi ha tretze, ja li ho he dit, que s'hi han negat, però n'hi ha quaranta que ni s'hi han negat ni han dit que sí ni que no i que diuen que això és una qüestió que depèn del cas perquè, aleshores, naturalment, es pot posar en marxa, com vostè sap —i jo això, de la mateixa manera que respecto, no cal dir, el dret que tenen les dones que es troben en aquestes circumstàncies, no solament el dret, sinó que jo tinc el deure de facilitar-los els mitjans suficients perquè aquesta interrupció de l'embaràs es pugui dur a terme, i així ho fem, i li ho asseguro, no cal que li digui, així ho farem—, però també tinc l'obligació de respectar, no solament la confidencialitat —amb la qual cosa estic molt d'acord amb la senyora Barenys, i després en tornaré a parlar, d'això—, sinó el dret que tenen els metges, els professionals sanitaris en general, no solament els metges, de practicar o no aquesta intervenció, segons el seu criteri que, moltes vegades, és variant aquest criteri i que, de vegades, davant d'un determinat cas pot ser positiu i, en una altra ocasió, pot ser negatiu.

Com que —ho repeteixo— jo entenc que —i així ho diuen els meus assessors jurídics— l'Ordre no és vinculant per a mi, l'Ordre del Ministeri de Sanitat i Consum no és vinculant per a mi i l'Ordre que vam fer nosaltres mateixos no m'obliga a publicar la llista, és per això que no l'hem publicada, la llista, senyora Barenys, i no l'hem publicada perquè jo tinc uns quants centres —i si vol li donaré més detalls, que em diuen : sí, ho farem mentre i en tant que no se sàpiga. Hi ha centres que estan molt predisposats, ben predisposats a donar aquestes facilitats quan sigui el cas. N'hi ha d'altres que diuen sí, però amb confidencialitat i sense que se sàpiga, és per això que nosaltres no hem donat la llista. Ara bé, seguint amb el que vostè diu, senyora Barenys, jo estic en condicions d'assegurar-li que en aquests moments — ja li he dit el nombre de centres que hi ha—, jo entenc, de tota manera, que el nombre de centres disposats a practicar, en el cas que sigui necessari la interrupció de l'embaràs anirà incrementant-se, s'incrementaran més encara els del sector públic en proporció, perquè ara som un a set —un del sector públic i set de concertats—, tots formant part de la xarxa d'hospitals d'utilització pública, però no són centres propis i jo entenc que, de mica en mica, la situació anirà ampliant-se, però també li puc garantir, en aquests moments, que, tret d'aquest desgraciat cas, que jo he fet repetides gestions perquè no sortís als mitjans de comunicació, en benefici de la pròpia interessada, perquè crec que això és un tema que s'ha de resoldre, però que no interessa cap de les persones que es troben en aquesta circumstància sortir als diaris ni sortir a la televisió —i me'n vaig queixar, d'això, li ho asseguro, senyora Barenys. Jo crec que, tret d'aquest cas, en els moments actuals li puc dir que hi ha hagut una trentena de casos que s'han fet ja en els diversos centres a què abans m'he referit,

sense que es produís cap altre contratemps, que, en definitiva, l'únic contratemps que va passar a aquesta persona que vostè ha parlat va ser el de, segurament, una excessiva dilació per a resoldre el cas.

Estic totalment d'acord amb el que ha dit de l'agressió al dret de la intimitat —no hi ha dubte que totes les dones de Catalunya que es trobin en una situació prevista per la Llei tenen dret a rebre l'assistència adequada, sempre que, naturalment, passin abans per qualsevol dels centres que he anomenat abans, tots els centres d'assistència primària o, en definitiva, de les delegacions de l'ICS o de les àrees de gestió, on seran degudament informades de quines passes han de fer, prèvies, naturalment, sempre necessàries, a l'eventual realització de la intervenció, i on es poden dirigir perquè aquesta intervenció sigui practicada.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada vol tornar a replicar?

La Sra. BARENYS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller. Jo, em sembla que no l'he entès, no l'he entès en el marc del que signifiquen els drets dels ciutadans. Jo em pensava que quan una Llei s'aprovava, no s'aplicava de mica en mica, sinó que una Llei s'aplica o no s'aplica, el que no pot ser, senyor Conseller, és que vostè em digui que només hi ha un centre de la Seguretat Social, un centre públic, disposat a practicar la interrupció de l'embaràs i que vostè em digui que vostè té el deure de vetllar perquè això sigui, però que no posi els mitjans necessaris perquè les ciutadanes que vulguin fer ús del seu dret, ús de la salut, no tinguin el lloc on anar. Això, realment, dubto que situacions com la de Sabadell, que s'ha produït fa deu dies, no es tornin a repetir, perquè, possiblement, les ciutadanes hauran de recórrer als mitjans de comunicació per cridar-li, a vostè, l'atenció.

Jo només li voldria dir que en altres comunitats autònomes, encara que com vostè diu —i possiblement sigui cert, jo no he estudiat el tema— l'Ordre no sigui vinculant, la Comunitat Autònoma d'Andalusia ha publicat una llista i té una xarxa de serveis a les àrees sanitàries on s'aplica la interrupció de l'embaràs; la Comunitat de Madrid ha publicat la llista; la Comunitat d'Astúries, davant del problema que tenia de clàusules de consciència en els centres de l'ICS, ha organitzat, dins dels mateixos centres i ha portat als centres de planificació familiar perquè puguin accedir les demandes de les ciutadanes; la Comunitat de Navarra està fent una colla d'actuacions semblants. Senyor Conseller, ens quedarem a la cua en aquesta ocasió? No atendrem els drets dels ciutadans? Realment, la seva resposta m'ha deixat astorada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller vol tornar a replicar?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Sí, des de l'escó mateix, senyor President. L'astorat sóc jo, senyora Barenys. No sé què vol dir això que aplico la llei de mica en mica. La llei, no ho he dit, jo, que s'aplicava la llei de mica en mica. En tot cas, ho he dit molt mal dit. Jo, el que volia dir és que de mica en mica s'ampliaria la xarxa, no que s'aplicaria la llei de mica en mica. La llei s'aplica des del primer moment, senyora Barenys.

Nosaltres no solament no hem posat cap trava, sinó que hem donat tota mena de facilitats a totes les persones —i

digui'm un sol cas d'una ciutadana, que caigués dintre els pressupòsits de la llei, que no hagi pogut ser intervinguda adequadament. Digui-me'n un sol cas, senyora Barenys, i aleshores reconeixeré que aplico la llei de mica en mica i amb certes restriccions. No hi ha absolutament cap mena de restricció, senyora Barenys. El que passa és que jo no puc obligar els facultatius i les infermeres d'un centre determinat, si em posen l'objecció de consciència —vostè sap bé que jo això no ho puc fer—, que practiquin una interrupció d'embaràs. Això és absolutament impossible. I han passat coses curioses, des d'aquest punt de vista.

Jo li asseguro que això succeeix així, i que no és per una manca de voluntat meua, ni per una manca d'activitat nostra que altres centres públics no fan a Catalunya, en els moments actuals —quan és el cas—, interrupcions d'embaràs. Estem en el cas, se'n fan, li ho he dit, en els moments actuals, en vuit centres diferents. Jo espero..., no que la llei s'apliqui més àmpliament, perquè la llei s'aplica en tota la seva absoluta i total extensió, senyora Barenys. I, això, l'emplaço que em digui un cas que no hagi estat així.

L'únic que li he dit jo és que, efectivament, jo també voldria, per a més facilitat per part de tothom, que hi hagués una sectorització clara i que tothom sabés on ha d'anar —que ja ho saben—, però que entre aquests centres n'hi haguessin més de públics. Jo la mantindré al corrent... Li dono ara, si vol, la fotocòpia de la instrucció repartida, en què em sembla que queda molt clar —no sé, si la coneix no cal que la hi doni, però, si no, la hi lliuro amb molt de gust— quina és l'actuació de tot el sistema de la Seguretat Social a Catalunya, i li repeteixo que no hi ha en absolut cap impediment perquè una persona que es

trobi en aquestes condicions, i, naturalment, que estigui en una de les tres eventualitats previstes per la llei, pugui satisfer el seu, en aquest cas, legítim —mai més ben dit, perquè l'empara la llei— desig.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Hem acabat la nostra dura jornada. Dono les... (*L'H. Sr. Armet s'alça per parlar.*) Perdó, digui, senyor Armet.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*) : No, bàsicament, perquè en consti en l'acta d'aquesta sessió, amb l'autoritat moral que em dona, en aquests moments, tenir majoria en aquesta Cambra, fer la següent reflexió. És a dir, nosaltres considerem que, atès el poc —és a dir, és una consideració perquè consti en acta...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Diputat, Honorable senyor Diputat, tingui en compte que aquesta intervenció...

El Sr. ARMET : No, no, és que demano que consti en...

El Sr. PRESIDENT : ...de vostè és absolutament irregular. (*Remor de veus.*) Per tant, li prego que deixi de parlar.

El Sr. ARMET : No, no, perdó. Perdó, jo he demanat que consti en acta una protesta d'un portaveu.

El Sr. PRESIDENT : Farem constar en acta tot el que vostè vulgui, però no té dret a continuar parlant. (*Forta remor de veus.*)

El Sr. ARMET : Perdó, senyor President, és que, si no ho dic, no pot constar en acta. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, s'aixeca la sessió. (*Forta remor de veus.*)

(*És un quart de dotze de la nit i tres minuts.*)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3